

ΦΑΙΔΡΟΣ

(Ἡ περὶ καλοῦ ἠθικὸς)

Τὰ τοῦ διαλόγου πρόσωπα

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΦΑΙΔΡΟΣ

237 I. Ὡ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν ;

ΦΑΙ. Παρὰ Λυσίου, ὃ Σώκρατες, τοῦ Κεφάλου πο-
ρεύομαι δὲ πρὸς περίπατον ἔξω τείχους. Συχνὸν γὰρ ἐκεῖ
διέτριψα χρόνον καθήμενος ἐξ ἐωθινοῦ· τῷ δὲ σῶ καὶ ἐμῷ
ἑταίρῳ πειθόμενος Ἀκουμένῳ κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι
B τοὺς περιπάτους· φησὶ γὰρ ἀκοπιότερους εἶναι τῶν ἐν τοῖς
δρομοῖς

ΣΩ. Καλῶς γάρ, ὃ ἑταῖρε, λέγει. Ἄταρ Λυσίας ἦν,
ὡς ἔοικεν, ἐν ἄστει.

ΦΑΙ. Ναί, παρ' Ἐπικράτει, ἐν τῇδε τῇ πλησίον τοῦ
Ὀλυμπίου οἰκίᾳ τῆ Μορυχίᾳ.

ΣΩ. Τίς οὖν δὴ ἦν ἡ διατριβή ; Ἡ δὴλον δι τῶν
λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἰστία ;

ΦΑΙ. Πεύσαι, εἴ σοι σχολή προῖοντι ἀκούειν.

ΣΩ. Τί δέ ; Οὐκ ἂν οἶει με κατὰ Πίνδαρον καὶ ἀσχο-
λίας ὑπεριτερον προῦμα ποιήσασθαι τὸ σὴν τε καὶ Λυσίου
διατριβὴν ἀκοῦσαι ;

1. Ἰατρός ὀνομαστός ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, πα-
τήρ τοῦ ἱατροῦ Ἐρυξιμάχου ἀναφερομένου κατωτέρω (268a).

2. Δρόμοι : παρὰ τοῦ Ἑρμεῖου ἐρμηνεύονται οἱ τόποι, ὅπου ἔ-
τρεχον οἱ νέοι.

3. Ἡ διαμονὴ τοῦ Λυσίου ἦτο ὁ Πειραιεύς (ὅπως καταδεικνύ-
ται ἀπὸ τῶν λόγων του κατὰ Ἐρατοσθένους, § 53 κλπ.).

4. Ἦτο ρήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Θρα-
συβούλου, ἀνήκων εἰς τὴν δημοκρατικὴν μερίδα.

5. Ἀθηναῖος πλούσιος, ὀνομαστός διὰ τὴν κοιλιτοδουλίαν του
καὶ τὸν πολυτελεῖ του βίον.

ΦΑΙΔΡΟΣ

(Ἡ περὶ τοῦ ὠραίου ἠθικὸς)

Πρόσωπα τοῦ διαλόγου

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΦΑΙΔΡΟΣ

I. ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ἐ ἀγαπητὴ Φαῖδρε, ποῦ πηγαίνεις
καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ;

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ἀπὸ τὸ Λυσία, Σωκράτη, ἔρχομαι, τὸ
γυῖο τοῦ Κεφάλου καὶ πηγαίνω γιὰ περίπατο ἔξω ἀπὸ τὸ
τείχος. Γιατί ἔμεινα πολλὰς ὥρας ἐκεῖ καθισμένος ἀπὸ τὸ
πρῶτ' κάμνω δὲ τοὺς περιπάτους μου εἰς τὰς ὁδοὺς ἀκολου-
θώντας τῇ γνώμῃ τοῦ φίλου σου καὶ φίλου μου Ἀκουμενοῦ·
γιατί, λέγει, δι εἶναι ὀλιγώτερο κουραστικοὶ ἀπὸ τοὺς πε-
ριπάτους στοὺς τόπους, ὅπου τρέχουν οἱ νέοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Σωστὰ βέβαια, φίλε μου, λέγει. Ἀλλά,
ὅπως φαίνεται, ὁ Λυσίας εὑρίσκεται εἰς τὴν πόλιν.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ναί, εἰς τοῦ Ἐπικράτη, εἰς αὐτὸ τὸ
σπίτι τοῦ Μορύχου, ποῦ εἶναι πλησίον τοῦ Ὀλυμπίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Λοιπὸν μὲ τί ἀπασχολήθητε ; Ἡ ὁ Λυ-
σίας ἀσφαλῶς μὲ λόγους σὰς ἐφίλευε ;

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Θὰ μάθης, ἂν εὐκαιρῆς νὰ προχωρήσωμε
γιὰ νὰ ἀκούσῃς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Μὰ τί ; Δὲν νομίζεις, πὼς θὰ θεωρήσω
σπουδαιότερο πρᾶγμα ἀπὸ κάθε ἀσχολία, ὅπως λέγει ὁ Πίν-
δαρος, ν' ἀκούσω τί συζητήσατε μὲ τὸ Λυσία ;

6. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς πρὸς Ν. τῆς Ἀκροπόλεως, οὐ-
τινος ἢ οικοδόμησις ἤρχισεν ἐπὶ Πισιστρατιδῶν καὶ ἐπερατώθη
ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

7. Ἐν ἀρχῇ τοῦ Α' Ἰσθμιονικοῦ (στρ. 1 στιχ. 1-3) :

«Μᾶτερ ἑμὰ, τὸ τέον, χρύσσασι θήβα,
πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
θήσομαι».

C ΦΑΙ. Πρόβαγε δὴ.

ΣΩ. Λέγεις ἄν.

ΦΑΙ. Καὶ μὴν, ὦ Σώκρατες, προσήκουσά γέ σοι ἡ ἀκοή. Ὁ γάρ τοι λόγος ἦν, περὶ ὃν διειρίβωμεν, οὐκ οἶδ' ὄντινα τρόπον ἐρωτικός. Γέγραφε γὰρ δὴ ὁ Λυσίας πειρωμένον τινα τῶν καλῶν, οὐχ ὑπ' ἐραστοῦ δέ, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψεται· λέγει γὰρ ὡς χαριστέον μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι.

ΣΩ. Ὡ γενναῖος, εἴθε γράφειεν ὡς χρὴ πένητι μᾶλλον ἢ πλοσιῶ, καὶ πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ, καὶ ὄσα ἄλλα ἐμοὶ τε D πρόσσει καὶ τοῖς πολλοῖς ἡμῶν· ἡ γὰρ ἄν ἀστείοι καὶ δημιουργεῖς εἶεν οἱ λόγοι. Ἐγὼγ' οὖν οὕτως ἐπιτεθύμηκα ἀκούσαι, ὥστ' ἐὰν βαδίζων ποιῇ τὸν περίπατον Μέγαράδε, καὶ κατὰ Ἡρόδικον προσβάς τῷ τείχει πάλιν ἀπίης, οὐ μὴ σου ἀπολειφθῶ.

ΦΑΙ. Πῶς λέγεις, ὦ βέλτιστε Σώκρατες; Οἶε με, ἃ 328 Λυσίας ἐν πολλῷ χρόνῳ κατὰ σχολὴν συνέθηκε, δεινότατος ὢν τῶν νῦν γράφειν, ταῦτα ἰδιώτην ὄντα ἀπομνημονεύσειν ἀξίως ἐκείνου; Πολλοῦ γε δέω· καὶ τοι ἐβουλόμην γ' ἂν μᾶλλον ἢ μοι πολὺ χρυσίον γενέσθαι.

II. ΣΩ. Ὡ Φαῖδρε, εἰ ἐγὼ Φαῖδρον ἀγνοῶ, καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέημαι. Ἄλλὰ γὰρ οὐδέτινά ἐστι τούτων· εὖ οἶδα B ὅτι Λυσίου λόγον ἀκούων ἐκείνος οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ πολλάκις ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευεν οἱ λέγειν· ὁ δὲ ἐπίθετο προθύμως. Τῷ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἦν ἱκανά, ἀλλὰ τελευτῶν παραλαβὼν τὸ βιβλίον ἃ μάλιστα ἐπεθύμει ἐπεσκόπει,

8. Ἰδὲ Συμπόσιον Πλάτωνος (177d), ὅπου ὁ Σωκράτης παρουσιάζεται ὡς κατ' ἐξοχὴν γνώστης τῶν ζητημάτων τοῦ ἔρωτος.

9. Εἰρωνεία διὰ τοὺς δημαγωγούς. Ἰδὲ Ἀριστοφάνους Νεφέλαι στίχ. 204-205:

Σ τ ρ ε ψ ι ἀ δ η ς : « Ἀστειὸν λέγεις.

Τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον ».

10. Σηλυμβριανὸς γεννηθεὶς εἰς τὰ Μέγαρα. Ἀθλητής κατ' ἀρχάς καὶ ἰατρός ἐπειτα, θεωρῶν ὡς κυριώτερον θεραπευτικὸν μέσον

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ἐμπρός λοιπόν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Μπορεῖς ν' ἀρχίσῃς.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Καὶ μάλιστα, Σωκράτη, αὐτὸ ποῦ θ' ἀκούσης ἔχει σχέσι με σέ. Διότι τὸ θέμα με τὸ ὅποιον ἀπησχολήθημεν δὲν ξαίρω κατὰ ποῖαν σύμπτωσιν ἤτο ἐρωτικό⁸. Ὁ Λυσίας δηλαδή, ἀκριθῶς ὡς νὰ ἀστείεῦεται, ἔχει γράφει, ὅτι, ὅταν κανεῖς ἀπὸ τοὺς ὠραίους νέους προκληθῇ (πειραχθῇ με ἐρωτικὰ λόγια), ὅχι ὅμως ἀπὸ κανένα ποῦ τὸν ἀγαπᾷ, πρέπει, λέγει, νὰ προτιμήσῃ (νὰ κάμῃ τὴν χάρι) ἐκείνον ὁ ὅποιος δὲν τὸν ἀγαπᾷ, παρὰ ἐκείνον ὁ ὅποιος τὸν ἀγαπᾷ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ὡ ὁ θαυμάσιος! Πῶς δὲν ἔγραφε, ὅτι πρέπει νὰ χαρίζεται εἰς τὸν πτωχὸ παρὰ εἰς τὸν πλούσιον καὶ εἰς τὸν γεροντότερον παρὰ εἰς τὸν νεώτερον καὶ ὄσα ἄλλα (κακὰ) ὑπάρχουν καὶ εἰς ἐμέ καὶ εἰς πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς· ἀλήθεια, τὰ λόγια αὐτὰ θὰ ἦσαν κατάλληλα διὰ τὴν πόλιν καὶ ὠφέλιμα διὰ τὸν λαόν⁹. Λοιπὸν ἐγὼ τοῦλάχιστον τόσον ἔχω ἐπιθυμήσει ν' ἀκούσω τὸν λόγον, ὥστε ἂν με τὰ πόδια κάμῃς τὸν περίπατό σου ὡς τὰ Μέγαρα καὶ σύμφωνα με τὴ μέθοδο τοῦ Ἡροδίκου¹⁰ μόλις γυρίσης εἰς τὸ τείχος (τῶν Ἀθηνῶν), ἂν πάλι φύγῃς, δὲν θὰ σέ ἀποχωρισθῶ καθόλου.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Μά, καλὲ Σωκράτη, τί λέγεις; Ὅσα εἰς πολλὸν χρόνον καὶ με ἡσυχίαν ἔχει συνθέσει ὁ Λυσίας, ὅστις εἶναι ὁ πιὸ ἱκανὸς ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς συγγραφεῖς, ἔχεις τὴν γνώμην, ὅτι ὅμοια με ἐκείνον θὰ τὰ ξαναεἰπῶ ἐγὼ, ποῦ εἶμαι ἄπειρος εἰς αὐτά; Πολὺ βέβαια ἀπέχω (νὰ εἶμαι τόσον ἱκανός)¹¹ καὶ ὅμως αὐτὸ θὰ τὸ ἐπρωτιμοῦσα βέβαια παρὰ νὰ εἶχα πολλὰ χρήματα.

II. ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ἐ Φαῖδρε, ἂν τὸ Φαῖδρο ἐγὼ δὲν ξαίρω, τότε καὶ τὸν ἑαυτὸ μου δὲν γνωρίζω¹¹. Ἄλλὰ βέβαια τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν συμβαίνει· ξαίρω καλὰ πῶς, ὅταν ἐκείνος (ὁ Φαῖδρος) ἤκουσε λόγον τοῦ Λυσίου, δὲν τὸν ἤκουσε μόνον μιὰ φορά, ἀλλὰ πολλὰς φορές ἐπαναλαμβάνων θὰ παρεκάλει νὰ τοῦ τὸν λέγῃ· κ' ἐκείνος με προθυμίαν θὰ ὑπήκουε· εἰς αὐτὸν (τὸ Φαῖδρο) ὅμως οὔτε αὐτὰ ἦσαν ἀρκετά, ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος, ἀφοῦ ἐπήρε τὸ χειρόγραφο, ἐξήταζε λεπτομερῶς

τὴν γυμναστικὴν καὶ μάλιστα τὰς μακρινὰς πορείας. (Ἰδὲ Πρωταγόραν 316e καὶ Πολιτεῖαν III-406a).

11. Ἐξηγοῦμεν οὕτω τὸ «ἐπιλέημαι», διότι εἶναι φράσις καὶ σήμερον συνηθέστατα λεγομένη.

και τοῦτο θεῶν ἐξ ἑαυθινοῦ καθήμενος, ἀπεικὼν εἰς περιπατον ἦε, ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι, νῆ τὸν κύνα, ἐξασπισάμενος τὸν λόγον, εἰ μὴ πάνυ τις ἦν μακρός. Ἐπορευέτο δ' ἐκτός τέλους, ἵνα μελετήῃ. Ἀπαρτήσας δὲ τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοήν, ἰδὼν μὲν [ἰδὼν] ἦσθη, οὐ ἔξοι τὸν συγκοιμβαν- C τῶντα, και προάγειν ἐκέλευε δεομένου δὲ λέγειν τοῦ τῶν λόγων ἔδαστοῦ, ἐθθύητετο ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν· τελευτῶν δὲ ἐμελεῖ, και εἰ μὴ τις ἔκων ἀκούοι, βίβλ' ἔδειν. Σὺ οὖν, ὦ παιῖδες, αὐτοῦ δεήθητι, ὅπερ τάχα πάντως ποιήσῃ, νῆν ἦδη τοῦτ'.

Φ Α Ι. Ἐμοὶ ὡς ἀληθῶς πολὺ κἀνιστόν ἐστιν οὕτως ὅπως δύναιμαι λέγειν· ὡς μοι δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀρήσειν, πρὶν ἂν εἴπω ἅμῶς γέ πως.

Σ Ω. Πάνυ γάρ σοι ἀληθῆ δοκῶ.

D III. Φ Α Ι. Οὐτωαὶ τοῖνων ποιήσω. Τῷ ὄντι γάρ, ὡς Σώκρατες, παρὸς μᾶλλον τὰ γε δῆματα οὐκ ἐξέμαθον· τῆν μέρτοι διάνοιαν σχεδὸν ἀπάντων, οἷς ἔφη διαπερθεῖν τὰ τοῦ ἐθῶντος ἢ τὰ τοῦ μή, ἐν κερφαλαίοις ἐφρέξῃς θειμ, ἀρξά- μενος ἀπὸ τοῦ πρώτου.

Σ Ω. Δείξας γε πρῶτον, ὦ φίλῳς, τί ἄρα ἐν τῇ ἀγιστεγῇ ἔχεις ἀπὸ τῷ ἡματιῷ. Τοπᾶτω γάρ σε ἔχειν τὸν λόγον αὐτῶν. Εἰ δὲ τοῦτό ἐστιν, οὐτωαὶ διανοοῦ περὶ ἐμοῦ, ὡς ἐγὼ σε πάνυ μὲν φιλῶ, παθόντος δὲ και Ἀνοστοῦ ἐμαυ- τῶν σοι ἐπιμελετήν παθέειν οὐ πάνυ θέδομαι. Ἄλλ' ἴθι, δείκνυε.

Φ Α Ι. Παῦε. Ἐκκέεινκας με ἐλπίδος, ὦ Σώκρατες.

12. Ἐπειδὴ ἡ κατάχρησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Διὸς θεοκινδύνους τῆν λερότητα τοῦ ἔρκου, οἱ ἀρχαίοι, μετὰ τῶν τῶν ἀποκρίων και ὁ Σωκράτης ἐπρόκλιοντο εἰς τὰς συνήθεις περιστασεις εἰς τυχόντα ἀντικει- μενα ὀνόματα. εἰς τὸν κύνα, εἰς τὸν χῆνα, εἰς τῆν χείρα, εἰς τῆν πλάτανον κλπ. Ὁ Πυθαγόρας ἐπρόκλιετο εἰς τὸν ἀριθμὸν τέσσαρα.

13. Φράσεις και σημειῶν λεγομένην ἐπὶ πῶθου καταλήγοντας εἰς Ἰδιοτορίαν, π. χ. ἔχω τῆν ἀρῶντητα νὰ βλάπω τὸ κᾶθε πρᾶγμα τῆν θέσι τοῦ.

ἀπὸ τὸν λόγον, ὅσα μέρη παρὰ πολὺ τοῦ ἦρεσαν, και, ἄφοῦ ἐκουράσθη κἀμνοντας αὐτὸ ἀπὸ τὸ πρῶτ καθιστήμενος, ἐδγῆ- με δια περιπατον, και τῆν γνώμην μου, μὰ τὸν κύνα 12, ἄφοῦ ἀπεστήθισε τὸν λόγον, ἂν δὲν ἦτο κανεῖς πολὺ μεγά- λος. Καὶ ἐπήγγειαν ἐξω ἀπὸ τὸ τεῖχος δια νὰ τὸν μελετήσῃ. Ἄφοῦ δὲ συνήγησεν αὐτόν, ὅστις ἔχει τῆν ἀρῶντητα 13 ν' ἀκούῃ λόγους, ἔταν μὲν τὸν εἶδεν ἠὺχαριστήθη, δίδοι θὰ ἔχη ἐκείνον ὅστις θὰ τὸν συγκοιμβῆ εἰς τὸν ἐνθουσιαστικὸν του 14 και τὸν προσεκλάσε νὰ προχωρήσῃσαν ὅταν ἔμῳς ὁ ἐπιθυ- μῶν νὰ ἀκούῃ λόγους τὸν παρεκλάσε νὰ λέγη, ἐκαμάρωνε πῶς τάχα δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ λέγη ἐνῶ εἰς τὸ τέλος και ἂν κανεῖς δὲν τὸν ἦκουε θεληματικᾶ, ἐμελε με τὸ στανιὸ νὰ τοῦ εἰπῆ τὸν λόγον 15· παρεκλάσε τον λοιπὸν σὺ, Φαίδρε μου, νὰ κἀμῃ τῶρα πᾶλεον ἐκείνο τὸ ὅποιον ὀρωδῆποτε γρήγορα θὰ κἀμῃ.

Φ Α Ι Δ Ρ Ο Σ.— Πὰ μένα πραγματικᾶ εἶναι πολὺ κἀλῶτε- ρα νὰ σοῦ εἴπω τὸν λόγον ἔτσι προχείρα, ὅπως ἦμπορῶ δίδοι μοῦ πάλιν σοι, ὅτι καθόλου δὲν θὰ με ἀρήσῃς, πρὶν βέ- βαια ὀρωδῆποτε σοῦ τὸν εἶπω.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.— Πολὺ σωστῆ βέβαια γνώμη ἔχεις δι' ἐμέ. III. Φ Α Ι Δ Ρ Ο Σ.— Δοιπὸν ἔτσι θὰ κἀμῶ. Διδότι πραγμα- τικῶς, Σωκράτη, δὲν ἀπεστήθισα βέβαια ὄλον τὸν λόγον και τὰ λέξιν ἄλλὰ μὲ τῆν αἰρᾶν θὰ διηγηθῶ περιληπτικῶς τὸ νόημα ἔκων σχεδὸν ἐκείνων και τὰ ὅποια εἶπεν, ὅτι διαφέρουν τὰ αἰσθητήματα ἐκείνου ὅστις ἀγαπᾶ ἀπὸ ἐκείνου ὁ ὅποιος δὲν ἀγαπᾶ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν πρῶτον.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.— Ἄφοῦ προηγουμένως, ἀγάπη μου, μοῦ δείξῃς τί κρατεῖς ἀραγε κάτω ἀπὸ τὸ ἡμάτιόν σου εἰς τὸ ἀρι- στερό σου χέρι. Διδότι ὑποψιάζομαι, ὅτι ἔχεις αὐτόν τὸν ἴδιον τὸν λόγον. Καὶ ἂν συμβαίη αὐτό, νὰ ἔχης ὑπ' ὄψη σου δι' ἐμέ, ὅτι πᾶρα πολὺ σὲ ἀγαπῶ βέβαια, ἀλλὰ, ἄφοῦ εἶναι πα- ρῶν και ὁ Ἀνοστος, δὲν ἔχω καθόλου ἀπόφασι νὰ με μετα- χειρίζεσαι ὡς ὄργανο μελέτης. Ἄλλὰ ἐμπρός, δείξε μου τί ἔχεις.

Φ Α Ι Δ Ρ Ο Σ.— Ἄρκετά. Ἐχασα τῆν ἐλπίδα, Σωκράτη.

14. Οἱ Κορῶθεντες ἦσαν λεοεῖς τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Πέρας ἐν Κρήτῃ και Φρυγίᾳ τελοῦντες τῆν λατρειαν τῆς μητροῦς τῶν θεῶν μὲ θεορῶνεις και ἐνθουσιαστικῶς θηνοῦς και μὲ παραφορῶς κινήσεις περιερχόμενοι εἰς κατάστασι μανίας, ὅπως οἱ θεοῖοι (πρῶτ. Συμ- πόσιον 216c).

15. Ἐκ τῶν κτωτέρῶν φαίνεται πῶσον θυμολογία ὁ Πλάτων ἀπεικονίζει τὸν χαρακτήρα τοῦ Φαίδρου.

ἦν εἶγον ἐν σοὶ ὡς ἐγγυμασόμενος. Ἀλλὰ ποῦ δὴ βούλει καθιζόμενοι ἀναγνώμεν ;

229 ΣΩ. Δεῦρ' ἐκτιγαρόμενοι κατὰ τὸν Ἰλισσὸν ἴωμεν, εἴτα ὄπου ἂν δόξῃ ἐν ἡσυχίᾳ καθιζήσομεθα.

ΦΑΙ. Εἰς καιρὸν, ὡς εἴποιεν, ἀνωπόδητος ὢν ἔρχομαι μὲν γὰρ δὴ αἶψά. Ῥῆστον ὄν ἡμῖν κατὰ τὸ ἰθάριον βρέχουσι τοὺς πόδας ἰέναι, καὶ οὐκ ἀηδές, ἀλλῶς τε καὶ τήνδῃ τὴν ὄδον τοῦ ἔτους τε καὶ τῆς ἡμέρας.

ΣΩ. Πράγαε δὴ, καὶ σκόπει ἄμα ὄπου καθιζήσομεθα.

ΦΑΙ. Ὅρθς ὄν ἐκείτην τὴν ὑψηλοτάτην πλάτανον ;

ΣΩ. Τί μὴν ;

ΦΑΙ. Ἐκεῖ σκιά τ' ἐστὶ καὶ πνεῦμα μέτριον, καὶ πόδα καθιζέσθαι ἢ ἂν βουλώμεθα κατακλιθῆναι.

ΣΩ. Προάγοις ἂν.

B ΦΑΙ. Εἰπέ μοι, ὦ Σωκράτες, οὐκ ἐνθένδε μέντοι ποθεῖν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ῥαφείθουαν ἀρπάζουσαι ;

ΣΩ. Λέγεται γὰρ.

ΦΑΙ. Ἄγ' οὐν ἐνθένδε ; Χαρίερα γούν καὶ καθαρά καὶ διαφανῆ τὰ ἰθάτια φαίνεται, καὶ ἐπιτήθεια κόβας φαίνεται παρ' αὐτά.

C ΣΩ. Ὄχι, ἀλλὰ κίρωθεν ὄσον ὄν' ἢ ἔγλα στάδια, ἢ

16. Ὁ γυνωτὸς ποταμὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐκ τοῦ ὄρους αἰ Μοῦσαι ἀνωμύζοντο Ἰλισσοῖδας, ἔχουσαι νῶον παρὰ τὰς ὄχθας του.

17. Ὁ Σωκράτης περιεφέρετο συνήθως ἀνωπόδητος. Ἰθὲ Σωκράτους Πλάτωνος Ἰθάη καὶ 290b ὡς καὶ Ἀριστοφάνους Νεφέλαι στίχ. 103-104 :

Φ ε ι δ ι π ι θ η ε : "... τοὺς ἀνωπόδητους λάτρευε ὄν δ' ἀκακοδαίμων Σωκράτης..."

καὶ αἰρήθη 363 :

Χ ο ρ δ ε : "χαίρει, ὦ πρῶσθιτα..."

Τὸ δεῖν καὶ ὁ φαιδρος συμπάσσειν γὰ εἶναι ἀνωπόδητος, ἴσως ὀφείλονται εἰς κορυφαίαν λατρευτικὴν συμπουλήν πρὸς αὐτὸν, τὰς ὄχθας συνήθως γὰρ ἐκκαμύζον.

18. Εἶναι ἢ καρδιά τοῦ καλοκαίριου, τὸ ποταμὸν εἶναι συαθὸν

ποῦ εἶχα γὰρ γυμνασθῶ ἐπάνω σου. Ἀλλὰ ποῦ λοιπὸν θέλεις καθίξοντάς γὰ διαδάσωμε ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ἀλλὰζόντες δρόμον ἄς πᾶμε κατὰ τὸν Ἰλισσὸν¹⁸, κατόπιν θὰ καθήσωμε μὲ ἡσυχίαν, ὅπου μᾶς φανῆ καλὰ.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Καθὼς μοῦ φαίνεται, εἰς κατάλληλῃ περίπτωσηί τυχαιεὶ γὰ εἶμαι ἀνωπόδητος¹⁹· διότι οὐ δὴ πάντα εἶσαι¹⁷. Εὐκοτώτατον λοιπὸν εἶναι γὰ πᾶμε βρέχοντάς τὰ πόδια στὸ νεράκι, ἀλλῶς τε δὲν εἶναι καὶ δυσάρεστο εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς ἡμέρας¹⁸.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Προχώρει λοιπὸν καὶ παρατήρει σὺν χρόνῳ ποῦ θὰ καθήσωμε.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ ὑψηλότερον πλάτανον ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ἐγὼ οἶδόν ;

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ἐκεῖ καὶ σκιά εἶναι καὶ ὀλίγο φυσὰ καὶ γλῶρ ἔχει γὰ καθήσωμε ἢ ἂν θέλωμε γὰ ἔπαλωθώμε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Προχώρει.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Εἰπέ μοι ὅμως, Σωκράτη, δὲν λέγεται, ὅτι ἀπὸ κάποιου μέρους ἔδω τοῦ Ἰλισσοῦ ὁ Βορέας ἀρπάζε τὴν Ῥαφείθουαν ;¹⁸

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Τὸ ἀναφέρου βέβαια.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ἄρῳ ἔδω ἀραγε ; Χαριτωμένα καὶ καθαρά καὶ διάφανα φαίνονται τὰ νεράκια καὶ κατάλληλα διὰ γὰ παίξουσι κορυφαία κοινὰ σ' αὐτά.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ὅχι ἀπὸ ἔδω, ἀλλὰ παρακκῶτω περιπλου δὴ τὴ ἔγλα στάδια²⁰ ἀπὸ ὄπου περιεφέμε πρὸς τὸ ἔρθε τῆς Ἄγρας²¹ καὶ κάπου ἐκεῖ εἶναι βουμὸς τοῦ Βορέου.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Δὲν πολυκαταλάβει²² ἀλλὰ εἰπέ μοι, Σωκράτης ἔρηρὸ καὶ πάλιο αἰετὶ μεσημέρι, ἢ ὄρα τῆς μεσάλλης ἔστρωτες (ἴθι κριωτέρω 230c, 242a, 258e, 269d, 279b).

19. Κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐραχθίως καὶ τῆς Διογενείας ἀρπάζετο ἀπὸ τὸν Βορέαν ἐξένησεν ἐν Ἑλλάδι τοὺς Βορέαδας Ἀργοναυτίας Ζήτην καὶ Κάλαιν καὶ δύο θυγατέρας, τὴν Κλασποτέρων καὶ τὴν Χιδνὴν.

20. Μέτρον μήκους τῶν Ἀργαίων Ἑλλήνων ἰσοδυναμοῦν πρὸς 100 ὄργ., ἢτοι πρὸς 182,9 γαλλικὰ μέτρα.

21. Πεδιάς καὶ ὄρητος τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν, ἐπὶ τῆς ἀριστερῆς τοῦ ὄχθης. Ἐνταῦθα ἀλάφειτο, ὅτι ἡ Ἀρτεμις ἐκυνήγησεν, διὰ τοῦτο καὶ ἰσθμὸν ἔχει νῶος πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγροτέρας ἢ Ἀγρίας Ἀρτεμιδος, ἐτελεῖτο δὲ κατ' ἔτος ἑορτὴ εἰς μνημὴν τῆς ἐν Μαρθῶνι μέχρης τῆς ἐκτῆς Βοηθρομειῶνος (21γ Δαιτυροδρῖου).

πρός τὸ τῆς " Ἀγλας διαβαίνομεν· καὶ ποῦ τίς ἐστὶ βωμός
αὐτόθι Βορέου.

ΦΑΙ. Οὐ πᾶν νεώρικα ἀλλ' εἰπέ πρὸς Διός, ὦ Σώ-
κατες· οὐ τοῦτο τὸ μυθολόγημα πείθει ἀληθὲς εἶναι :

IV. ΣΩ. Ἄλλ' εἰ ἀπιστοίην, ὄπισθε οἱ σοφοί, οὐκ ἂν
αὐτοὺς εἶην· εἴτα σοφιλόμενος φαίην αὐτῶν πνεῦμα Βορέου
κατὰ τῶν λόγων πειθῶν οὖν φασμασίῃ παίζουσαν ὄσασαι,
καὶ οὕτω δῆ τελευτήσασαν λεγθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνά-
παστον γερονέναι. [Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου· λέγεται γὰρ αὐ-

καὶ οὗτος ὁ λόγος, ὡς ἐκείθεν ἀλλ' οὐκ ἐνθενδε ἠεπάσθη.]
Ἐγὼ δέ, ὦ Φαίδρε, ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαρίζετα ἡγού-
μαι, ἵκαν δὲ δευροῦ καὶ ἐπιπόνου καὶ οὐ πᾶν εὐτυχοῦς ἀν-
δρός, κατ' ἄλλο μὲν οὐδέν, ὅτι δ' αὐτῶ ἀνάγκη μετὰ τοῦτο
τὸ τῶν ἱπποκρατῶδων εἶδος ἐπανορθοῦσθαι, καὶ αὐθις τὸ
τῆς Χιμαίρας, καὶ ἐπιγεῖ δὲ ὄζλος τοιοῦτων Τογορίων καὶ

Ε Πηγῶων καὶ ἄλλων ἀμηγάνων πλήθῃ τε καὶ ἀνοκία τεγα-
τολόγων τῶν φύσεων· αἷς εἴ τις ἀπαιτῶν προσβιβᾷ κατὰ
τὸ εἶδος ἕκαστον, ἄτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφίᾳ χρώμενος, πολλῆς
αὐτῷ σχολῆς δεήσει. Ἐμοὶ δὲ πρὸς αὐτὰ οὐδαμῶς ἐστὶ σχολή-
τὸ δὲ αἴτιον, ὃ φίλε, τούτου τόδε· οὐ δύναμαι παρὰ κατὰ τὸ
Διόφικον γράμμα γινῶμαι ἐμάντων· γελῶλον δῆ μοι φαίνεται,
230 τοῦτο εἶναι ἡγροῦντα τὰ ἀλλότρια σκοπεῖν. Ὅθεν δῆ χαίρειν

22. Νῆμεγῃ πηγῆς τινος τοῦ Ἰλισσοῦ, ἱαματικῆς ἢ τῶος δηλῶ-
τησιασμένης.

23. Ὁ πρὸς Δ. τῆς Ἀκροπόλεως γνωστός λόφος, καθομιόμενος
οἷτω ἐκ τῆς παλαιᾶς ἐκεῖ λατρείας τοῦ Ἀρεώς, ὅστις καὶ ἐδικαδόθη
αὐτόθι ὑπὸ τῶν θεῶν, διὰ τοῦτο δὲ ἐδικαζέσθαι ἐκεῖ τὸ ἐπιβουλιμον δικαστή-
ριον τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἔχον ὑπὸ τοῦ ἑκατότου ἢ Κραναοῦ (Διοχόλου
Ἐπισημῶς 692). Ἡ οὐρακία προήλθεν τῶος καὶ ἐκ τοῦ κῆρυκος τοῦ
λόφου εὐρυσοκλήμου ἐν σπηλαίῳ τῶν Ἀρῶν ἢ καὶ ἐκ τῆς θυ-
οίας, τὴν ὄνοσαν κατὰ τὴν μυθολογίαν προσέφεραν ἐπὶ τοῦ λόφου καὶ
Ἀμαζῶνες εἰς τὸν Ἄργον.

24. Ἐδὼ διαφκίνετα· προσπαθεῖα ὀφθαλογοστατικῆς ἐρημνίας
τῶν μυθῶν, ἀρχίτσα ἀπὸ τῶν Ἀναξάγοραν καὶ χρησιμοποίησις κυ-
ρίως ὑπὸ τῶν σοφιστῶν.

25. Ἰστοὶ τοῦ Ἡέλονος καὶ τῆς Νεφέλης, κατὰ τὸ ἦμισον ἀφρω-
ποι καὶ κατὰ τὸ ἔσπερον ἦμισον ἱππο.

κράτη, γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, πιστεύεις ὅτι αὐτότε δὲ μύθος
εἶναι ἀληθινός :

IV. ΣΩΚΡΑΤΗΣ. — Ἀλλὰ ἐὰν δὲν τὰ ἐπίστευα, ὅπως
οἱ σοφοί, δὲν θὰ ἦμην ἀνόητος· ἔπειτα, ἀφοῦ ἐοκέφην,
συνετέραναι, ὅτι κάποιο φύσημα τοῦ Βορέου τὴν ἐσπρωξε κά-
τω εἰς τοῦς κωντινοὺς βράχους ἐπὶ ἔπαιξε μὲ τὴν φασμα-
σίαν ἢ καὶ ἀφοῦ λοιπὸν ἀπέθανε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶ-
παν ὅτι τὴν ἔσπρωξε (ἢ ἀπὸ τῶν Ἀρείου Πάγου ἢ· διότι εἶναι
καὶ αὐτῇ πάλιν ἡ διάδοσις, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ ἀρπάχθηκε καὶ
ἔχει ἀπὸ ἐδῶ) ἢ. Ἐγὼ θυμῶς, Φαίδρε, ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι
ἀπὸ μίαν ἀποψὲ ἐγουν αὐτὰ κάποια χάρη, χρειάζονται θυμῶς
ἀνθρώπων ἵκανὸ καὶ φιλόσοφο καὶ ὁ ὅποιος πάρα πολλὰ δὲν
θὰ ἐπιτύχη, ὅχι δι' ἄλλο τίποτε, ἀλλὰ διότι θὰ χρειασθῇ
ἔπειτα (ἀφοῦ ἐξηγήσῃ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Δραιθυίας) γὰρ ἐξη-
γήσῃ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἱπποκρευτῶων ἢ, καὶ κατέτιν πάλιν
τῆς Χιμαίρας ἢ καὶ θὰ σὺρφεση προέτι πλῆθος ἀπὸ τέ-
τοιες Τογορίους ἢ καὶ Πηγῶους ἢ καὶ πλῆθῃ ἀπὸ ἄλλων
ἀνέκφραστα καὶ παράξενα τερατολογικῶν φύσεων· τὰ ὅποια
ἂν κανεῖς μὴ πιστεύοντάς τα θελήσῃ, γὰρ σὺμβιδάσῃ τὸ καθε-
να μὲ τὴν πιθανότητα χρησιμοποιώντας λακική σοφία, θὰ
χρειασθῇ πάλιν καίρων ἢ ἀναπαυθῆ. Ἐγὼ θυμῶς δὲν ἔχω
καθόλου εὐκαρίαν δι' αὐτὰ καὶ ἢ αἰτία, φίλε μου, τοῦτου
εἶναι· τὸ ἐξῆς· δὲν ἦμπορον ἀκόμη κατὰ τὸ ἐπίγραμμα τῶν
Δελφῶν ἢ γὰρ γινώσκω τὸν ἑαυτὸν μου μὲ φαίνεται λοιπὸν
ἀνόητος γὰρ ἐξείλω τὰ ἔβνα, ἀφοῦ ἀκόμη δὲν ἔαίρων αὐτὰ.
Ἐπιμένως, ἀφοῦ τὰ παράτρα αὐτὰ, πιστεύοντάς εἰς δ' τι

26. Ἐρατόμορον θηρίον ἐν Αὐκίᾳ, τέκνον τῆς Ἐχιδνῆς καὶ
τοῦ Ἰνφῶνος, ἔχον τὸ ἐμπρόσθιον μέρος χέοντος, τὸ μέσον αἰγῶ καὶ
τὸ ὀπίσθεν ὀρέοντος, φωνεῖται ὑπὸ τοῦ Βαλλεροφόντου ἐπιδαλίνοντος
τοῦ Πηγῶου μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνῶς.

27. Κατὰ τὸν Ὀμηρον μίαν μόνον, κατὰ δὲ τοῦς μεταγενεστέ-
ρους ἱστοίς, θυγατρίδα τοῦ φορέου καὶ τῆς Κηροῦ, ἢ Ἐγυαλίη, ἢ
Δεσπὴ καὶ ἢ σπουδαίοντα Μέδουσα. Τερατόμοροι καὶ ἐπιπράδκα-
μοι, ἀποκλιθῆναι ἐσὺς τὰς ἐδάσων.

28. Μυθολογόμενος πισωτός ἱππος, γεννηθείς ἐκ τοῦ ἀίματος
τῆς Μεδούσης διὰ τὴν ἐφύσασαν ὁ Περσῶς. Ἐπιβασθῆν ὑπὸ τοῦ
Βαλλεροφόντου, Ἐγύετο σὺμβιδόν καὶ τῆς πολιτικῆς ἐξάρσεως, διό-
τι ἀνετέρετο καὶ ὅς ὁ ἱππος τῶν Μουσῶν, ἔξ ἐνός κυματήματος
τοῦ ποθέος τοῦ ὄνοτου ἐτήγαγεν ἢ ἐπὶ τοῦ Ἐλίχωνος πηγῆ τῶν Μου-
σῶν ἱπποκρήνη.

29. Ἐπὶθε σαρτόν· τὸ γνωστὸν ἐπίγραμμα, τὸ ὄνοτον ἦτο
γινώσκων εἰς τὸ προσηλαίων τοῦ ἐν Δελφοῖς κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος,
ἀνοδοῦμενον εἰς τὸν Χελιδνῶνα, κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὸν Θαλίην.

έλασ ταῦτα, παιθόμενος δὲ τῷ νομιζομένῳ περὶ αὐτῶν, ἵ-
 πῶν δὴ ἔλεγον, σκοπῶν δὲ ταῦτα ἀλλὰ θύαυτον, εἴτε τι θῆ-
 ριον τυγχάνω Τυφῶνος πολυποικιλοῦτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτε-
 θυμίστων, εἴτε ἡμετέροισιν τε καὶ ἀπλοῦστοισιν ἴσῳν, θέλας
 τῶς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχων. Ἄτιός, ὦ Κραῖτε,
 μεταξὺ τῶν λόγων, ἄσ' οὐ τόσος ἦν τὸ δένδρον, ἔφ' ὅρα
 ἦγες ἡμᾶς;

B ΦΑΙ. Τοῦτο μὲν οὖν αὐτό.

V. ΣΩ. Νῆ τὴν Ἥραν, κακὴ γε ἡ καταγωγή. Ἥ τε
 γὰρ Πάριανος αὐτῆ μᾶλ' ἀμφοικαφῆς τε καὶ θυρήτῃ, τοῦ τε
 ἔργου τὸ ὕψος καὶ τὸ σῶκιον πάγκυλον, καὶ ὡς ἀκμὴν ἔχει
 τῆς ἀνθῆς, ὡς ἂν εὐωδέστατον πατέχοι τὸν τόπον ἢ τε αὐ-
 πτητὴν χαριστικὴν ὑπὸ τῆς Πάριανου θεῖ μάλιστα ψυχροῦ ὕδα-
 ρος, ὅρατε γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθε. Νυμφῶν δέ τινας καὶ
 C ἄρχαίῳν ἰσθὸν ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγκυλμάτων δοικον
 εἶναι. Εἰ δ' αὖ βούλει, τὸ εὔπρουν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητὸν
 καὶ σφοδρὰ ἡδὺ θερινὸν τε καὶ λιγυρὸν ὑπηρεῖ τῷ τῶν τετ-
 τῶν χορῶ. Πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόδας, οὗτε ἂν
 ἡδέμα προσάγει ἰκανὴ πέφυκε κατακλινέρι τὴν κεφαλὴν
 παγκάλως ἔχειν. Ὅρατε ἄρασιτά σοι ἐξενάγηται, ὦ φίλε
 Φαίδε.

ΦΑΙ. Σὺ δέ γε, ὦ θανυμάτῃ, ἀποπώτατος τις φαίνεται.

D Ἀεχνῶς γάρ, ὦ λέγεις, ξαναγυμνίσθω τιμὴ καὶ οὖν ἐπιγυ-
 γίω βουκας ὄτως ἐκ τοῦ ἄστεος οὗτ' εἰς τὴν ὑπεροχίαν ἀπο-
 δημείς, οὗτ' ἐξω τείλους ἔμοιγε δοκεῖς τὸ παρῶσαν ἔξῃσαι.
 ΣΩ. Συγγνώμηνέ μοι, ὦ ἀγατέ. Φιλομαθῆς γάρ εἰμι.
 τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδὲν μ' ἐθέλει θιδοῦσθαι,

30. Εἰς ἐκ τῶν Ἰγνάντων μὲ ἑκατὸν περαλῆς ἄρκακοντος ἀκρημ-
 ποδῶς φωνιά. Κατεκταραυνομένη δὲ τὸ ἀπὸς καὶ ἀκρημνισθῆ εἰς τῶν
 Τάφιστον ἢ ἀτάφῃ δὲ τὰ ὄρη τῆς Κιλικίας ἢ δὲ τὴν ἐν Σικαλίῃ
 Αἰτναν.

31. Ὑὸς τοῦ Ἑκατανοῦ καὶ τῆς Ἰγνῆος ἢ τοῦ Πάριου καὶ τῆς Ἰγνῆς
 προσωποτοσίφῃς τοῦ θηλυμοῦ ποταμοῦ τῆς Δ. Σαρραῆς Ἐλλιάδος τῆς
 ἰερότυπὰ τοῦ ἡδῆσαν ἢ γαιτωλάς τοῦ μὲ τὸ ἰερόν τῆς Δωδώνης, τοῦ

παραδέχονται οὗτ' αὐτὰ, ὅπως τώρα δὰ ἔλεγα, δὲν ἐξετάσω
 αὐτὰ, ἀλλὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἐὰν εἶμαι κατένα θηρίον πλέον
 παρῆξεν καὶ πλέον μανιακὸ ἀπὸ τῶν Τυφῶνα σ', εἴτε ἴσῳν
 πλέον ἡμερο καὶ ἀπλοῦστερο, τὸ ὅποιον φυσικὰ νὰ μετέχη
 ἀπὸ καρμιά θεία καὶ λογικὴ μοῖρα. Ἀλλὰ, φίλε μου, ἐπὶ
 νῦ στήν κούδεντα, ἄραγε δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ δένδρον, ὅπου μᾶς
 ὠδηγοῦσες;

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Αὐτὸ βέβαια εἶναι.

V. ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Μὰ τὴν Ἥρα, ὦρατο βέβαια εἶναι
 τὸ καταφύγιον διότι καὶ ὁ Πάριανος αὐτῆς εἶναι πολὺ φου-
 ρῶς καὶ ὑψηλός καὶ τῆς λυγαριάς τὸ ὕψος καὶ ἡ πυκνὴ
 ἀκμὴ τους, ὅρατε γελίζου εὐωδίες πάρα πολὺ τὸν τόπον καὶ
 ἡ πτητὴ πάλι κάτω ἀπὸ τὸν Πάριανον χαριτωμένην τρέχει μὲ
 πολὺ χροῖο νερό, ὅπως τοὐλάχιστον καταλαδαίνει κανεὶς ἀπὸ
 τὸ ποδὶ του φαίνεται ἀπὸ τὰς κόρας καὶ τὰ ἀγκυλματα, οὗτε
 εἶναι ἰσθὸν (τόπος ἀφιερωμένος) κάποιων Νυμφῶν καὶ τοῦ
 ἄρχαίῳν σ'. Κι' ἂν πάλι θέλῃς (κι' ἄλλα), τὸ ὦρατο ἀερά-
 κι τοῦ τόπου πόσο εἶναι ἐπιθυμητὸ καὶ πολὺ εὐχάριστον μὲ
 καλοκαιρικτικὸν καὶ μελωδικὸ ἦχο συνοδεῖται τῇ χορῶδιᾷ
 τῶν ἑτέριχιδῶν. Πὺ πὺ χαριτωμένο ὅμως ἀπ' εἰς εἶναι τὸ
 χορῶτακι, γιὰτὶ ἔχει φηφῶσαι σ' ἀνάλαστρο ἀνωφέρεια κα-
 τὰ τῆς ἀφροῦ ἑαρκλώσῃ κανεὶς, νὰ ἔχη τὸ κεφάλι του πᾶ-
 ρα πολὺ ὠραία. Ὅρατε, ἀγαπητέ μου Φαίδρε, θαυμάσια μὲ
 ὠδήγησες.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ἀλλὰ σὺ, θαυμάτῃ, φαίνεσαι πάρα πο-
 λὺ παρῆξενος διότι, μὲ ὅσα λέγεις, ὁμοιάσεις ἀπαρῶλακτα
 σάν μὲ κάποιον ἔνον, ποὺ τὸν ὠδηγοῦν, καὶ ὅχι μὲ ἐντό-
 πον ὅπως ὅμως εἶναι φανερόν, οὗτε ἀπὸ τὴν πάλιν ἔξω ἀ-
 λου βγαίνεις σ'.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Συγγνώμηνέ με, καλέ μου. Συμβαίνει
 αὐτό, διότι ἀγαπῶ πολὺ νὰ μαθαίνω τὰ μὲν λοιπὸν τοπεῖα
 καὶ τὰ δένδρα δὲν θέλω τίνος νὰ μὲ διδάξουν, ἀλλὰ μὲ-

θῆσαν κῆθε χρησιμῆς, ὡς ἀνεσφόροτο, παρήγγελλε καὶ θοοίαν πρὸς
 τὸν ἄρχαίῳν.

32. Ὁ Σωκράτης ποτὲ δὲν ἐξῆλθε τῶν Ἀθηνῶν, εἰμὴ μόνον ἀ-
 εἰς εἰς τὰ Ἰσθμια (Κόρινθον ὄρη) καὶ εἰς μετέωρε τῶν ἀκτοκρασιῶν
 τῶν Ἰωνοῦδων, Ἀμφικολίαν καὶ Ἀθῆναιον, ὡς ἀναφέρεται ὁ Πλάτος εἰς Πλά-
 τονος Ἀπολόγιον (280).

οὐ δ' ἐν τῷ ἄσπερ ἄνθρωποι. Σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τῆς ἐξο-
 δου τὸ φάρμακον εἰρηκέναι. "Ὅσοι γὰρ οἱ τὰ πεινώντα
 θεῖματά θάλλων ἢ τινα καρτὸν προσείοντες ἄγρουσι, οὐ ἐμοὶ
 Ε λόγους οὕτω ποιεῖων ἐν βιβλίῳ τῆν τε Ἀρτικὴν φαίνε
 περιδέξεν ἄπασαν καὶ ὅποι ἂν ἄλλοσε βοῦνῃ. Νῦν οὖν ἐν
 τῷ παρόντι δεῦθ' ἀφικόμενος ἐγὼ μὲν μοι δοκῶ κατακει-
 σθαι, σὺ δ' ἐν ὁποίῳ σχήματι οἶει ὄστα ἀναγνώσεσθαι,
 τοῦθ' ἐδόκενος ἀναγίγνωσκε.

ΦΔΙ. " Ἀκουε δή.

VI. Πεγὶ μὲν τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἐπίστασαι, καὶ
 231 ὡς νομίζω συμφέρον ἡμῶν γενομένων τοῦτων ἀκήκοας· ἂ-
 ξιδὼ δὲ μὴ διὰ τοῦτο ἀτυχῆσαι ὧν δέομαι, ὅτι οὐκ ἐλατῆρ
 ὧν σου τυγχάνω. Ὅς ἐκείνοις μὲν τότε μεταμίλει ὧν ἂν εἴ
 ποιήσωναι, ἐπειδὴν τῆς ἐπιθυμίας παύσωνται· τοῖς δὲ οὐκ
 ἔστι χροῖος, ἐν ᾧ μεταγνώσωναι προσηκεί. Οὐ γὰρ ὅτι ἀπύ-
 κης ἀλλ' ἐκόντες, ὡς ἂν ἄριστα περὶ τῶν οἰκείων βουλεύ-
 σωντο, πρὸς τὴν δύναμιν τῆν αὐτῶν εἴ ποιοῦσιν. "Ἐτι δὲ
 οἱ μὲν ἐθῶνες σκοποῦσιν ἂ τε κακῶς διέθεντο τῶν αὐτῶν
 Β διὰ τὸν ἔθωτα καὶ ἂ πεποιθήσωναι εἴ, καὶ ὧν εἶλον πόνον
 προστιθέντες ἡγούνται πάλαι τῆν ἀξίαν ἀποδεσνάζωναι γάρων
 τοῖς ἐθῶμένοις· τοῖς δὲ μὴ ἐθῶσιν οὕτε τῆν τῶν οἰκείων ἀ-
 μέλειαν διὰ τοῦτο ἔστι προσαίξεσθαι, οὔτε τοῖς παρὰ ἡλυ-
 θότας πόνους ὑπολογίζεσθαι, οὔτε τὰς πρὸς τοῖς προσήκον-
 τας διαφορὰς αἰτιάζεσθαι· ὥστε περιηρημένων τοσοῦτων
 κακῶν οὐδὲν ὑπολείπεται ἀλλ' ἢ ποιεῖν προθύμως, ὅ τι ἂν
 C αὐτοῖς οἴωνται πρῶξάντες χαριστέσθαι. "Ἐτι δὲ εἰ διὰ τοῦτο
 ἔξον τοῖς ἐθῶνας περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, ὅτι τοῖους μά-
 λιστα φασὶ φιλεῖν ὧν ἂν ἐθῶσι, καὶ ἔτοιμοὶ εἶσι καὶ ἐκ τῶν
 λόγων καὶ ἐκ τῶν ἔργων τοῖς ἄλλοις ἀπεχθανόμενοι τοῖς

33. Μεταφράσθησεν οὕτω τὸ «ἀξιδὼ» τοῦ κεκλιμένου, διότι· δὲν εἶναι
 λογικὸν νὰ διατυπώσῃ ἀξίωσιν ὁ ἐραστὴς πρὸς τὸν ἐρωμένον· περὶ
 ἱκανοποίησως τῶν πόθων του· ἀλλ' ὡς τὸ τὸ εἶμα ἀξίω· καὶ καὶ
 τὴν τῆν σημασίαν.

νον οἱ εἰς τὴν πόλιν ἀνθρώποι. Σὺ ὅμως φαίνεται μοι ἔχεις
 εὖρεσι τὸ φάρμακον διὰ νὰ βγαίνω. Αἰδοῦ, ὅπως ἐκείνοι, οἶτι-
 νες τὰ πεινασμένα ζῶα τὰ δόγρον κουνάνας ἐμπρός τους
 κανένα διόχλωρο κλάρι ἢ κανέναν καρπὸ, οὐ προσεινόντας
 μου εἶσι λόγους μέσα εἰς βιβλία γραμμένους φαίνεται, ὅτι
 ἂ μὲ γυρίσῃ εἰς δόλην τὴν Ἀρτικὴν καὶ ἔτσι ἄλλοσθ ἢ ἢ
 θαλες. Τῶρα λοιπὸν πρὸς τὸ παρόν, ἀφου ἐφθάσα ἐδῶ, θεω-
 ρῶ καλὸ νὰ ἔαρω τῶν καὶ οὐ εἰς ἔποισαν στάσι νομίζεις, ὅτι
 ἂ διαδάσῃς εὐκαλιώτατα, διαλέγοντάς τὴν διάδαξ.

(Ἐδῶ ὁ Φαιδρος ἀρχίζει νὰ διαδάξῃ τὸν λόγον τοῦ Λυσιου,
 ποῦ λέγει·)

VI. «Διὰ τὰς διαθέσεις μου γνωρίζεις καλῶς καὶ κα-
 θὺς μοῦ φαίνεται ἔχεις ἀκούσει, ὅτι εἶναι συμφέρον εἰς ἡ-
 μᾶς, ἂν ἱκανοποιηθῶν (αἱ ἐπιθυμιαί μου)· πιστεύω ἢ δέ,
 ὅτι ἢ παρὰ κλάρι μου δὲν ἂν πᾶν χαμένη δι' αὐτό. Διότι δὲν
 τῆν εἶναι νὰ εἶμαι ἐραστῆς σου. Αἰδοῦ, ἔσαν ἱκανοποιηθῶν
 τῆν ἐπιθυμία τους, ἐκείνοι μὲν τότε μετανοοῦσων, δι' ὅσα
 ἂ εἶλον προσφέρει (εἰς τοῖς ἐραστὰς των)· διὰ τοῖς ἄλλοις
 ἄμας (τοῖς μὴ ἀγαπῶντας) δὲν ἂν ἐλθῇ καιρὸς διὰ νὰ με-
 τανοοῦσων Αἰδοῦ ὅχι ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 θεληματικὰ προσφέρων ἀνάλογα μὲ τὴν δύναμιν τους, ἀφου
 ἐκέρθησαν ἄριστα διὰ τὰς ἰδιωτικὰς των ὑποθέσεις. Καὶ
 προσέτι ἐκείνοι μὲν ποῦ ἀγαπῶν σκέττονται καὶ ὅσας ἡ-
 μῖς ἐπύθων (προῦξένθησαν εἰς τὰς ὑποθέσεις των) ἐνεκα τῆς
 ἀγίας των καὶ ὅσα ἐπρόσπεραν (οὐκ ἐρωμένο) καὶ ἀφου
 προσθέσων καὶ τὰ βόσων, τὰ ὅποια ὑπέφεραν, οὐχ ἡματι-
 ζῶν τὴν πενσίθησιν, ὅτι ἀπὸ καιρὸ πλέον ἔχουν πᾶρησῶσι
 ἀντάξια τὴν ἀγάτη εἰς τοῖς ἐρωμένους των· ἐνῶ, ὅσοι δὲν
 ἀγαπῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσφασίθησιν, ὅτι δι' αὐτό
 (τὴν ἀγάτην) παρημέλησαν τὰ συμφέροντά των, οὔτε περα-
 σμένες θλίψεις νὰ ὑπολογίζων, οὔτε διὰ τὰ μαλαιώματα μὲ
 τοῖς συγγενεῖς των νὰ παραπονιῶνται· ὥστε, ἂν ἀφαιρεθῶν
 τὰς κακὰ, δὲν μὲναι τίποτε ἄλλο, παρὰ πρόθυμα νὰ ἐκτε-
 λῶν ὅ τι ἂν ἡμποροῦσαν νὰ νομίζων. Ἡ προσέτι δέ, ἐὰν ἀ-
 ξίση νὰ προστιμῶν (αἱ ἐρωμένοι) τοῖς ἐραστὰς των διὰ τοῖ-
 το, δηλαδὴ διότι αὐτοὶ ἱσχυρίζονται, ὅτι κατ' ἐξοχὴν ἀγα-
 πῶν αὐτοῖς, ὅσους ἀγαπῶν, καὶ ὅτι εἶναι ἔτοιμοι καὶ
 μὲ λήγῃ καὶ μὲ ἔργα, ἀφου γίνων ἐχθροὶ μὲ τοῖς ἀ-

ἐρωμένους χαρίζεσθαι, εὐχόμενον γινῶναι, εἰ ἀληθῆ λέγουσιν· οἳ γ' ὅσων ἂν ὕστερον ἐρασθῶσιν, ἐκείνους αὐτῶν περὶ πλείονος ποιήσονται, καὶ ὄηλον ὅτι, ἐὰν ἐκείνοις δοῦνῃ, καὶ τοῦτους κακῶς ποιήσονται. Καὶ τοι πῶς εἰκός ἐστι τοιοῦτον πᾶν ἔργον ἀποδοῦναι ἑαυτῶν ἕνεκα; Καὶ γὰρ οὐδ' ἂν ἐπιχειρήσειεν οὐδεὶς ἔμπροσθεν ὧν ἀποτρέψειν; Καὶ γὰρ αὐτοὶ ἁπολογουῖται νοσεῖν μᾶλλον ἢ σωφρονεῖν, καὶ εἰδέναι ὅτι κακῶς φρονουῦσιν, ἀλλ' οὐ δύνανται αὐτῶν κρατεῖν· ὅτε πῶς ἂν εὐφρονησαντες ταῦτα καλῶς ἔχειν ἠγγύσαιεντο περὶ ὧν οὕτω διακείμενοι βοῴονται; Καὶ μὲν δὴ εἰ μὲν ἐκ τῶν ἐξωτέρων τὸν βέλτερον αἰδέοιο, ἐξ ὀλίγων ἂν σοὶ ἢ ἐκλεξῆς εἶναι· εἰ δ' ἐκ τῶν ἄλλων τὸν σαυτῷ ἐπιτηδαιότατον, ἐκ τῶν πολλῶν· ὅτε πολὺ πλείων ἐλπὶς ἐν τοῖς πολλοῖς ὄντα τινεῖν τὸν ἀξιῶν τῆς σῆς φιλίας.

VII. Εἰ τοίνυν τὸν νόμον τὸν καθεστηκότα δέδοικας, μὴ πυνθόμενων τῶν ἀνθρώπων ὄνειδος σοὶ γένηται, εἰκός ἐστι τοὺς μὲν ἐξῶντας, οὕτως ἂν αἰομένους καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ζηλοῦσθαι ὅσοι αὐτοὺς ὑπ' αὐτῶν, ἐπαθθῆναι τὸ λέγειν καὶ φιλοτιμωμένους ἐπιδεικνυσθαι πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐκ ἄλλως αὐτοῖς πεπὸνται· τοὺς δὲ μὴ ἐξῶντας, κρείττους αὐτῶν ὄντας, τὸ βέλτερον ἀντι τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων αἰδεῖσθαι. "Εἰ δὲ τοὺς μὲν ἐξῶντας πολὺς ἀνάγκη πυνθῶσθαι καὶ ἰδεῖν, ἀκολουθῶντας τοῖς ἄλλοις μένοις καὶ ἔργον τοῦτο ποιουμένους, ὅτε ὅταν ἀφῆθῃσι διαλεγόμενοι ἀλλήλοις, τότε αὐτοὺς ὄνται ἢ γεννημένους ἢ μελλούσης ἔσεσθαι τῆς ἐπιθυμίας συνεῖναι· τοὺς δὲ μὴ ἐξῶντας οὐδ' αἰτιᾶσθαι διὰ τὴν συνοουσίαν ἐπιχειροῦσιν· ἀλλ' ὅσοις ὅτι ἀναγκαῖον ἔστιν ἢ διὰ φιλίαν τῷ διαλέγεσθαι ἢ δι' ἄλλην τινὰ ἡδονήν. Καὶ μὲν δὴ εἰ σοὶ θεὸς παροτρύνει

λοῦς, νὰ φανθὸν εὐχάριστοι εἰς τοὺς ἐρωμένους των, εἶναι εὐκόλο νὰ ἐνοήσῃμε, ἀν λέγουν τὴν ἀλήθεια αὐτοῖς, οἱ ὅποιοι, ὅσους κατέτιν ἀγαπήσουν, αὐτοὺς θὰ προτιμήσουν ἀπὸ τοὺς προγενοστέρους (ἐρωμένους) καὶ εἶναι φανερό, ὅτι, ἀν φανῆ καλὸν εἰς ἐκείνους (τοὺς τελευταίους ἐρωμένους) καὶ θὰ κατοποιήσουν ἀκόμα τοὺς προηγουμένους. Καὶ ὅμως, πῶς θὰ ἦτο λογικὸ νὰ παραχωρήσῃ κανεὶς τέτοιο πρᾶγμα (τὴν προτιμήσῃ του) εἰς ἀνθρώπον, ὅστις πάσχει ἀπὸ τέτοια ἀρρώστια (τὸν ἔρωτα), τὴν ὁποῖαν κανεὶς μυαλωμένος ὄρε νὰ θεραπεύσῃ δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε; Διότι καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι παραδέχονται, ὅτι εἶναι μᾶλλον ἀρρωστοὶ παρά ὅτι ἔχουν τὰ μυαλά των καὶ ὅτι ἔχουν ἐπίγνωσι τῶν κακῶν των σκέψων, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ συγκαταστήθωσιν ὅτε, ὅταν θὰ ἦρχοντο εἰς τὰ λογικά τους, πῶς θὰ ἦμπούσαν νὰ νομίσων, ὅτι εἶναι καλὰ αὐτὰ, τὰ ὅποια ἐπιθυμοῦν, ἐνῷ εὐρίσκονται εἰς τοιαύτην κατάστασιν; Καὶ προοῖτι, ἀν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἀριστόν, ἀπὸ ὅσους ἀγαποῦν, ἀνάμεσα εἰς ὀλίγους θὰ ἐγίνετο ἢ ἐκλογὴ σου· ἐὰν ὅμως ἐκλέξῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους (ποῦ δὲν ἀγαποῦν) τὸν πλεόν κατάλληλον δι' ἐσέ, ἢ χ ἠμποροῦσας νὰ ἐκλέξῃς ἀπὸ πολλοῦς· ὅτε τοὺς πολλοὺς ἐκείνον ποῦ θὰ ἀξίεσθ τὴν φιλία σου.

VII. "Εὰν ὅμως φοβῆσθαι τὴν καθεστημένη συνήθειαν (τὴν κοινὴν γνώμην), μήπως δυσφημισθῆς, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τὰ πηροφρηθῶσιν (τὰς σχέσεις σου), εἶναι ἐπιόμενο, ὅσοι ἀγαποῦν, ἐπειδὴ νομίσων, ὅτι ζηλεύονται ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀπὸ αὐτοῦς, νὰ ὑπερηφανεύωνται μὲ τὰ λόγια καὶ νὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιδεικνύωνται εἰς ὄλους, ὅτι δὲν ἐκοπίσαν ἀδικία· ὅσοι ὅμως δὲν ἀγαποῦν, ἐπειδὴ κυραρχοῦν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ των, θὰ προτιμήσων τὸ πλεόν ἀφέλιμον (ἀπὸ τὰς σχέσεις των) παρά τὴν φήμην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπων (παρὰ νὰ τοὺς ζηλεύουν οἱ ἄνθρωποι). Προοῖτι δὲ κατ' ἀνάγκην πολλοὶ θὰ μέθων καὶ θὰ ἰδοῦν τοὺς ἐπαστάς νὰ ἀκολουθῶν τοὺς ἐρωμένους καὶ αὐτὸ νὰ ἔχων γιὰ κυρία ἀρχολία τους, ὅτε, ὅταν φωραθοῦν νὰ συνομιλοῦν μεταξὺ τους, τότε νομίσων ἢ ὅτι ἔχει ἐκπληρωθῆ ἢ ὅτι πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῆ ἢ ἐπιθυμία τῆς συνοουσίας· ὅσοι ὅμως δὲν ἀγαποῦν, οἱ ἄνθρωποι καθόλου δὲν ἐπιχειροῦν νὰ τοὺς καταργήσων διὰ ἐπιθυμίαν συνοουσίας, ἐπειδὴ γινώσκων, ὅτι κατ' ἀνάγκην συνομιλοῦν ἢ ἕνεκα φιλίας μὲ κάποιον ἢ ἀπὸ καμμίαν ἀλλήν εὐχάριστοι". Καὶ μάλιστα, ἐὰν σὲ φοβίτῃ ἢ σκέψῃ,

34. Αὐτὸς ὁ ὑποκείμενος ἕως ἀνεῖ ἔρωτος εἶναι ἀντιλήψις σοφιστικῆ.

γνωμένω χαλεπὸν εἶναι φίλων συμμέτερον, καὶ ἄλλο μὲν τούτῳ διαφορᾶς γενομένης κοινήν ἀναπολέως καίσαρῆναι τὴν συμφορὰν, προσημένον δὲ δοῦ ἢ περὶ πλείστου τοιεῖ με- γάλῃν ἂν σοὶ βλάβην γενέσθαι, εἰκότως ἂν τοὺς ἐγγῶνας μᾶλλον ἂν φοβοῖο· πολλὰ γὰρ αὐτοῖς δοῦ καὶ λοιπότητα, καὶ πάντ' ἐπὶ τῇ αὐτῶν βλάβῃ νομίζουσι γίνεσθαι. Διότι τε καὶ τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους τῶν ἐγγυμένων συνουσίας ἀπο- τρέπονσι, φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χολή- μασι αὐτοὺς ἀπεθβέλωσται, τοὺς δὲ πενταδουμένους, μὴ συ- νέσει κρείττους γένωνται· τῶν δ' ἄλλο τι κεκτημένων ἀγυ- ρὸν τὴν δύναμιν ἐκείνου φυλάττονται. Πίσαντες μὲν οὖν ἀπέχθεσθαι σε τοῦτοίς εἰς ἐγγυμῶν φίλων καθιστάσιν, ἂν δὲ τὸ σεαυτοῦ σκοπῶν ἀνεῖνον ἐκείνων ᾤσονῃς, ἤξει αὐ- τοῖς εἰς διαφορὰν· ὅσοι δὲ μὴ ἐγγῶνες ἔστωσιν, ἀλλὰ δι' ἄγενην ἐργασίαν ἂν ἴδόντο, οὐκ ἂν τοῖς συνουσίαι φηνοῖσιν, ἀλλὰ τοὺς μὴ ἐθέλοντας, μισοῖεν, ἠγούμενοι ὅτι ἐκείνων μὲν ἀπεροσῶσθαι, ἐπὶ τῶν συνόντων δὲ ἀμφεσίσθαι, ὥστε Ἐ πολλὸ πλείων ἐπιπὶ φίλων αὐτοῖς ἐκ τοῦ πρᾶγματος, ἢ ἐγγῶν γενέσθαι.

VIII. Καὶ μὲν δὴ τῶν μὲν ἐγγῶτων πολλοὶ τούτους τοῦ σφίματος ἐπεθύμησαν ἢ τῶν τούτων ἔγνωσαν· καὶ τῶν ἄλλων οὐκείων ἐμπειροὶ ἐγένοντο, ὥστε ἀόρητον λαυτοῖσι δὲ εἶτι τότε βουλόγονται φίλοι εἶναι, ἐπεὶ δὲν τῆς ἐπιθυμίας 233 παύσωνται· τοῖς δὲ μὴ ἐγγῶσιν, οἳ καὶ πρότερον ἀκλήτως φίλοι ὄντες ταῦτα ἐργάζαν, οὐκ ἐξ ἂν εἴ παύσωνται ταῦτα εἰκὸς ἐλάττω τὴν φίλιαν αὐτοῖς ποιῆσαι, ἀλλὰ ταῦτα μὴ μεῖα καταλειφθῆναι τῶν μελλόντων ἕσσεσθαι. Καὶ μὲν δὴ βί- 234 τῶν σοὶ προσοῖται γενέσθαι ἐμοὶ παιθόμενῳ, ἢ ἐγγῶσι, βί- κείνοι μὲν γὰρ καὶ παρὰ τὸ βέλτιστον τὰ τε λεγόμενα καὶ B τὰ παρὰ τὰ ἐπαινοῦ, τὰ μὲν δεδιότες μὴ ἀπέχθωνται, τὰ δὲ καὶ αὐτοὶ χεῖρον διὰ τὴν ἐπιθυμίαν γίνεσθωνται. Τοιαῦτα γὰρ ὁ ἔσως ἐπιδεικνύται, δυστυχοντίας μὲν, ἢ

εἶτι εἶναι ὀνομαζοῦν ἢ φίλια νὰ εἶναι σταθερὴ καὶ εἶτι ἢ βλάβῃ θὰ εἶναι κοινή καὶ γὰ τὸς δύο, ἂν συμβῇ καμμία διαστάσι, ὡς πλεόν πολυτιμο, τὸ παρεχόμενος εἰς αὐτοῦς, οἵτινες σὲ ἀπνοῦν, τοὺς ὁποῖους εὐλογο εἶναι νὰ τοὺς φοβῶσθαι περισ- 235 καὶ νομίζου, εἶτι βλα γίνονται πρὸς τὸ κακὸ τους. Δ' αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπου εἰς τοὺς ἐρωμένους των νὰ συναναστρέψων- ται ἄλλοις ἀνθρώποις, οἵτι φοβούται ἐκείνους μὲν, πού 236 ἔχου περιουσία, μήπως πανοῦν ἀνίτεροι ἀπὸ αὐτοῦς μετὰ χρήματα, τοὺς δὲ μορφωμένους μήπως ἀναδειχθῶν καλύ- 237 ἐτήρησιαν καθεῖς, ὅστις ἔχει κάποιον προσὸν ἄλλο. Καὶ ἀφοῦ μὲν σὲ πείσων νὰ γίνης ἐχθρὸς με αὐτοῦς σὲ κάνοῦν νὰ μὴ ἔχης φίλους, ἂν ἤμως ἐξετάζοντες τὸ συμφέρο σου σκε- 238 με αὐτοῦς· ὅσοι ὅμως ἐπέτυχαν ὅσα ἐπιθυμοῦν, χωρὶς γ' ἀπνοῦν, ἀλλὰ ἔνεκα τῆς ἀρετῆς των, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐκείνους ποῦ δὲν θέλου νὰ σὲς συναναστρέφονται, ἀλλὰ μισοῦν νομίζου, εἶτι ἀπὸ ἐκείνους περιφρονεῖσθε, ἀπὸ ὅσους ἤμως 239 σὲς συναναστρέφονται ἀφελεῖσθε, ὥστε μεγαλύτερη ἐπιπὶς εἶ- 240 σας, παρὰ νὰ δημιουργῆται ἔχθρα.

VIII. Καὶ μάλιστα, ἀπὸ ὅσους ἀγαποῦν, πολλοὶ πρω- 241 τερα ἐπεθυμῶσιν τὸ σφμα παρὰ νὰ κατανοήσουσιν τὴν χα- 242 ρὰ τῶν ἐρωμένων, ὥστε εἶναι ἀγνωστον, ἂν ἀκέρμη τότε θὰ θε- 243 τήμενοι νὰ εἶναι φίλοι (τῶν ἐρωμένων), εἶταν παύσων νὰ ἐ- 244 πείσῃ ἴσαν φίλοι μεταξὺ τους, ἔδοκίμασαν αὐτὰ (ἐγγυμῶ- 245 νων) νὰ ἐκταυθῇ ἢ φίλια των ἀπὸ ὅσα θὰ ἀπολάσωνται, 246 καὶ αὐτὰ θὰ μέλωνν ὡς ἀναμνήσεις, διὰ μελλοντικῶς ἀπο- 247 κείνους λυτὸν ἀρῶσθαι νὰ γίνης καλύτερος, ἀφοῦ τρεσθῆς 248 ποτεῖ) ὅσα λέγεις καὶ ὅσα κάνεις τὰ ἐπαινοῦν παρὰ τὴν 249 σὲς, ἢ ἔτερον δὲ ὅσοι μὲν φοβούται μήπως μισοῦσθαι ἀπὸ 250 τῶν φίλων, αἰδοῖ ὁ ἔσως τοὺς ὀδηγεῖ εἰς τοιαύτας πλάνας· 251 ἐπιπὶς εἶταν μὲν δυστυχῶν, τοὺς κάλει νὰ θεωροῦν λυτῶ-

λυπη τοῖς ἄλλοις παρῆγει, ἀνιστάσθαι ποιεῖ νομίζων· ἐστὶν ἄνθρωπος οὗτος καὶ τὰ μὴ ἠδονῆς ἄξια παρ' ἐκείνων ἐπαίνου ἀναγκάσει τυγχάνειν· ὅστε πολλὸν μάλλον ἐλπίειν τοῖς ἐξωμύνοις ἢ ἱγλοῦν αὐτοὺς προσήκει. Ἐάν δ' ἐμοὶ πεῖθῃ, πῶς τον μὲν οὐ τὴν παροῦσαν ἦδονην θεραπειῶν συνέσομαι σοι, C ἀλλὰ καὶ τὴν μέλλουσαν ἀφέλειαν ἐσοθῆαι, οὐχ ὅτ' ἐσθωτος ἦτρώμενος, ἀλλ' ἔμμενον κωσῶν, οὐδὲ διὰ σμικρὰ ἰσχυρῶν ἐχθρῶν ἀνασχομένους, ἀλλὰ διὰ μεγάλα βραδέως ὀλίγην θεγνὴν ποιούμενος, τῶν μὲν ἀκούσιων συγγνώμην ἔχω, τὰ δὲ ἐκούσια πειρώμενος ἀποτρέπειν· ταῦτα γὰρ σοὶ φίλιας πόλιν χρόνον ἐσομένης τεκμήρια. Εἰ δ' ἄρα σοι τοῦτο παρῆστηκεν, ὡς οὐχ οἶόν τε ἰσχυρῶν φίλιαν γενέσθαι, ἐάν μή τις ἐξῶν D τυγχάνῃ ἐνθυμησῆσθαι χεῖρ, ὅτι οὗτ' ἂν τοὺς υἱεῖς περὶ πολιοῦ ἐπιουμένθα οὗτ' ἂν τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας, οὗτ' ἂν πιστοὺς φίλους ἐκεκρήμεθα, οἳ οὐκ ἐξ ἐπιθυμίας τοιαύτης γεγονάσιν ἀλλ' ἐξ ἐτέγων ἐπιθυμημάτων.

IX. "Ἐτι δὲ εἰ χεῖρ τοῖς θεωμένοις μάλιστα χαρίζεσθαι, προσήκει καὶ τοῖς ἄλλοις μὴ τοὺς βέλτιστους ἀλλὰ τοὺς ἡποταστάτους εὐποιεῖν· μέριστον γὰρ ἀπαλαγνέστες κινῶν E πλείστην χάριν αὐτοῖς εἶδοντα. Καὶ μὲν δὴ καὶ ἐν ταῖς ἡδαις δαπάναις οὐ τοὺς φίλους ἄξιον παρακαλεῖν, ἀλλὰ τοὺς προσαιτιούντας καὶ τοὺς θεομένους πληρομοῦντες· ἐκείνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσουσι καὶ ἀκοιουθήσουσι καὶ ἐπὶ τὰς θύρας ἤξουσιν καὶ μάλιστα ἡνθῆσονται καὶ οὐκ ἐλαχίστην χάριν εἶδονται καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εἴδονται. Ἀλλ' ἴσως 234 μόνον, ἀλλὰ τοῖς τοῦ πέρματος ἄξιους· οὐδὲ σοὶ τῆς ἡδῶς ἀπολαύουσιν, ἀλλ' οἳ τινες πρῶτον ἐκείνων γεννηθέντων ἀσπετέων ἀγαθῶν μεταδόσονται· οὐδὲ οἳ διαπραξάμενοι πρὸς τοὺς ἄλλους φιλοτιμήσονται, ἀλλ' οἳ τινες ἀλοχωνόμενοι πρὸς ἀπαντας οἰωπήσονται· οὐδὲ τοῖς ὀλίγων χρόνον ἀπορῶντων ἀλλὰ τοῖς ὁμοίως διὰ παντός τοῦ βίου φίλους ἐδοκίμων· οὐδὲ οἳ τινες παυόμενοι τῆς ἐπιθυμίας ἐχθρῶς πρόσθεν

ρὰ θεὰ τοὺς ἄλλους δὲν λυποῦν καὶ ἴσταν εὐτυχῶν τοὺς ἀναγκάσει νὰ ἐπαινοῦν πρῆγματα, τὰ ἴσποια δὲν εἶναι ἄξια νὰ εὐχαριστοῦν· ὅστε πολλὸν περισσότερο πρέπει νὰ ἐλεῆσθαι νένας τοὺς ἐρωμένους παρὰ νὰ τοὺς ἱγλοῦν. Ἐάν ἴσως περὶ αὐτοῦ εἰς ἐμένα, πρῶτον μὲν θὰ σὲ συναναστραφῶ γωρὶς νὰ ἴδῶ ὅτ' ὄψιν μου τὴν προσωρινὴν εὐχαριστοῦσι, ἀλλὰ καὶ τὴν μελλοντικὴν ἀφέλεια, ποὺ θὰ προκύψῃ, γωρὶς νὰ σὺρωμαι ἀπὸ τῶν ἐρωτα, ἀλλὰ ἔχοντας ἐπιδολὴν εἰς τὸν ἑαυτοῦ μου, καὶ γωρὶς νὰ παρασὺρωμαι σὲ μεγάλην ἔχθρα διὰ μηδαμινῆς ἀφορμῆς, ἀλλὰ ἄγρο θυμῶντας διὰ σὸδαρῆς αἰτίης, συγγωρῶντας σὲ διὰ τὰ ἀκούσια σφάλματα καὶ διὰ τὰ ἐκούσια προσπαθῶντας νὰ σὲ ἀποτρέπω· διότι αὐτὰ εἶναι ἀποδελξείεις, ὅτι ἡ φίλια θὰ διαρκέσῃ διὰ πολλὸν καιρὸ. Ἐάν νὰ προκύψῃ φίλια στενή, ἐάν κανένας δὲν τυχαίην ν' ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ σκεπθῆς, ὅτι ὅτε διὰ τὰ παιδιὰ, ὅτε διὰ τοὺς ταυτώσασθε πιστοὺς φίλους, οἳ ὅποιοι δὲν θὰ ἐγίνοντο φίλοι ἀπὸ τέτοιαν ἐπιθυμία, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλου εἶδους σκέσεις.

IX. Προσέτι δὲ, ἐάν πρέπει κανεῖς νὰ χαρίζεσαι εἰς εὐπρέτη ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅχι ἐκείνους ὅτινες εἶναι ἀριστοί, ἀλλὰ ἐκείνους οἳ ὅποιοι ἔχουν τὴν πλεον μετᾶλην ἀπείρη ἀπαλαγνέθησαν ἀπὸ τὰ πλεον μετᾶλη κακὰ. Καὶ προσέτι δὲν ἀρμόσει νὰ προσκαλῆ κανεῖς τοὺς φίλους σὲ ταυτώσασθαι, ἀλλὰ ὅσους ἐπαιτοῦν καὶ ἔχουν ἀνάγκη νὰ ἀκοιουθήσων καὶ θὰ τὸν συνοδεύσων ἕως τὴν θύρα τῶν κείνῃ χάρι καὶ πολλὰ καλὰ θὰ τοῦ εὐχρηθῶν. Ἀλλὰ ἴσως πρέπει νὰ χαρίζεσαι ὅχι εἰς ὅσους πάρα πολλὸν παρακαλοῦν, ἀλλὰ εἰς ἐκείνους οἳ ὅποιοι εἶναι ἱκανοὶ πρὸς παντὸς νὰ ἐπιδοῦσων τὴν χάρι· ὅτε εἰς ὅσους ἱγλοῦν μόνον, ἀλλὰ εἰς ὅσους ἄξιζοῦν τὴν χάρι· ὅτε εἰς ὅσους θὰ ἀπολαύσων τὴν ὀμορφιά τῆς νεότητός σου μόνον, ἀλλὰ εἰς ὅσους τοῦ ὅτε εἰς ὅσους θὰ παινευθῶν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγαθῶν ἀπὸ τὰς πράξεις, ἀλλὰ εἰς ὅσους ἀπὸ ἐντροπῆς θὰ τὰ ἐπαινοῦν μυστικὰ ἀπὸ ὄλους· ὅτε εἰς ὅσους ὀλίγων καιρὸ θὰ εἶναι φίλοι σου εἰς ὄλην σου τὴν ζωὴν· ὅτε εἰς ὅσους οἳ ὅποιοι θὰ ἱγλοῦσων ἀφορμῇ διὰ μαλλώματα, ἀφορῶ ἱκανο-

Β τήσουσιν, ἀλλ' οἱ παυσάμενοι τῆς ὄρας τότε τὴν αὐτῶν ἀ-
 γερτὴν ἐπιδέξονται. Σὺ οὖν τῶν τε εἰρημέτων μέμνησο, καὶ
 ἐκείνο ἐνθυμοῦ, ὅτι τοὺς μὲν ἐξῶντας οἱ φίλοι νομβετοῦ-
 σιν ὡς ὄντος κακοῦ τοῦ ἐπιτηδεύματος, τοῖς δὲ μὴ ἐξῶσιν
 οὐδὲς πόποτε τῶν οἰκείων ἐμέμνητο ὡς διὰ τοῦτο κακῶς
 βουλευομένοις περὶ ἑαυτῶν. Ἴσως μὲν οὖν ἂν ἐγοῦό με, εἰ
 ἄπασί σοι παρανωτὸ τοῖς μὴ ἐξῶσι χαρίζεσθαι· ἐγὼ δὲ οἴ-
 μαι οὐδ' ἂν τὸν ἐξῶντα πρὸς ἀπαντὰς σε κελεύειν τοὺς
Γ ἐξῶντας ταύτην ἔχειν τὴν διανοίαν. Οὕτε γὰρ τῷ λόγῳ λαμ-
 βάνοντι χάριτος ἴσως ἄξιον, οὕτε σοὶ βουλομένῳ τοὺς ἀλ-
 λους λανθάνειν ὁμοίως δυνατόν· δεῖ δὲ βιάσθην μὲν ἀπ' αὐ-
 τῶν μηδεμίαν, ὠφέλειαν δὲ ἀμφοῖν γίνεσθαι. Ἐγὼ μὲν
 οὖν ἰκανά μοι νομίζω τὰ εἰρημέτα· εἰ δέ τι σὺ ποθεῖς,
 ἤγούμενος παραλείψωμαι, ἐξῶτα.

Δ **Χ.** Τί σοι φαίνεται, ὦ Σώκρωτες, ὁ λόγος; Οὐχ ὅτιε-
 φως τὰ τε ἄλλα καὶ τοῖς ὄνομασιν εἰρηθῆναι;

ΣΩ. Δαιμονίας μὲν οὖν, ὦ εἰταῖρε, ὥστε με ἐκπλαγῆ-
 ναι. Καὶ τοῦτο ἐγὼ ἔπαθον διὰ σέ, ὦ Φαῖδρε, πρὸς σέ
 ἀποβλέπων, ὅτι ἐμοὶ ἐδόκει γάννοσθαι ὄπρὸ τοῦ λόγου μετα-
 ξὺ ἀναγινώσκων. Ἠγούμενος γὰρ σὲ μάλλον ἢ ἐμὲ ἐπαΐειν
 περὶ τῶν τοιοῦτων σοὶ εἰπόμην, καὶ ἐπόμηνος ἀνεβάρησα
 σα μετὰ σοῦ τῆς θείας κεφαλῆς.

ΦΑΙ. Εἴτεν οὕτω δὴ δοκεῖ παῖξεν;

ΣΩ. Δοκῶ γάρ σοι παῖξεν καὶ οὐχὶ ἐπαυδοκῆσαι;

Ε **ΦΑΙ.** Μηδαμῶς, ὦ Σώκρωτες, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς εἰπέ-
 πρὸς Διὸς φίλον, οἷσι ἂν τινα ἔχειν εἰπεῖν ἄλλων τῶν Ἐπ-
 ἠήνων ἔσται τοῦτων μείζω καὶ πλείω περὶ τοῦ αὐτοῦ
 πράγματος;

35. Μεταφράζομεν οὕτω τὸ «ἀρετῆ» τοῦ κεκλήμενου, τοῦ ἔθου,
 νομίζομεν, σημαίνει τὴν ἰκανότητα νὰ παραμύνησιν πιστοὶ εἰς τὴν
 ἐρωτηθέντων.

36. Καὶ ὁμοίως ὁ λόγος τοῦ Ἀνσίου εἶναι ἔγρηξ, καὶ μονότονος
 καὶ διὰ τοῦτο ὁ Σωκράτης εὐθὺς ἀμείψας (235a καὶ 263c-264e) προ-
 βάλλει εἰς τὴν λεπτομερῆ ἐπιτοκιδίτησιν του.

37. Ὁ Ζεὺς ἐλατρώετο ὄπρὸ διάφορα ἐπιθετα ἀναλόγως τῶν

ποιήσουσιν τὸν πόθο τους, ἀλλὰ πρὸς ὅσους θὰ δεῖξουν τὴν
 ἀφορίωσι των³⁵, ἀφοῦ ἀπολαύσουσιν τὴν ἡμορφίαν τῆς νεότητός
 σου. Δοιπὸν νὰ ἐνθυμηθῆσαι καὶ ὅσα ἔχουν λεχθῆναι καὶ ἐκείνο
 νὰ ἔχῃς ὄπρ' ἕψην σου, ὅτι τοὺς μὲν ἐραστὰς οἱ φίλοι τοὺς
 συμβουλεύουσι, ἐπειδὴ κατὰ τὴν γνώμην των εἶναι κακὸ πρῶ-
 τῆα (ὁ ἐρωτᾶς), ὅσους ὁμοῦ δὲν ἀγαποῦν, κανένας ποτὲ ὄς
 τώρα ἀπὸ τοὺς δικούς των δὲν τους κατηγορήσῃ, ὅτι ἐξ αἰ-
 τίας αὐτοῦ (τὰ ὅτι δὲν ἀγαποῦν) σκέπτονται κακὰ διὰ τὰς
 ὑποθέσεις των. Ἴσως ὁμοῦ θὰ με ἐρωτῆσῃς, ἔάν σὲ συμβου-
 λέω νὰ χαρίζεσαι εἰς ὅλους ὅσοι δὲν σὲ ἀγαποῦν· ἐγὼ δὲμω
 ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι οὕτε καὶ ὁ ἐραστῆς σου θὰ σὲ παρακα-
 νόσῃ νὰ ἔχῃς τετοιὰς διαθέσεις πρὸς ὅλους τοὺς ἐραστὰς σου.
 Διδεῖ οὕτε διὰ ὅποιον πάσῃ τὴν χάρι (νὰ τὸν εὐνοήσῃς
 ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους), ἀξίσει αὐτὸ ὁμοίω χάρι, οὕτε καὶ
 λῆξ, ἀφοῦ εὐνοήσῃς ὁμοίως ὅλους τοὺς ἄλλους· ὅσο καὶ ἂν θέ-
 μῃ προέρχεται ἀπὸ αὐτοῦ (δηλαδὴ ἀπὸ τὴν παραχώρησιν τῆς
 εὐνοίας σου) καμμιὰ βλάβη, ἀλλὰ καὶ αἱ οὐδ' ἀν ὠφελοῦνται.
 Δοιπὸν νομίζω, ὅτι εἶναι ἀρετὰ ὅσα εἶπα· ἂν δὲμωσ σὺ ἐπι-
 θυμῆς τίποτε, ἐπειδὴ νομίζεις, ὅτι ἔχει παραλείψωμῃ, ἐπι-
 τίθε μεν.

(ἐθῶ τελειῶναι ὁ λόγος τοῦ Ἀνσίου)

Χ. ΦΑΙΔΡΟΣ.— Ὁ λόγος, Σωκράτη, πῶς σοῦ φαί-
 νεται; ὅεν εἶναι ἐξαίρετος καὶ κατὰ τὰ ἄλλα καὶ διὰ τὴν δια-
 τόπισιν τῶν νοημάτων;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.— Φίλε μου, εἶναι βέβαια τόσο θαυμαστος,
 ὥστε εἶμαι κατάπληκτος. Καὶ αὐτὸ, Φαῖδρε, τὸ ἔπαθα ἐξ
 αἰτίας σου, διότι παρατηρήσας σε, καθὼς ἐδιδάσκαζες, ἐογγ-
 ματτα τὴν γνώμην, ὅτι πολὺ ἠὺχαριστίσσο ἀπὸ τὸν λόγο. Καὶ
 ἐπειδὴ νομίζω, ὅτι γνωρίζεις καλύτερα ἀπὸ ἐμένα δι' αὐτὰ,
 ἀετὴ ἀκολούθησα καὶ ἀκολοουθῶντας σε μετέσχοι εἰς τὸν ἐν-
 θουσιασμό σου καὶ τὴν ἐμπνευσί σου.

ΦΑΙΔΡΟΣ.— Καλὰ· θέλεις λοιπὸν ἔσαι νὰ ἀσπείρεσαι;
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.— Νομίζεις δηλαδὴ, ὅτι ἀσπείρομαι καὶ
 ὅεν ὁμιλῶ σὲ σὸσάρα;

ΦΑΙΔΡΟΣ.— Καθόλου, Σωκράτη, ἀλλὰ γιὰ τὸ ὄνομα
 τοῦ Διὸς, ποῦ προσστατεῖται τὴν φύλιν³⁶, εἰπέ μου, νομίζεις,
 ὅτι κανεὶς ἄλλος ἐκ τῶν Ἐλλήνων ἠμπορεῖ νὰ εἰπῆ ἄλλω
 ἐπὶ αὐτὰ σπουδαιότερα καὶ ἀρτιότερα δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

38. Ἰσχυρῶν του ὄπρὸν ἀλέγεται ἀγῶνιος, ἀνασθεῖστος, φίλιος, ὄρκιος, φύ-
 βιος, ἐπαίρειος, πολεμῶς, σωτήρ, στρατιῶς κλπ.

ΣΩ. Τι δέ; Καὶ τούτη δει ὄν' ἐμοῦ τε καὶ σοῦ τῶν λόγων ἐπαινεθῆναι, ὡς τὰ θέονα εἰρηκότος τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' οὐκ ἐκείνη μόνον, ὅτι σαφεῖ καὶ στρογγύλη, καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτερόμενται; Εἰ γὰρ δεῖ, συγλωθητέον χάριν σῆν, ἐπεὶ ἐμὲ γε θλασθεὶν ὅπὸ τῆς ἐμῆς οὐδεσίας. Τῷ γὰρ ἠρωτικῷ αὐτοῦ μόνῳ τὸν νόον προσει- 235 οῦσθαι. Τῷ γὰρ ἠρωτικῷ αὐτοῦ μόνῳ τὸν νόον προσει- οῦσθαι. Τῷ γὰρ ἠρωτικῷ αὐτοῦ μόνῳ τὸν νόον προσει- οῦσθαι. Τῷ γὰρ ἠρωτικῷ αὐτοῦ μόνῳ τὸν νόον προσει-

B ΦΑΙ. Οὐδὲν λέγεις, ὦ Σώκρατες· αὐτὸ γὰρ τοῦτο καὶ μάλιστα ὁ λόγος ἔχει. Τῶν γὰρ ἐόντων ἀέλιος ἠδηθῆναι ἐν τῷ παύματι οὐδὲν παραλείποιεν, ὅστε παρὰ τὰ ἐκείνη εἰρημῆνα μηδὲνα ποτὲ θύνασθαι εἶπαιν ἄλλα πλείω καὶ πλείονος ἄξια.

ΣΩ. Τοῦτο ἐγὼ σοι οὐκ εἶπὼν οἶός τε ἔσομαι πιθέσθαι. Πάλαι γὰρ καὶ σοφοὶ ἔνδοξος τε καὶ γυναικίνας περὶ αὐτῶν εἰρηκότες καὶ περιγραφότες ἐξελέγξοντοί με, ἔάν σοι χαρίζομαι 240 νος συγλωθῶ.

C ΦΑΙ. Τίνας οἴοι; Καὶ ποῦ οὐ βελτίω τούτων ἀκή- 240 νος συγλωθῶ.

XI. ΣΩ. Νῦν μὲν οὕτως οὐκ ἔχω εἶπαι· ὄντων δὲ οὐ τινῶν ἀκήκοα, ἣ που Σαρφούς τῆς καλῆς ἢ Ἀνακρέοντος τοῦ σοφοῦ ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν. Πόθεν δὲ ἠεμίθεός τις λέγω; Πληθὺς πως, ὦ θαυμάσιε, τὸ στήθος ἔχων ἀσθένουσαι παρὰ ταῦτα ἂν ἔχαιν εἶπαιν ἔρετα μὴ χεῖρω. Οὐ μὲν οὖν παρὰ γε ἑαυτοῦ οὐδὲν αὐτῶν ἐνεσώθηκα, εἴ οἴδα, 245 D συνειδώς ἑμαυτῷ ἁμαθίαν· λίσσεται δὲ, οἴμαι, εἴ ἄλλο

38. Ἡ Σαρφὸς ἦτο ἡ μεγαλύτερα λυρική ποιήτρια τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἔχουσα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 6ου αἰῶνος π.Χ., ἐξ ἑρπύλλου τῆς Ἀσόδου ἀνωμαλῆστο ὄνο τῶν Ἀρχαίων «θαυμάση Μοῦσα», ἢ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Μὰ τί; Ὁ λόγος πρέπει νὰ ἐπαινεθῆ ἀπὸ ἐμένα καὶ ἀπὸ σέ καὶ ἀπὸ αὐτῶν τὴν πλεονεξία, δηλαδὴ εἰ μόνον τὴν ἀποψι. Δηλαδὴ εἰ καὶ ὄχι ἀπὸ ἐκείνων ἔχουν τορευθεῖν με σαφῆς καὶ με κομψότητα καὶ με ἀκριβεία; Ἐάν εἶναι ἀνάγκη (νὰ γίνῃ αὐτὴ), πρέπει νὰ με συγ- 245 χωρήσῃς, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν μικρότητά μου μὴ δέφυγε. Δι- οῦ εἶχον τὸν νόον μου μόνον εἰς τὸ πηρωτικὸν μέρος αὐτοῦ καὶ πρὸς αὐτὸ. Δοιοὶν μὴ ἐπᾶν, Φαίδρε, ἂν σὺ δὲν ἔχῃς διαφορετικὴ γνώμη, εἰ δὲ οὗ καὶ τρεῖς φορές τὰ ἴδια ἔχῃς λεγθῆναι, ὡσάν νὰ μὴ εἶχε μεγάλην εὐχέρεια νὰ λέγῃ πολλὰ 250 διὰ τὸ ἴδιον ζήτημα ἢ ἴσως ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθό- λου δι' αὐτὸ. καὶ μὴ ἐφαίνετο, εἰ ἔκαμε νεανικῶς ἐπιδέξ- 250 εῖς, εἰ τὰχα ἤμπορεῖ καὶ εἶται καὶ ἀλλῶς νὰ ἐκφράξεται ΦΑΙΔΡΟΣ.—Δὲν εἶναι ὀρθὴ ἢ γνώμη σου, Σωκράτη· οἱ δὲ ὅσα περιλαμβάνονται μέσῳ εἰς τὸ θέμα καὶ δεῖξάν νὰ εἶνε, καλεῖται ποτὲ νὰ μὴ ἤμπορῇ νὰ εἰπῆ ἄλλα περισοτέρως καὶ ἀξιολογώτερον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Εἰς αὐτὸ ἐγὼ δὲν θὰ θυννηθῶ νὰ περ- 255 ἔχουν ἀμύθησι δι' αὐτὰ καὶ ἔχουν γράψῃ, θὰ μὲ ἐλέγξουν, ἔάν κάποιος σου τὴν χάρι συμφορῶν μαζὶ σου. ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ὅσοι εἶναι; Καὶ ποῦ οὐ ἔχεις ἀκούσει 260 καλότερα ἀπὸ αὐτὰ;

XI ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Τώρα μὲν εἶται ἀμέσως δὲν δύναμαι 260 νὰ σοῦ ἀπαντήσω· εἶμαι ὁμῶς βέβαιος, εἰ ἔχω ἀκούσει μερι- κά, ἢ ἴσως τῆς δημοφῆς Σαρφούς ἢ τοῦ σοφοῦ Ἀνακρέον- 265 τος ἢ καὶ ἀπὸ ἄλλοις συγγραφεῖς. Ἀπὸ τί λοιπὸν συμ- 265 παρίνοιτε τὸ λέγω αὐτὸ; Διότι, ὦ θαυμάσιε, νοιώθω κά- 265 τὸ ἄλλο ὄχι χειρότερα ἀπὸ αὐτὰ (τοῦ Διοσκου). Καὶ ἐπειδὴ 265 εἰ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ βέβαια δὲν εἶναι ἴδιόν μου· ὁμολεῖται 265 τὰ ἴδιον, νομίζω (νὰ παραδεχθῆ καλεῖς), εἰ ἔχω γέμισαι, 265 οἴα ἐγὼν, ἔπειτα μέλισσα. Ὁ Ἀνακρέων εἶναι καὶ αὐτὸς ἀπὸ 265 τῶν καλῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἀρχαίας ἡλικίης ποιητῶν. Ἡκ- 265 ριστοί, εὐαισθη

τοίων ποθεν ναμάτων διά τῆς ἀκοῆς περιηρωσῶσθαι με δι-
κην ἀγγελίαν ὑπὸ δὲ πωθείας αὐῶ και αὐτὸ τοῦτο ἐπιλέλη-
σμαι, ὅπως τε και ὦν τινων ἤκουσα.

Φ Α Ι ' Αλλ', ὃ γρηναίολατε, κἀλλιοτα εἰρηκας. Σὺ
γὰρ ἐμοὶ ὦν τινων μὲν και ὅπως ἤκουσας, μῆδ' ἂν κελίτω
εἴπης, τοῦτο δὲ αὐτὸ ὃ λέγεις ποιήσω· τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ
βελίω τε και μὴ ἐλάττω ἔτεγα ὑπόσχεσ εἰπεῖν, τούτων ἀπε-
κόμισος. Καὶ σοι ἐγώ, ὡσπερ οἱ ἐννεά ἀρχοντες, ὁπισθου-
μαι χροσῶν εἰκόνα ἰσομέτηρον εἰς Δελφούς ἀναθήσειν, οὐ
μόνον ἐμαυτοῦ ἀλλὰ και σὴν.

ΣΩ. Φίλιταος εἰ και ὡς ἀληθῶς χροσοῦς, ὦ Φαῖδρε,
εἰ με οἶει λέγειν ὡς Λυσίας τοῦ παντός ἠμάθηρες, και οἷόν
τε δὴ παρὰ πάντα ταῦτα ἀλλὰ εἰπεῖν· τοῦτο δὲ οἶμαι οὐδ'
ἂν τὸν φασιλότερον παθεῖν συγγραφεῖα αὐτίκα περὶ οὗ ὃ λθ-
ρος, τίνα οἶει λέγοντα ὡς καὶ μὴ ἐδῶντι μᾶλλον ἢ ἐδῶντι
236 καλίσσασθαι, παθόντα τοῦ μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν, τοῦ
δὲ τὸ ἄφρονον φέρειν, ἀναγκαῖα γούν ὄντα, εἰ' ἀλλ' ἄρα ἔξαι
λέγειν; Ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν τοιαῦτα ἔασι και συγγνωστὰ
λέγοντι· και τῶν μὲν τοιούτων οὐ τὴν εἴδωσιν ἀλλὰ τὴν διά-
θεσιν ἐπαινεσκον, τῶν δὲ μὴ ἀναγκαιῶν τε και χαλεπῶν εἴ-
σειν πρὸς τῇ διαθέσει και τὴν εἴδωσιν.

XII. Φ Α Ι. Συγγωγῶ ὃ λέγεις· μετρίως γὰρ μοι ὁ-
κείς εἰρηκέναι. Ποιῶσιν οὖν και ἐγὼ οὕτως· τὸ μὲν τῶν
Β, ἐδῶντα τοῦ μὴ ἐδῶντος μᾶλλον νοσεῖν ὁδῶσιν σοι ὑποτίθε-
σθαι, τῶν δὲ λοιπῶν ἔτεγα πλείω και πλείωνος ἄξια εἰπῶν
τῶν Λυσίου παρὰ τὸ Κρυελιδῶν ἀνάθημα σφυρηλάτος ἐν
* Οὐμυτιὰ σιδήντι.

ΣΩ. Ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν
39. Ἐννεά ἀνδρες διακοθύντες τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας· ὃ βασιλεύς,
ὃ πολέμαρχος, ὃ ἐπὶ νόμος κέχων και οἱ ὃ θεοπροθέται· ἀπὸ τοῦ 688
π. X ἢ ἀρχῇ τῶν ἤτο ἐνωσασα και ὠρκεῖντο ἀκαλαμάδωντες τῇ
ἐξουσίαν, ἄν ἀποδεδεχθῶν παρανομοθύντες, v' ἀπερῶσιν εἰς τὸ ἐν
Δελφοῖς ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἀγαλμὰ τῶν χροσῶν.
40. Ἀπόστολοι τοῦ Κυψέλου, πατρός τοῦ Παριόδρου, τοῦ ὄν-
μαστοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου και ἐνός τῶν ἐν τῷ σοφῶν· οὗτοι ἀνα-
κρίσαντες τὴν τυραννικὴν τῶν ἐξουσίαν ἀπέφωσαν εἰς * Οὐμυτιὰ

ὡσαν ἀγγεῖο, ἀπὸ κάρτοια ἔβια νάματα ἀκούοντάς τὰ και
ἀπὸ τὴν ἀκηρία μου ὁμως πάλι· κί αὐτὸ τὸ ἔχω λοημονήσασαι,
δηλαδὴ και τῶς και ἀπὸ ποιούς τὰ ἤκουσα.

Φ Α Ι Α Ρ Ο Σ.— Ἀλλὰ, φίλτατε, πάρα πολὺ ὠραία ἐπι-
λῆσες· Ἀπὸ ποιούς και ποῦ τὰ ἤκουσες αὐτὰ μὴ μὸς εἰπῆς
κί ἂν σὲ παρακαλέσω ἀκόμη, κάμμε ὁμως αὐτὸ τὸ ὁποῖον
λέγεις ὑποσέσου, ὅτι θὰ μὸς εἴπης ἀλλὰ και καλύτερα
και ὄχι ὀλιγώτερα ἀπὸ ὅσα εἰναι μέσα εἰς τὸ βιβλίον (τοῦ
Λυσίου), χωρὶς νὰ τὰ λαβαίνης αὐτὰ ὑπ' ὄψιν σου. Καὶ ἐγώ,
ὅπως οἱ ἐννεά ἀρχοντες, σου ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ ἀπερῶ-
σω εἰς τοῦς Δελφούς ἀγαλμα χροσὸ ὄχι μονάχα ἰδικὸ μου,
ἀλλὰ και ἰδικὸ σου, ἴσο μὲ τὸ ἀνάστημά μας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.— Πάρα πολὺ μὲ ἀγαπᾶς και πραγματικὰ
χροσός, Φαῖδρε μου, εἰσαι, ἂν φαντάζεσαι νὰ ἰσχυρίσθαι,
ὅτι ὃ Λυσίας τελεσίως ἀπέτυχε και ὅτι ἡμπορῶ νὰ εἰπῶ
ἀλλὰ διαφορετικὰ ἀπὸ δια αὐτὰ· αὐτὸ ὁμως δὲν θὰ ἡμπο-
ροῦσε νὰ τὸ πᾶθῃ οὔτε ὃ χειρότερος συγγραφεύς. Νὰ κίμεισ
ἐπὶ τοῦς ἡμέρας μας, δηλαδὴ ὅτι πρέπει ὃ νέος νὰ χαλίζε-
ται περισσότερο εἰς ὁποῖον δὲν τὸν ἀγαπᾶ παρὰ εἰς τὸν ἐρα-
σῆ του, ποιός συγγραφεύς νομίζεις, ὅτι, ἂν παραλείψῃ νὰ
ἔπαινή τὴν φρόνησι τοῦ ἐνός και νὰ κατηγορή τὴν ἀφροσύ-
νη του ἀλλου, ἀφοῦ βέβαια εἰναι ἀναγκαῖα γὰ τὰ ἀναφέρῃ,
ἐπειτα θὰ βρῆ νὰ εἰπῇ τίποτε ἀλλὰ; Ἀλλὰ, ἔχω τὴν γνώ-
μη, ὅτι αὐτὰ μέσα εἰς τὸν λόγον πρέπει νὰ τὰ παραδεχθῶμε
και νὰ τὰ ἐπιτρέψωμε· και αὐτῶν τῶν κοινῶν νοημάτων ὄχι
τὴν εἴδωσιν, ἀλλὰ τὴν διατύπωσιν πρέπει νὰ ἐπαινεσῶμε, ἀπὸ
ὅσα δὲ δὲν εἰναι κοινὰ κατ' ἀνάγκην και ἀπὸ τὰ δυσκολοῦ-
πρετα ἐνός ἀπὸ τὴν διατύπωσιν πρέπει νὰ ἐπαινεσῶμε και
τὴν εἴδωσιν.

XII. Φ Α Ι Α Ρ Ο Σ.— Συμφωνῶ μὲ αὐτὰ που λέγεις· διότι
μὸς φαίνεται, ὅτι ἐπιλήσες φρόνημα. Θὰ κάμω λοιπὸν και
ἐγὼ ἔτσι· θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ ὑποθέσης, ὅτι ὁποῖος ἀγαπᾶ
εἰναι περισσότερο ἀφροστος (ψυχικὰ) ἀπὸ ὁποῖον δὲν ἀγα-
πᾶ, και ἂν διὰ τὰ ὑπόλοιπα εἰπῆς ἀλλὰ περισσότερο και
σπουδαιότερα ἀπὸ ὅσα εἰπεν ὃ Λυσίας, ἔ τότε θὰ σοῦ στήσω
εἰς τὴν * Οὐμυτιαν κοντὰ εἰς τοῦς Κυψελιδας * τὸ ἀγαλμὰ
σου ἀπὸ χροσῶν σφυρηλατημένο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.— Ἐπιήρες τὸ ἑτήρημα στὰ σοδάρὰ, Φαί-
δρον ἐν ἀνθρίπεντα· τοῦ Διός (πρόβλ. και τὸ ἐν 235d ἀνθρώπων τῶν 9
ἐκχένων).

ἐπιλαβόμεν ἔρεσσηλῶν σε, καὶ οἶει δὴ με ὡς ἀληθῶς ἐπι-
χειρήσειν εἰπεῖν παρὰ τὴν ἐκείνου σοφίαν ἔρεθόν τι ποιη-
λότερον :

ΦΑΙ. Περί μὲν τούτου, ὦ φίλε, εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς
C ἐλήλυθας. ῥητέον μὲν γὰρ σοι παντὸς μᾶλλον οὕτως ὅπως
οἷός τε εἶ. Ἴνα δὲ μὴ τὸ τῶν κωμωδῶν φορτικὸν πρῶγμα
ἀναγκασθῆμεθα ποιεῖν ἀναποδοκίδοντες ἀλλήλοισι, εἰλαβήθητι
καὶ μὴ βούλου με ἀναγκάσαι λέγειν ἐκείνο τὸ εἰ ἐγώ, ὦ
Σώκρατες, Σωκράτην ἀγνοῶ, καὶ ἑμαυτοῦ ἐπιλέησθαι, καὶ
οὐ ἐπεθύμει μὲν λέγειν, ἐθρόντερο δὲ ἀλλὰ διανοήθητι ὅτι
ἐνεῦθεν οὐκ ἀνωμεν, πρὶν ἂν οὐ εἴπῃς ἢ ἐρηθῆσαι ἐν τῷ στή-
θει ἔχειν. Ἐσμέν δὲ μόνω ἐν ἐρημίᾳ, ἰσχυρότερος δὲ ἐνὶ
D καὶ νεώτερος, ἐκ δ' ἀπάντων τούτων ἕνεος ὁ σοὶ λέγω, καὶ
μηδαμῶς πρὸς βίας βουλήθης μᾶλλον ἢ ἐκὼν λέγειν.

ΣΩ. Ἄλλ', ὦ μακάριε Φαίδρε, γελῶτος ἔσομαι παρὰ
ἀγαθὸν ποιητὴν ἰδιώτης αὐτοσχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν.

ΦΑΙ. Οἷοθ' ὡς ἔχει ; Πᾶσαι πρὸς με καλῶς ἰδίω-
μος οὐκ ἔχω ὁ εἰπὼν ἀναγκάσω σε λέγειν.

ΣΩ. Μηδαμῶς τοίνυν εἴπῃς.

ΦΑΙ. Οὐκ, ἀλλὰ καὶ δὴ λέγω· ὁ δέ μοι λόγος ὁμοίος
ἔσται. Ὅμνυμι γὰρ σοι—τίνα μέντοι, τίνα θεῶν ; Ἡ βούλη-
E τὴν πλάκων ταυτηνὴ ; Ἡ μὴν, ἐάν μοι μὴ εἴπῃς τὸν λόγον
ἐναντίον αὐτῆς ταύτης, μηδέποτε σοὶ ἔτιγον λόγον μηδένα
μηθεὶς ἐπιθελεῖν μηδ' ἐξαγγελεῖν.

XIII. ΣΩ. Βαβαί, ὦ μιαιφί, ὡς εὖ ἀνευθες τὴν ἀνδρά-
κην ἀνδρὶ φιλολόγῳ ποιεῖν ὁ ἂν κελύψῃς.

ΦΑΙ. Τί δήνα ἔχων στέφει ;

ΣΩ. Οὐδὲν ἔτι, ἐπεὶ δὴ οὐ γε ταῦτα ὁμοίωμας. Πῶς
γὰρ ἂν οἷός τ' εἴην τοιαύτης θείνης ἀπέχεσθαι ;

41. Ἡ φράσις μετὰφορικῶς ἐκ τῶν παλαιωτέρων, οἱ θεοὶ, θεῶ-
κίς ἐξέμνητον ἀπὸ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἐκείνων εἰς ἀνθρώπους τῶσαν πρὸς πάλιν,
ἐπ' ἀνθρώπων εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ τὴν αὐτὴν ἀνάσσειν καὶ τὸ το-
οῦτον ἀλέγετο «εἰς ὁμοίας ἐληλυθῆναι λαβὰς».

42. Ἐπιαναλαμβάνει τὰ λόγια τοῦ Σωκράτους (228a καὶ 228c),
43. Οἱ πόλοι τῶρα ἀντιτίθενται καὶ ὁ Σωκράτης προσκαλεῖται

ὄρε, οἷοτι μὲ τὰ ἄσπερα μου ἐπείραξα τὸν ἐρωμένο σου καὶ
νομήσεις βέβαια, ὅτι πραγματικὰ θὰ προσπαθῶν νὰ εἰπῶ
{ Ἄσπιας } :

ΦΑΙΔΡΟΣ.—“Ε, φίλε μου, ὅσο γι' αὐτὸ ἔχεις κατα-
λήξει εἰς τὰς ἰστίαις μὲ ἔμένα προσποιήσεις”. Πρέπει ἔτσι,
ὅπως ἤμαρτις, μὲ ὅποιονδὴποτε τρόπον, νὰ μιλήσῃς. Καὶ
διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῆμεθα νὰ ἐπιαναλαμβάνωμε τίς φορτι-
κῆς οὐκ ἔχουσιν τῶν κωμικῶν ἀναποδοκίδοντες τὰ ἴσα ὁ ἕνας εἰς
τὸν ἄλλο, πρόσθετε καὶ μὴ θέλῃς νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ λέγω
ἐκείνο τὸ «ἀν ἐγώ, Σωκράτη, δὲν εἶμαι τὸν Σωκράτη, τότε
καὶ τὸν ἑαυτοῦ μου ἔχω ἐξαλάσει» καὶ ὅτι «ἐπιθυμοῦσε νὰ
μιλήσῃ, ἀλλὰ ἐκαμάρωνε» ἢ ἀλλὰ σκέψου, ὅτι ἐννοιωθεὶς νὰ
ἢ νὰ φύγωμε, προτοῦ εἰπῆς ὅσα εἴλεγε, ὅτι ἐνοιωθεὶς μέσσω
εἰς τὸ στήθος σου”. Εἴμαστε μόνοι εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ ἐ-
γὼ εἶμαι ἕνωτοτερος καὶ νεώτερος σου καὶ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ
σκέψου ὅ,τι σοὺ λέγω καὶ μὴ θέλῃς μὲ τὸ στανιὸ παρὰ
θεληματικὰ νὰ μιλήσῃς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ἄλλὰ, καλῶς τε Φαίδρε, θὰ φανῶ γε-
λοῖος ἂν αὐτοσχεδιάζω χωρὶς νὰ εἶμαι εἰδικὸς γιὰ τὰ ἴδια
πράγματα, ποῦ μίλησε συγγραφεὺς ἀναγνωριστέος.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ἐπίρρις τί ; Πᾶσαε νὰ μοῦ καταφώνῃς,
γιατὶ κοινεῖω νὰ χάμω ἐκείνω ποῦ εἶπα, δηλαδὴ νὰ σ' ἐ-
ξαναγκάσω νὰ μιλήσῃς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Καθίλου νὰ μὴ τὸ ἀναφέρῃς.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—“Ὅχι, καὶ νά, σοῦ τὸ ἐναντιόμην· καὶ ὁ
λόγός μου θὰ εἶναι ἔρκος. Δηλαδὴ σοῦ ὀρκίζομαι—σὲ ποιὸν
λαίτῳ, σὲ ποιὸν ἀπὸ τοῦς θεοῦς ; ἢ θέλεις σ' αὐτὸ ἔδω τὸ
πλάταν ; Πράγματι, ἂν δὲν μοῦ εἰπῆς τὸν λόγο ἑμπρὸς εἰς
αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ πλάταν, δὲν θὰ σοῦ δεῖξω πλάταν, ὅτε θὰ
σοῦ ἀπεκγέλω κανέναν ἄλλον λόγο κανενὸς συγγραφέως.

XIII. ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ποῦτῳ, ποιητῆ, πόσο καλὰ εἰ-
ρήνης τὴν ἀδυναμία ἀνθρώπου ποῦ ἀγαπᾷ τοῦς λόγους, διὰ
νὰ κατορθώσῃς αὐτὸ ποῦ θέλεις.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Τί πάλι, ἔχεις καὶ τὰ γυρίσεις ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Τίποτε πλεόν, ἀφοῦ μοῦ ὀρκισθήκατε
κατὰ. Διὸτι πῶς θὰ ἤμποροῦσα νὰ στερήσω τὸν ἑαυτοῦ μου
ἐπὶ ἕνα τέτοιο σμπόσιο ;

καὶ νὰ δεῖξῃ αὐτὸ, ποῦ κρῖται εἰς τὴν διανοάν του (228c), ὅπως ὁ
Φαίδρος ἐπείθετο κατὰ ἀπὸ τὸ ἴδιόν του τὸν λόγον τοῦ Ἀνοῦτου (228d).

287

Φ Α Ι. Λέγε δή.

Σ Ω. Οἶοθ' ὄν ὡς ποιήσω ;

Φ Α Ι. Τοῦ πέγε ;

Σ Ω. Ἐγκαλονύμενος ἔγω, ἔν' ὅ τι τάχιστα διασθάρμα τον λόγον, καὶ μὴ βλέπων πρὸς αὐτὸ αἰσχύνῃς διατροπῶμαι.

Φ Α Ι. Λέγε μόνον, τὰ δ' ἄλλα ὅπως βούλει ποίει.

Σ Ω. Ἄγετε δή, ὦ Μοῦσαι, εἴτε δι' ᾧδῆς εἶδος λυγεία, εἴτε διὰ γένος μουσικῶν τὸ Λιγύων ταύτην ἔχετε τὴν ἔκωνυμίαν, ξύμ μοι λάβθε τοῦ μύθου, ὃν με ἀναγκάζει ὁ βέλτερος ὄττοσι λέγειν, ἐν' ὃ ἑταῖρος αὐτοῦ, καὶ πρότερον Β δοκῶν τούτῳ σοφὸς εἶναι, νῦν ἐτι μᾶλλον δόξῃ.— Ἦν ὄντιω δῆ παις, μᾶλλον δὲ μειρακίικος, μάλα καλὸς· τούτῳ δὲ ἦσαν ἔρασταὶ πάνυ πολλοί. Εἰς δὲ τις αὐτῶν αἰμύλος ἦν, ὃς σὸθενὸς ἦτιον ἔγωω ἐπετείλει τὸν παῖδα ὡς οὐκ ἔξοφῃ· καὶ ποτε αὐτῶν αἰτῶν ἔπαυθε τοῦτ' αὐτό, ὡς μὴ ἔξῶντι πρὸ τοῦ ἔξῶντος ὅσοι χαρίζεσθαι, ἔλεγε τε ὡδε·

XIV. Περὶ παντός, ὦ παῖ, μία ἀρχὴ τοῖς μέλοισι κα- λῶς βουλεύεσθαι· εἰδέναι δὴ περὶ οὗ ἂν ἦ ἡ βουλή, ἢ παν- τὸς ἀμαρτάνειν ἀνάγκη. Τοῖς δὲ πολλοῖς λέληθεν ὅτι οὐκ ἴσασι τὴν οὐσίαν ἐκάστον. Ὅς ὄν εἰδότες οὐ δικαιολογοῦν- ται ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως, προελθόντες δὲ τὸ εἶρος ἀποδι- ὄσασιν· οὔτε γὰρ ἔαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοισι ὁμολογοῦσιν. Ἐγὼ ὄν καὶ αὐτὸ μὴ πᾶθωμεν ὁ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν, ἀλλ' ἐπειδὴ σοὶ καὶ ἐμοὶ ὁ λόγος προδύκεται, ἔξῶντι ἢ μὴ μᾶλλον εἰς φι- λίαν ἴτεον, περὶ ἔξωτος, οἷόν τε ἔστι καὶ ἦν ἔχει δύνανται, ὁμολογίᾳ θέμενοι ὄγον, εἰς τοῦτο ἀπροβλέποντες καὶ ἀναφέ-

44. Παρ' Ὀμήρω μία, παρὰ τοῖς μεταγενεστοτέροις ἑνὴν, πρὸ- στίθεται τῶν Ἐριστημῶν καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν· ἰδίως ἔθεσθη τὸ ὡς ἐπνεῖσθαι τοὺς ποιητάς.

45. Κάτοικοι τῆς Λιγυρίας ἢ Λιγυστικῆς, χωρὸς τῆς Β. 1. Ἰταλίας παρὰ τὸν Πάδον κατὰ μήκος τῆς Μεσογείου (πρὸ τῶν γα- λικῶν συνόρων μέγιστο τοῦ λιμένος τῆς Σπείτοαί). Κατὰ τὴν παράθε- σιν εἶχον τόσην ἀγάρτην πρὸς τὴν μουσικὴν, ὥστε καὶ εἰς τὴν μᾶλλον

Φ Α Ι Α Ρ Ο Σ.—Λέγε λοιπόν.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.—Ἐαίρεις λοιπὸν τί θὰ κάμω ;

Φ Α Ι Α Ρ Ο Σ.—Τιὰ τί πράγμα ;

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.—Θὰ μιλῆσω σκεπασμένως, διὰ τὰ τελεσιώ- στω τὸν λόγο μου ὅσο τὸ δυνατὸ πλέον γρήγορα καὶ διὰ τὰ μὴ τὰ χάνω ἀπὸ ἐντροπῆς καθὼς θὰ σὲ καυχᾶται.

Φ Α Ι Α Ρ Ο Σ.—Λέγε μόνον καὶ διὰ τὰ ἄλλα ὅπως θέλεις κάμει.

(Πρώτος λόγος τοῦ Σωκράτους)

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.—Ἐλάτε λοιπὸν, Μοῦσαι ἢ λείπει, πού- σας ὀνομάζον εἶται εἴτε διὰ τὴ μέλωδικοσύνητα τοῦ τραγου- διοῦ σας, εἴτε γιὰ τὸ λαὸς τῶν Λιγύων ἔχει κλίσι στῆ μου- σικῇ⁴⁴, βοηθήσατε με στὸ λόγο, ποὺ με ἀναγκάζει· ν' ἀπαγ- γελῶ αὐτὸς ἔδω ὁ καλὸς μου, διὰ τὰ τὸ φανῆ ἀνάγκη πε- ρισσότερο σοφὸς ὁ φίλος του (Αυδαίος), ὁ ὅποιος καὶ πρὶν τοῦ ἐφαίνετο, ὅτι εἶναι σοφός. Ἦτο λοιπὸν ἕνα παιδί, ἢ κα- λύτερα ἔνας νεανίσκος, πολὺ ὠρατός· καὶ αὐτὸς εἶχε πάρα πολλοὺς ἔρασταίς. Ἐνας ἀπὸ αὐτοῦς ἦτο ἐπιτήδειος, καὶ αὐ- τὸς ἂν καὶ τὸν ἀγαποῦσε, βίως καὶ οἱ ἄλλοι, εἶχε πείσει τὸν νεό, πὼς δὲν τὸν ἀγαπᾷ· καὶ κάποτε ἐπιζητώντας τὴν εὐ- νοιά του προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ ἀκριβῶς εἰς αὐτό, δηλα- δὴ ὅτι πρέπει νὰ χαρίζεται εἰς ὅποιον δὲν τὸν ἀγαπᾷ παρὰ εἰς ὅποιον τὸν ἀγαπᾷ καὶ τοῦ ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

XIV. Διὰ κάθε ζήτημα, παιδί μου, ὅσοι πρόκειται νὰ σκεφθοῦν καλὰ πρέπει νὰ θέτουν μιὰν ἀρχή· δηλαδὴ πρέ- πει νὰ γνωρίζουν διὰ ποῖον ζήτημα θὰ σκεφθοῦν ἢ ἀλλοίως κατ' ἀνάγκην θὰ ἀποτύχουν τελείως. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἀνθρώποι δὲν ἀντιλαμβάνονται, ὅτι δὲν ἔαίρουσιν τὴν οὐσίαν καθενὸς πράγματος. Ἐπειδὴ λοιπὸν, ὡσὰν τάχα νὰ τὸ γνω- ρίσουν, δὲν τὸ ἐξετάζουσι αὐτὸ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐρεύνης τῶν, ὅταν προσχωρήσουν, παθαίνουν ὅ, τι εἶναι ἐπιόμενον· διό- τι ὄντε μὲ τὸν ἑαυτὸ τους ὄντε μεταξὺ των συμπωνοῦν. Ἐγὼ λοιπὸν καὶ αὐτὸ νὰ μὴ πάθουμι ἔκλεινο, διὰ τὸ ὅποιον κατη- γοροῦμε τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ μεταξὺ μας ζή- τημα εἶναι, ἂν πρέπει νὰ γίνεταί κανεὶς φίλος με τὸν ἐρα- στή του ἢ μὲ ὅποιον δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἀφοῦ συμπωνῶμε διὰ τὸν ὄρισμὸ τοῦ Ἐρωτος, δηλαδὴ σὺν τί εἶναι καὶ ποῖαν δύναντι ἔχει, εἰς αὐτὸ ἀπροβλέποντες καὶ σπρέ-

τὸ ἦμῶν τοῦ στρατοῦ των τὸ εἶηρον ἐν ἐφεσθεῖτᾳ διὰ τὰ τραγουδῆν.

γοντες τὴν σκέψιν ποιούμεθα, εἴτε ὀφείλειαν εἴτε βλάβην παρέρχει. "Οἱ μὲν οὖν δὴ ἐπιθυμία τις ὀφείας, ἄρατι δὴ- λον· οὐ δ' αὖ καὶ μὴ ἐργῶντες ἐπιθυμοῦσι τῶν καλῶν, ἴσμεν. Τῶ δὴ τὸν ἐργῶντά τε καὶ μὴ κρινούμεν ; Δεῖ αὖ νοῆσαι, οἷι ἡμῶν ἐν ἐκάστῳ δύο τινὲ ἴστων ἰδέα ἀρχοντε καὶ ἄρχοντε, οἷν ἐπιμέθεα ἢ ἂν ἀγγιγον, ἢ μὲν ἔμφυτος οὕσα ἐπιθυμία ἡ- δονῶν, ἄλλη δὲ ἐπίκτητος δόξα, ἐφικμένη τοῦ ἀρίστου.

Ε Τούτω δὲ ἐν ἡμῖν τοτὲ μὲν ὁμοιοῦτον, ἔστι δὲ διε στα- σιάετον· καὶ τοτὲ μὲν ἢ ἐτέρα, ἄλλοτε δὲ ἢ ἐτέρα κγα- τεῖ. Δόξης μὲν οὖν ἐπὶ τὸ ἀριστον λόγῳ ἀπόουης καὶ κγα- 238 τούσης τῶ κγάτει σωφροσύνη ὄνομα· ἐπιθυμίας δὲ ἀλόγως ἐκκούσης ἐπὶ ἡδονῆς καὶ ἀεξέας ἐν ἡμῖν τῇ ἀρχῇ ἔβρις ἐπαινομάοδη. "Υβρις δὲ δὴ πολυώνυμον· πολυμελὲς γὰρ καὶ

πολυειδές· καὶ τούτων τῶν ἰδεῶν ἐπιγετής ἢ ἂν τύχη γυνο- μένη, τὴν αὐτῆς ἐπιωνυμίας ὀνομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέρ- χεται, οὔτε τινὰ καλὴν οὔτε ἐπιξίαν κερτῆσθαι. Περὶ μὲν γὰρ ἐθωδῆν κγατοῦσα τοῦ λόγου τοῦ ἀρίστου καὶ τῶν ἄλλων

Β ἐπιθυμιῶν ἐπιθυμία γαστριμαργία τε καὶ τὸν ἔχοντα ταύ- τῶν τοῦτο κερτῆσθαι παρέρχεται· περὶ δ' αὖ μέθας τυραννεύ- σασα, τὸν κερτῆσθαι ταύτη ἄγροια, δῆλον οὐ τούτῃ παρέρ- χηματος· καὶ τῶλλα δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ καὶ ἀδελφῶν ἐπι- θυμιῶν ὀνόματα τῆς ἀει δυναστευούσης ἢ παρέρχεται κατέ- σθαι παρόδηλον. "Ἡς δ' ἔνεκα πάντα τὰ παρόθεν ἐληγται· σκεδὸν μὲν ἡδὴ φανερόν, λεχθέν δὲ ἢ μὴ λεχθὲν πᾶν πως σαφέστερον· ἢ γὰρ ἀνευ λόγου δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὁμοίως C κγατῆσασα ἐπιθυμία παρὲς ἡδονῆν ἀρχεῖα κἀλλους, καὶ ὁπὸ αὐτῶν ἐαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν ἐπὶ σωματικῶν κἀλλος ἐργουμένης ὁμοιότηα νικῆσασα ἀγαγῆ, ἀπ' αὐτῆς τῆς δού- μης ἐπιωνυμίας λαβοῦσα, ἔσως ἐκλήθη.

XV. "Ανά, ὃ φίλε φαίδε, δοκῶ τι σοί, ὄσπερ ἔμπε- τῶ, ὅτιον πάθος πεπονθῆναι :

46. "Ο Πλάτων ἀναθεα κελῶν με τὰς λέξεις παρέρχει τὸν "Κ- ρῶτα ἀπὸ τὸ «ρήμη», παρὰ τῆς ὀφείας «ἐφικμένης ὁμοιότηας» ἢ ἐπιθυμία τρέφεται εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ σωματικοῦ κἀλλους.

φῶντες τὴν προσοχή μας, ἄς σκεφθῶμε, ἐν μᾶς πα- ρέρχει ὀφεία ἢ βλάβη. Βέβαια εἰς ἔλους εἶναι φα- νερό, ἐπὶ δ' ἔσως εἶναι μὲν ἐπιθυμία· καὶ γινώρι- ζουμε πάλι, ὅτι ἐπιθυμῶν τὰ ὄρατα καὶ ἀφθῶροι οἷ ἐπιτοί· δὲν ἀγαπῶν. "Απὸ τί λοιπὸν θὰ διακρίνωμε ἐπειὸν ἐ ἴστωος ἀγαπᾷ ἀπὸ ἴστων δὲν ἀγαπᾷ ; Πάρεσι ἀπ' ἐτέρου νὰ κγατονώσωμε, ὅτι εἰς καθένα ἀπὸ ἡμᾶς ὄρατῳ γων οὗς ἰδεαί, ἀτινες μᾶς κωβερῶν καὶ μᾶς κωβερῶν καὶ τὰς ἴστωας ἀκωλουθοῦμε, ὅπου θὰ μᾶς ὀτρῦθῶν· ἢ μὲν μία εἶναι ἔμφυτος ἐπιθυμία διὰ τὰς ἡδονᾶς, ἢ δὲ ἄλλη ἐπί- κτητος ἀντιλήψης, ἢ ἴστωα ἐπιθυμεί τὸ ἀριστο. Αὐταί λοιπὸν ἄλλοτε συμψῶνῶν καὶ ἄλλοτε μαλλῶν· καὶ ἄλλοτε μὲν ἢ μία, ἄλλοτε δὲ ἢ ἄλλη ἐπικρταται. "Οταν λοιπὸν ἢ λογική ἀντιλήψ· μᾶς ὀρηγῆ εἰς τὸ ἀριστο διὰ τῆς σκέψης καὶ μᾶς ἐπιβλάσεται με τὴν δύναμὶ τῆς ὄνομαζέται σωφροσύνη· ὅταν δὲ ἢ ἐπιθυμία παρέρχεται μᾶς παρέρχεται εἰς τὰς ἡδονᾶς καὶ κωβερῶν μῆσας μᾶς διὰ τῆς ἔξουσίας τῆς ὄνομαζέται ὄβρις.

Ἡ δὲ ὄβρις ἔχει πολλὰ ὄνοματα· δίδου, ἔχει πολλὰ μέρη καὶ πολλὰς μορφᾶς· καὶ ἀπὸ αὐτᾶς τὰς μορφᾶς, ὅπου αὐτὸ κἀνέα τὴν γὰρ ἐπικρτατήσῃ, τοῦ εἶναι τὸ ὄνομά τῆς, τὸ ἴστων δὲν εἶναι οὔτε καλὸ οὔτε τιμητικὸ νὰ τὸ ἔχη κα- νεί. "Αγαπᾷ, ὅταν ἢ ἐπιθυμία διὰ τὰ φαγητὰ ἐπικρτα- τῆ ἀπὲ τὴν πλέον σωστή σκέψη καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας ἐπι- θυμίας ὄνομαζέται λαίμαργία καὶ ἴστωος τὴν ἔχει θὰ τοῦ ὄνομα τὸ ἴδιο τῆς ὄνομα· ὅταν δὲ πάλι ἢ ἐπιθυμία κωβερῶν μὲ τὴ μέρη καὶ ὄρηγῆ εἰς αὐτὴν, ὅπου εἶναι αὐτὸ τὸ πά-θος, εἶναι· πανερω ποῖον ὄνομα θὰ πάρη αὐτό· καὶ τὰ ἄλλα λοιπὸν τὰ ὄνοματα, τὰ ὅποια εἶναι συγγενῆ παρὲς αὐτὰ (τῆ μέρη καὶ ἢ λαίμαργία) καὶ ἀνακέρωνται εἰς συγγενεῖς ἐπι- θυμίας, τῆς ἀλογάνερος ὅτι καταλλήλως ἐσθῆσαν ἀπὸ τὴν ἐκκοιτεῖσαστῶσσαν ἐπιθυμία. "Υπεδὸν πλέον εἶναι· φανερό ὅτι πλέον ἐπιθυμία ἔχων λεχθῆ τὰ προηγουμένα, ἢ ἄλλὰ ταῦτα ἕμωθ θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω σαφέστερα· ὄρηγῆ ἢ πα- ρέρχεται ἐπιθυμία, ἀπὸ ὄρηγῆσασα ἀπὸ τῆ σκέψης, ἢ ὅποια τῆς παρὲς τὸ ὀρθὸν, καὶ ἀπὸ ἔρατῃ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ὄρατου καὶ ἀπ' ἐτέρου ἀπὸ παρὲς τὴν κωβερῶν· αὐτῆ ἐπί- κτητος ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰς συγγενεῖς τῆς ἐπιθυμίας διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς σωματικῆς ὁμορφιάς, ταιρῶντας τὸ ὄνομα ἀπὸ αὐτὴν τῆ ῶρηγ ὄνομαζέθη "Ερωθ· 46.

XV. "Αλλά, ἀγαπητὲ φαίδε, σοῦ φαίνωμαι, καθὼς νο- μῶ, ὅτι κἀπως ἐπᾶθα ἀπὸ κἀποιο θεῖο πάθος :

Φ Α Ι. Πάνω μὲν οὖν, ὡ Σωκράτες, παρὰ τὸ εἰσωθὸς εὐθυσία τίς σε εἴληψεν.

Σ Ω. Σιγῇ τοίνυν μου ἄκουε τῶ ὄντι γὰρ θεῖος εἶσιν· Ὁ κεν ὁ τόπος εἶναι· ὄστε ἐὰν ἄρα πολλὰς νυμφόδητος παρόντος τοῦ λόγου γένωμαι, μὴ θαυμάσης· τὰ νῦν γὰρ οὐ κέτι πάσσο διθυράμβων φθέρωμα.

Φ Α Ι. Ἀληθέστατα λέγεις.

Σ Ω. Τοῦτων μέντοι οὐ αἴτιος· ἀλλὰ τὰ λοιπὰ ἄκουε· ἴσως γὰρ κἂν ἀπογράφου το ἔπιόν. Ταῦτα μὲν οὖν θεῶ μελήσει, ἡμῖν δὲ πρὸς τὸν παῖδα πάλιν τῶ λόγῳ ἴσον.— Ἔτεν, ὃ φέρεται· ὁ μὲν δὴ τυγχάνει ὄν παρὶ οὗ βονλευτέον, εἴρηται τε καὶ ὄδοια, βλέποντες δὲ δὴ πρὸς αὐτὸ τὰ λοιπὰ λέγωμεν, τίς ἀφέλεια ἢ βλάβη ἀπὸ τε ἐδωῶτος καὶ μὴ τῶ χαυλιολομῆτορ ἐξ εἰκότος συμβήσεται. Τῶ δὴ ὑπὸ ἐπιθυμίας ἀρχομένη δουλεύοντι τε ἦδονῃ ἀνάγκη που τὸ ἐδωῶμενον ὡς ἦδιστον ἑαυτῶ παρασκευάσειν· ποσοῦνι δὲ πᾶν ἦδὴ τὸ μὴ

539 ἀντιπῶν, κρείττων δὲ καὶ ἴσον ἐχθρόν. Ὅτε δὴ κρείττω οὔτε ἴσοῦμενον ἑκὼν ἐξαοῆς παιδικὰ ἀνέεται, ἦτις δὲ καὶ ὑποδύεσθον αἰὶ ἀπεργάζεται· ἦτις δὲ ἀμαθὴς σοφοῦ, δειλὸς ἀνδρείου, ἀδύνατος εἰπεῖν δημοικίου, βραδύς ἀγγίχου. Ἰσοῦτων κακῶν καὶ ἐπι πλείωνων κατὰ τὴν δύνανται ἐξαοῆν ἐδωῶμενον ἀνάγκη γινωσκόμενον τε καὶ φέσει ἐνόντων, τῶν μὲν ἦδεσθαι, τὰ δὲ παρασκευάσειν, ἢ στέγεσθαι τοῦ Β παραναίκα ἠδέος. Φθονεγὸν δὴ ἀνάγκη εἶναι, καὶ πολλῶν μὲν ἄλλων συνουσιῶν ἀπειρόντα καὶ ἀφελίμων, ὅθεν ἂν μάλιστα ἀνήρ γίγνεται, μεγάλης αἴτιον εἶναι βλάβης, μερίστη δὲ τῆς ὄθεν ἂν φρονιμώτατος εἴη. Τοῦτο δὲ ἡ θεία φιλοσο-

47. Εἶδος λυρικοῦ ποιήματος πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου καὶ κατὰ τὴν καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, μὲ βροσ ἀθροισματικόν καὶ τρομφοδόν. Ἀπὸ τῶν διθυράμβου προήλθεν ἡ τραγωδία κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη (Ποητικῆς I κεφ. 4, θ).

48. Ἡ φιλοσοφία ("Ἔρως τῆς Ἰνύσεως) ἐστὶ μόνον ὅταν εἴησι εἰς αὐτὸς ἔρως, ἀλλὰ ἀντιθέτως τοῦ ἀπολείπει κατὰ τὸν Πλάτωνα (Συμπόσιον 183a) «ἂ εἰ τις τολμήσῃ ποιεῖν ἀλλ' ἄτιον δεικῶν καὶ βουδμενος διαπράττεσθαι πάλιν τοῦτο, +φιλοσοφίας+ τὰ μέγιστα κατὰ ποτ' ἂν οὐκίθη». (Ὁ Σοκράτης παραλείπει τὰ εἰρηγῆσθαι τὴν λέξιν «φιλοσοφίας», ὁ Ἀσούσης διαρθεῖται τὸ κείμενον: «δ. πρὸς ἀφελῆσθαι τοῦτο, πάλιν φιλοσοφίας» κ. ἀ. ἀ.).

Φ Α Ι Ρ Ο Σ.— Ἀληθεῖα, Σωκράτη, σ' ἔπεισε κάποια ἀσυνήθιστη εὐλογία.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.— Σιωπῇ λοιπὸν καὶ ἄκουέ με· διότι πρᾶγματι καὶ ὁ τόπος φαίνεται, ὅτι εἶναι θεῖος· ὄστε, ἔάν, μὲ καταλάβῃ μεγάλη ἔμπνευσι, μὴ ἀπορήσης· διότι, τὰ λόγια μου αὐτὴν τῇ σιγῇ μὴ δὲν εἶναι πολὺ διαφορετικά ἀπὸ Φ Α Ι Ρ Ο Σ.— Ποιὸν σωτὰ λέγεις.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.— Δι' αὐτὰ ἕμωσ οὐ εἶσαι ἡ αἰτία· ἀλλὰ ἄκουε τὰ ὑπόλοιπα· διότι ἴσως δυνατόν νὰ μοῦ φάνῃ ἡ ἔμπνευσι. Δι' αὐτὰ μὲν λοιπὸν θὰ φρονίσῃ ὁ θεός καὶ ἐμεῖς πάλι ἄς ἐπαιναφέρωμε τὸν λόγο εἰς τὸν νεανίσκον.

(Ὁ Σωκράτης συνεχίζει τὸν λόγο του)

Ἔτσι, φίλτατέ μου· ἔχομεν λοιπὸν εἶπει καὶ ἔχομεν καθόρισται τί τυχαίνει νὰ εἶναι ἔκεινο, διὰ τὸ ὅτιον πρέπει νὰ οὐκ ἐπιβουίμε ἀποδύετοντες δὲ πλεόν εἰς αὐτὸ ἄς δηλήθησιν διὰ τὰ ὑπόλοιπα, δηλαδή ποία ἀφέλεια ἢ βλάβη πικρὰν θὰ προκύψῃ ἀπὸ ὅτιον ἄγαπᾷ καὶ ἀπὸ ὅτιον δὲν κυβερνιέται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία καὶ εἶναι ὑποδουλωμένος εἰς τὴν ἦδονῃ κατ' ἀνάγκη φυσικὰ τοῦ προσέπει τὴν πλεόν μετι, ποῦ δὲν τοῦ φέρεται ἐμπόδια, εἶναι γλυκύ, τὸ ἀνώτερο ἕμωσ καὶ τὸ ἰσοδύναμο εἶναι ἐχθρικό. Ἄρα λοιπὸν ὁ ἔραστὴς δὲν θὰ ἀνεχθῇ ποτὲ θεληματικὰ οὔτε ἀνώτερον τοῦ οὔθει νὰ τὸν καταστήσῃ κατώτερον καὶ ταπεινότερον· προσπαρὸς δὲ εἶναι ὁ ἀμαθὴς ἀπὸ τὸν σοφὸ καὶ ὁ δειλὸς ἀπὸ τὸν ἀνδρείον, ὅστις δὲν ἔχει εὐλογία ἀπὸ τὸν πῆτορα καὶ ὁ βραδύς ἀπὸ τὸν εὐφυῆ. Καὶ ὅταν γεννιῶνται ἡ ἕκ φύς ἐρωμένο, εἶναι ἀνάγκη ὁ ἔραστὴς νὰ χαίρῃ κατὰ δύνανται δι' ἑαυτὸν ἀπὸ αὐτῆ, ἀλλὰ δὲ νὰ τὰ προετοιμάσῃ παρὰ τὰ ἀνάγκη τὴν προσωρινὴν ἀπόλαυσιν. Ἀναγκάσεται λοιπὸν ὁ καὶ ἀπὸ πολλὰς ἀλλὰς συναναστραφᾶς καὶ ἀπὸ τὰς ἀφελίμων, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἐγένετο πρὸ πάντων ἀνθρώπων, πρὸσενώνας του μεγάλη βλάβη, τοῦ προσέπει δὲ τὴν πλεόν μεγάλη βλάβη, ὅταν τὸν ἐμπόδιζῃ ἀπὸ οὐχέσεσ, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἦδύνετο νὰ γίνῃ φρονιμώτατος. Ἀπὸ δὲ τὸ πρᾶγμα τοιοῦται ἡ θεία φιλοσοφία⁴⁸, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ ἔρα-

φία τυγχάνει ὄν, ἥς ἐδραστήν παιδικὰ ἀνάγκη πόσῳθεν εἶδῃ-
ρειν, περιφροβον ὄντα τοῦ καταφρονηθῆναι· τά τε ἄλλα μη-
χανῶσθαι, ὅπως ἂν ἢ πάντ' ἀγνοῶν και πάντ' ἀποβλέπων
εἰς τὸν ἐδραστήν, οἷος ὄν τῷ μὲν ἥθιστος, ἑαυτῷ δὲ βλαβε-
C ρώτατος ἂν εἴη. Τὰ μὲν οὖν κατὰ διάνοιαν ἐπιγροπός τε
και κοινωνός οὐδαμῆ λυσιτελεῖς ἀνήρ ἔχων ἔδωτα.

XVI. Τῆν δὲ τοῦ σώματος ἔξιν τε και θεραπειάν οἶαν
τε και ὡς θεραπεύσαι οὐ ἂν γένηται κύριος, ὡς ἦν πρὸ ἀγα-
θοῦ ἠνάγκασται διώκειν, δεῖ μετὰ τὰς ταῦτα ἰδεῖν. Ὀφθησεται
δὲ μαλθακὸν τισα και οὐ στεγερὸν διώκων, οὐδ' ἐν ἥλικῳ κα-
θαρῶ τεθραμμένον ἀλλ' ὑπὸ συμμυγεῖ οκισῶ, πόνων μὲν ἀν-
δοείων και ἰδρώτων ξηρῶν ἀπειθον, ἐμπειθον δὲ ἀπαλῆς
D και ἀνάδρθου δαιίτης, ἀλλοτρίοις χρώμασι και κόμοις χῆ-
τει οικείων κοσμοῦμένον, ὅσα τε ἄλλα τοῖτοις ἔκταια πάντα
ἐπιτηρθεύοντα, ἃ δῆλα και οὐκ ἄξιον περαιτέρω προβαίνειν,
ἀλλ' ἐν κερφαίαιον ὀρυσαιμένους ἐπ' ἄλλο ἵέναι· τὸ γὰρ τοιοῦ-
των σώμα ἐν πολέμῳ τε και ἄλλαις χρεῖαις ὄσαι μεγάλαι οἰ-
μὲν ἐχθροὶ θαρροῦσιν, οἱ δὲ φίλοι και αὐτοὶ οἱ ἐδραστὰι
φοβοῦνται. Τοῦτο μὲν οὖν ὡς δῆλον ἴατέον, τὸ δ' ἐρφέτης
E δῆτεόν, τίνα ἡμῖν ὠφέλιεαν ἢ τίνα βλάβην περὶ τῆν κτήσιν
ἢ τοῦ ἰδρώτους ὀμιλία τε και ἐπιγροπεία παρδέξεται. Σαρξὶς
δῆ τοῦτό γε παντὶ μὲν, μάλατα δὲ τῷ ἐδραστῇ, οἱ τῶν φιλι-
τάτων τε και εὐνοουοτάτων και θειοτάτων κτημάτων ὀφραπὸν
πρὸ πάντος εἴξαιτ' ἂν εἶναι τὸν ἐδωμένον· παρξὸς γὰρ και
μηγρὸς και ξυγγενῶν και φίλων ἀθέσθαι ἂν αὐτὸν ἀξεία-
240 το, διακωλόντας και ἐπιτιμηγρὰς ἠγροῦμένους τῆς ἡδίστης πρὸς
αὐτὸν ὀμιλίας. Ἄλλα μὴν οὐοίαν γ' ἔχοντα χροσσοῦ ἢ τινος
ἀλλῆς κτήσεως οὐτ' εὐάλοτων ὀμοίως οὐτε δίδοντα εἴμετα-
χρείοτατον ἠγροῦσται· ἐξ ὧν πᾶσ' ἀνάγκη ἐδραστήν παιδικοῖς

49. Ὁ Σωκράτης προσκίνασι εἰς τὴν ἑξέτασιν οὐκ ἰκόνον τῆς ἐπι-

στῆς ἀναγκάζεται νὰ κρατῆ μακριὰ τὸν ἐρωμένο, ἐπειδῆ
πολὺ φοβείται μήπως περιφρονηθῆ ἀπὸ αὐτὸν· και ἀναγκά-
ζεται νὰ μηχανεύεται και ἄλλα μέσα διὰ νὰ εἶναι τελείως
ἀμαθηθῆς ὁ ἐρωμένος και πάντοτε προσηλωμένος εἰς τὸν ἐρα-
στή του, καθιστάμενος εἰς αὐτὸν μὲν πέρα πολὺ εὐχάριστος,
εἰς τὸν ἑαυτὸ του δὲ πέρα πολὺ βλαβερὸς. Διὰ τὰ πνευματι-
κά λοιπὸν ζητήματα δὲν εἶναι δυνατὸν ὀπωθεῖσθαι πρὸς τὸν
ὀφελίμων κηδεμόν και φίλος ἀνθρώπος του ἀγαπᾶ.

XVI. Πρέπει κατόπι νὰ ἐξετάσωμε ὀποίας συνηθείας
ἐπιβάλλει και ὀποίαν φροντίδα καταβάλλει διὰ τὸ σῶμα και
πῶς θὰ περιποιηθῆ τὸ σῶμα, που θὰ κατακτεῖσθε ὁ ἐραστής,
ὅστις εἶναι ἀναγκασμένος νὰ ἐπιδῶσκη τὸ εὐχάριστο ἀντι-
τοῦ ἀγαθοῦ. Θὰ τὸν ἴδωμε νὰ ζητῆ νὰ εὐδρῆ κανένα νέσ μαλ-
θακὸ και ὄχι εὐρωστο ὄστε ἀναθρεμμένον εἰς τὸν καθαρὸν
ἥλιο, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ παχειὰ οκιά, ὁ ὀποῖος νὰ μὴ ἔαιρη
ἀπὸ ἀνοδρικούς κόπους και ἰδρωτίας ἐκ σωματικῆς ἀκοήσεως,
ἀλλὰ νὰ γωρῆξῆ ἀπὸ ζωῆ τρυφῆλῆ και ἀταίριαστη εἰς ἀν-
δορα, ὁ ὀποῖος νὰ στολίζετὰι μὲ ἔξνα χρώματα και κομημά-
τα ἀπὸ ἐλθειφι ἰδωκῶν του και ὄστις νὰ φροντίζῆ δι' ἔλα-
ῖσα ἄλλα εἶναι ἐπόμενα εἰς αὐτὰ, τὰ ὀποῖα εἶναι γνωστά
και δὲν ἀξίζει περισσοτέρω νὰ ἐνεκτεινωμέθα εἰς αὐτὰ. Ἄλλα
συνομίζοντάς τα νὰ προχωροῦμε εἰς τῆν ἐξέτασιν ἄλλου· δη-
λαδῆ τὸ σῶμα αὐτὸ εἰς τὸν πόλεμο και εἰς τὰς ἄλλας μεγά-
λας ἀνάγκας τῆς ζωῆς οἱ ἐχθροὶ δὲν τὸ φοβοῦνται, οἱ φίλοι
δμως και αὐτοὶ οἱ ἐρασταὶ τὸ βλέπουν μὲ ἀγωνία. Αὐτὰ μὲν
λοιπὸν ἄς τὰ ἀφήσωμε, διότι εἶναι φανερόν με ἀγωνία. Αὐτὰ μὲν
ἄς ὀμιλήσωμε, ποῖα ὠφέλιεα ἢ ποῖα βλάβη θὰ προσένησῆ
εἰς τοῦ ἐρωμένου τὰ κτήματα ἢ σικαστροφῆ και ἢ ἐπιδρασι
τοῦ ἐραστοῦ. Εἶναι λοιπὸν φανερόν εἰς τὸν καθένα και
πρὸ πάντων σὸν ἐραστήν αὐτὸ τοῦλάχιστο, δηλαδῆ δι
αὐτὸς (ὁ ἐραστής) θὰ ἠδύχετο νὰ χάσῃ ὁ ἐρωμένος του τελείως
τὰ πλεόν πολυτίμητα και τὰ πλεόν ἱερὰ του κτήματα· διότι
θὰ ἰδέχετο νὰ χάσῃ αὐτὸς τὸν πατέρα του και τὴν μητέρα
του και τοὺς συγγενεῖς και τοὺς φίλους του, ἐπειδῆ τοὺς
θεωρεῖ ἐμπόδιο και ἐπικειτὰς τῆς πέρα πολὺ εὐχάριστης
πρὸς αὐτὸν συνηχαστροφῆς μὲ τὸν ἐρωμένο του. Ἄλλ' ὀμως
δὲν θὰ τὸν θεωρῆ εὐκόλοκατάκτητο, ἐάν βέβαια ἔχῃ ὁ νέος
χρήματα ἢ ἄλλην κωμιὰ περιουσία, ὄστε ἂν τὸν κατακτῆσῃ
(θὰ τὸν θεωρῆσῃ) εὐκόλομεταχρείριστο. Ἐπομένως κατ' ἀνάγκη-

ὄρασεως που ἐξετασθε ὁ ἐραστής εἰς τὴν ψυχῆν ἢ τὸ σῶμα τοῦ ἐρω-
μένου, ἀλλὰ και ἐπὶ τῶν δικίων του ἀγαθῶν.

• φθονεῖν μὲν οὐσίαν κεκτημένους, ἀπολυμένης δὲ γαίρας.
 "Ἐπι τοίνυν ἀγαμον, ἀπαιδα, ἄοικον ὁ τι πλείστον χρόνον
 παιδικὰ ἔρασις εὔξαιτ' ἂν γενέσθαι, τὸ αὐτοῦ γλυκὺ ὡς
 πλείστον χρόνον κακποῦσθαι ἐπιθυμῶν.

XVII. "Ἐοτι μὲν δὴ καὶ ἄλλα κακὰ, ἀλλὰ τις δαίμων
 Β ἔμισε τοῖς πλείστοις ἐν τῷ παγαδικῷ θρόνῳ, οἷον κόλακι,
 θεωνῶ ἡγέτω καὶ βλάβη μεγάλη, ὅμως ἐπέμειξεν ἡ φύσις
 ἡδονὴν τινα οὐκ ἄμοσον, καὶ τις ἔταίραν ὡς βλαβερὸν νέ-
 ξειεν ἂν, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν τοιοντοτρόπων θρημμάτων τε
 καὶ ἐπιθυσιμάτων, οἷς τὸ γε καθ' ἡμέραν ἡδίστοιται εἶναι
 ὑπάχει· παιδικῶς δὲ ἔρασις πρὸς τῷ βλαβερῷ καὶ εἰς τὸ
 C συναμμεγεῖν πάντων ἀηδέστατον. "Ἡλικά γὰρ καὶ ὁ πα-
 λαιὸς λόγος τέθεικε τὸν ἡλικά· ἡ γὰρ, οἶμαι, χρόνου ἰσότης
 ἐπ' ἴσας ἡδονὰς ἀνοῦσα δι' ὁμοιότητα φιλιαν παρέχεται·
 ἀλλ' ὅμως κόρον γε καὶ ἡ τούτων συνουσία ἔχει. Καὶ μὴν
 τὸ γε ἀναγκαῖον αὐ βραβὺ παντὶ περὶ πάντων λέγεται· ὁ δὲ πρὸς
 τῆ ἀνομοιότητι μάλατ' ἔρασις πρὸς παιδικὰ ἔχει. Νεωτέρον
 Γ γὰρ περὶβύτερος συνῶν οὐδ' ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ἔκων ἀπο-
 λείπεται. ἀλλ' ὅπ' ἀνάγκης τε καὶ οἴστου ἐλαύνεται, ὡς
 ἐκείνον μὲν ἡδονὰς ἀεὶ διδοὺς ἀγει δῶντι, ἀκούοντι, ἀπτο-
 μένω, καὶ πᾶσαν αἰσθησαν αἰσθανομένην τοῦ ἔρωμένου,
 ὥστε μεθ' ἡδονῆς ἀγαρότως αὐτῷ ἐπηγερεῖν· τῷ δὲ δὴ ἔρω-
 μένω ποῖον παραμύθιον ἢ τίνας ἡδονὰς διδοὺς ποιήσει τὸν
 ἴσον χρόνον συνῶντα μὴ οὐχί ἐπ' ἔρχατον ἐλθεῖν ἀηδίας·

• Οἰῶντι μὲν ὄφιν περὶβύτερον καὶ οὐκ ἐν ὄφει, ἐπομένον
 Ε δὲ τῶν ἄλλων ταύτη, ἢ καὶ λόγῳ ἔστιν ἀκούειν οὐκ ἐπιτη-
 πές, μὴ ὅτι δὴ ἔργῳ ἀνάγκης ἀεὶ προσκειμένης μεταχειρί-
 ζασθαι· φυλακὰς τε δὴ κακποτότους φυλακτομένην δια-
 παντος καὶ πρὸς ἀκταντας, ἀκαίρους τε καὶ ἑαίνους καὶ
 ὑπερβαίνοντας ἀκούοντι, ὡς δ' αὐτὸς φύσις νήφοντος

30. τὸ πλῆθος εἶναι· «ἡλιε ἡλικά τέποτε, γέρον δέ τς τέποτε
 γέροντα» (Εἰσέτι λεί. Βαρονζοδόκη σελ. 1084β εἰς λείον «τέποτε»).

κην ὁ ἔρασις φθονεῖ τὸν ἐρωμένο, ἔταν ἔχῃ παρουσία, καὶ
 χάρεια, ἔταν τὴν χάρι. Καὶ προσέτι ὁ ἔρασις θὰ ἡδύετο
 νὰ μελὴν ὁ ἐρωμένος ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο καιρὸ
 ἔγναος, χωρὶς παιδικὰ, χωρὶς οἰκογένεια, ἐπειδὴ ποθεῖ νὰ
 ἀπολαμδάνῃ τὴν ἡδονὴ ἀπὸ αὐτὸν ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότε-
 ρον χρόνε.

XVII. Ὑπάρχουν ὅμως βέβαια καὶ ἄλλα κακὰ, ἀλλὰ
 κάποιος θεὸς μὲ τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ ἀνεκάρησε προ-
 σωρηνὴν εὐχαριστοῦ, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὸν κόλα-
 κα, ὁ ὅποιος εἶναι φοδερὸ θηρίο καὶ μεγάλη βλάβη, ὅμως
 ἡ φύσις ἀνέμειξε κάποια λεπτὴ εὐχαριστοῦ, καὶ τὴν ἔταίρα
 προσέτι ἀν βλάβερῳ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν κατηγόρηση,
 καὶ ἄλλα πολλὰ ἀπὸ τὰς παρρησίας οὐχέως μὲ ὑπάρχεις καὶ
 συνήθειες, ποὺ κατημερινῶς συμβαίνει νὰ μᾶς εὐχαριστοῦ
 βέβαια· ἀλλὰ διὰ τὸν νεὸ ὁ ἔρασις, ἔκτος ἀπὸ τῆ βλάβη,
 εἶναι περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο ἀηδὴς ἔνεκα τῆς καθη-
 μένης συναναστροφῆς. Διδί, ὅπως λέγει ἡ παλαιὰ παροι-
 μία, ὁ συνομηλικὸς εὐχαριστεῖ τὸν συνομηλικό⁵⁰. ἐπειδὴ,
 κατὰ τὴν γνώμη μου, ἡ ἰσότης τῆς ηλικίας δὴγνῶντας ἐνε-
 φίλια· ἀλλ' ὅμως βέβαια καὶ αὐτῶν ἡ συναναστροφή προκα-
 λεῖ τὸν κόρον. Καὶ βέβαια κάθε τι, ποὺ γίνεται πάλι κατ' ἀ-
 νάνην, θεωρεῖται βαρὺ εἰς ὄλας τὰς περιστάσεις· πράγμα τὸ
 ὁποῖον, ἔκτος καὶ ἀπὸ τὴν ἀνομοιότητα τῆς ηλικίας, συμβαί-
 νει πρὸ πάντων εἰς τὸν ἔρασι καὶ τὸν ἐρωμένο. Διδί, ὁ-
 ταν συνδέεται μεγαλύτερος μὲ νεώτερο, ὅτε ἡμέρα ὅτε νό-
 νια λείπει θεληματικὰ ἀπὸ κοντὰ του, ἀλλὰ σέφεται ἀπὸ
 τὴν ἀνάγκη καὶ ἀπὸ τὸ πάθος, πρὸ τὸν διευθύνει παρέχον-
 τὰς του διαρκῶς εὐχαριστήσεις μὲ τὸ νὰ βλέπῃ, ν' ἀκούῃ,
 νὰ ἐγγίξῃ καὶ κάθε αἰσθησι τοῦ ἐρωμένου νὰ αἰσθάνεται,
 ὥστε κατάλληλα νὰ τὸν ἐξυπηρετῇ μὲ τὴν ἡδονή· εἰς τὸν
 ἐρωμένον ὅμως ποῖα παρηγορία ἢ ποῖας εὐχαριστήσεις προσ-
 ῖν, ὥστε νὰ μὴ φθῶσῃ εἰς τὸ ἔρχατο σημεῖο τῆς ἀηδίας·
 Ἄφοι ἔλπει τὴν μορφήν του περισσότερο καὶ ὄχι πλέον εἰς
 τὴν νεότητά της καὶ ἀφοῦ ἀκοουθοῦν αὐτὴν καὶ τὰ ἄλλα,
 νηφάνται, ὄχι νὰ εἶναι κι' ἀναρχασιμένος νὰ τὸν ὑπομένῃ.
 πρὸς καὶ εἰς τὰς οὐχέως του μὲ ὄλας, καὶ ἀφοῦ ἀκούει
 ἐπιθυνοὺς παρκαίρους καὶ ὑπερβολικοὺς, προσέτι κατηγο-

μὲν οὐκ ἀνεκτός, εἰς δὲ μέθην ἰόντος πρὸς τῷ μὴ ἀνεκτῷ ἐπὶ αἰσθησι παθησίῳ κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένην χρομένηον.

XVIII. Καὶ ἐγὼν μὲν βλαβερός τε καὶ ἀηδής, λήσας δὲ τοῦ ἔθους εἰς τὸν ἔναστα χρόνον ἀπίστος, εἰς δὲ πολλὰ 241 καὶ μετὰ πολλῶν ὄρκων τε καὶ δεήσεων ὑποχονόμενος μόγυς κατέβη τὴν ἐν τῷ τότε ξυνοουσίαν ἐπίσκοπον φέρον δι' ἐπιθά ἀγαθῶν. Τότε δὴ θεὸν ἐκρίνειν, μεταβαλὼν ἄλλοις ἄρχοντα ἐν αὐτῷ καὶ προστάτην, νόον καὶ σωφροσύνην ἀν' ἔθους καὶ μανίας, ἄλλος γεροντὸς λέληθε τὰ παιδικά. Καὶ ὁ μὲν αὐτὸν χάριν ἀπαιτεῖ τῶν τότε, ὑπομιμνήσκων τὰ πρᾶχθῆντα καὶ λεχθῆντα, ὡς τῷ αὐτῷ διαλεγόμενος· ὁ δὲ ὑπ' αἰσχύνῃς οὕτε εἰπεῖν τοῖσι δὲ ἄλλοις γέρονσι, οὐδ' ὅπως τὰ τῆς προτέρας ἀνοήτου ἀρχῆς ὀκωμοῖα τε καὶ ὑπο-

B οχλοῖαι ἐμπεδῶσαι ἔχει, νόον ἦδη ἐοχηκὸς καὶ σωφρονηκὸς, ἵνα μὴ πράττων τὰντὰ τῷ πρόθεσι δμοῖός τε ἐκείνῳ καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν γένηται. Φυγὰς δὴ γίνεσθαι ἐκ τούτων, καὶ ἀπεστερηκὸς ὑπ' ἀνάγκης ὁ πῆν ἔθους, ὁτι τούτων, καὶ ἀπεστερηκὸς ὑπ' ἀνάγκης ὁ πῆν ἔθους, ὁτι τούτων, μεταπεσόντος, ἔσται φυγῆ μεταβαλὼν· ὁ δὲ ἀναγκάζεται δι- ὄκειν ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθειάζων, ἡγρηκὸς τὸ ἄπαν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι οὐκ ἄρα ἐθεὶ ποτὲ ἐθῶρι καὶ ὑπ' ἀνάγκης ἀνοή- C τῷ χαρλίεσθαι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον μὴ ἐθῶρι καὶ νόον ἔ- χουρι· εἰ δὲ μὴ, ἀναγκαῖον εἶη ἐνδοῦναι αὐτὸν ἀπίστῳ, δυσκόλῳ, φθονερῷ, ἀηδέϊ, βλαβερῷ μὲν πρὸς οὐσίαν, βλαβερῷ δὲ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἔξιν, πολὺ δὲ βλαβερωτάτῳ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς παιδευσιν, ἧς οὕτε ἀνθρώποις οὕτε θεοῖς τῇ ἀληθείᾳ τιμωτέρον οὕτε ἔστιν οὔτε ποτὲ ἔσται. Ταῦτά τε οὖν χεθί, ὃ παῖ, ξυνοουσίαν, καὶ εἰδέναι τὴν ἐξαστοῦ φύλαν, ὅτι οὐ μετ' εὐνοίας γίνεσθαι, ἀλλὰ σιτίον τῷ-

51. Ἰδὲ Πλάτωνος Συμπόσιον (188b), ἐνθα ὁ ὑπὸ τὴν ἐπισημασμένην εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης διδόμενος ὄρκος εἰρήνητος Ἀφροδίτης ὄρκος.

52. Ἀρχαῖον παιγνίδι, ἢ ὄρακκινθα, τῆς ὁροίας παγίτης· φῆν εἰρηκομένον εἰς τὸν ἐκ Ναυκράτος τῆς Αἰγύπτου οὐραστὴν καὶ γρηματικὸν Πουδούριον (IX 111). Κατὰ τὸ παιγνίδι τὰ παιδικὰ πεπερασμένον εἰς δύο ἀντιματώσους οὐραστὰς χωρίζομένης διὰ γρηματικῆς περὶ τὸ μέσον καὶ ἔσπυρον διασπασκὸν ὀφθαλμῶν, τὸ ἐκαστοῦ ἢ μία καὶ πᾶ ἦτο λαμβάνει καὶ ἄλλη μισθὸν, λαβόντας ἐνθὲ ἢ ἡμέρας, καὶ οὕτως ἐκέρδιζε κατέδωκε τὴν ἀλλήν.

ρίας, ποῦ δὲν ὑποφέρονται, ἐνθὲ εἶναι ηγητέλιος, καὶ, ὅταν ἀρχίξῃ νὰ μεθῆ, ἐκτός ἀπὸ ἀνυπόφορη ἀσχημοσύνη μεταχειρίζεται καὶ αὐθάδεια φορτικῆ καὶ ἀδιδανροπῆ.

XVIII. Καὶ ἐπ' ὅσον μὲν εὐφραίνεται κάρω ἀπὸ τὴν ἐπιφραία τοῦ ἔρωτος εἶναι καὶ βλαβερός καὶ ἀηδής (ὁ ἔραστῆς), ὅταν δὲ ἀπαλαγῆ ἀπὸ τὸν ἔρωτα εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον εἶναι ἀπίστος εἰς ἐκείνον, πρὸς τὸν ὅποιον δίνοντας πολλὰς ὑποσχέσεις καὶ μετὰ πολλοῦ ὄρκου· καὶ παρακλήτου τὴν ἐνοχλητικὴν τότε ἔνεκα τῆς ἐλπίδος τῶν μελλοντικῶν ἀπειρημάτων. Καὶ ὅταν πλέον εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκπληρωθῇ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ἀλλέζοντος ἄλλον κύριον καὶ καθοδηγητῆ τοῦ ἔρωτος τοῦ, δηλαδὴ τὴν λογικὴν καὶ τὴ συνέσει ἀντι ἐρωμένου τοῦ. Καὶ ὁ μὲν ἐρωμένος ἔγρει ἀπὸ αὐτὸν ἀνταπῶσαι δι' ὅσα τότε τοῦ προσέφερε, ὑπερβολίζοντας τὰς πρόσ- 242 τας καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἐντροπῆς οὕτε νὰ εἰπῆ τοῖσι δὲ ἄλλοις διαφορετικῶς, οὕτε καὶ ἡμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ τὰς ὄρκους καὶ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ἔδωκε ὅταν ἦτο ὑπὸ τὴν ἐπιφραία τοῦ προηγουμένου ἀνοήτου πᾶθους τοῦ, ἀφοῦ πλέον ἐλογικέθη καὶ ἐσωφρόνησε, ὅσοι νὰ μὴ γίνῃ πάλιν ὁ ἴδιος μετὰ τὸν πρὶν ἀνθρώπο κἀνοντας τὰ ἴδια μετὰ τὸν προηγουμένου. Ἐνεκα λοιπὸν τούτων ὁ πρῶτον ἔραστῆς γίνεσθαι φωνὰς καὶ κατ' ἀνάγκην ἐγκαταλείψας τὸν ἐρωμένο τοῦ, ἀφοῦ τὸ ὄρακκο ἔρεσε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ἔρεσται εἰς φυγῆν μεταδληθείς (ἀπὸ διώκτη εἰς διωχόμενον)· αὐτὸς δὲ (ὁ ἔρα- μένος) ἀναγκάζεται νὰ τὸν καταδιώκῃ ἀγανακτῶντας καὶ ἐπικαλομένους τοῦ θεοῦ, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀρχῆ δὲν ἦξασαι ἐπὶ τὴν ἀλήθεια, δηλαδὴ ὅτι δὲν ἔρεσε ποτὲ νὰ χαρίζεται ἀνθρώπο ποῦ ἀγαπᾷ καὶ ἀνόητο ἀπὸ τὸ πάθος ἀλλὰ ὅτι ἔρεσε νὰ χαρίζεται πολὺ περισσότερο εἰς ἐκείνον, ποῦ δὲν τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἔχει τὸ λογικὸν τοῦ· εἰ δ' ἄλλως θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ παραδοθῆναι ἀνθρώπο ἀπίστο, ἰδιότροπον, φθονερῷ, τὴν ἐκείνου τοῦ σώματος τοῦ καὶ πρὸ πάντων πολὺ βλαβε- 243 ρώτερο εἰς τὴν μέρωσιν τῆς ψυχῆς τοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποία παρα- ἤρπυτος δὲν ἀπάσχει οὕτε ποτὲ θὰ ἀπάσχει καὶ εἰς τοῦς ἀν- ἰπῶτους καὶ εἰς τοῦς θεοῦς ἄλλο τίποτε πολυτιμότερο. Αὐ- τὰ λοιπὸν, παιδί μου, πρέπει νὰ ἐνοηθῆς καὶ νὰ ἔαίρης, ὅτι ἢ πᾶσι τοῦ ἔραστου δὲν προέρχεται ἀπὸ ἀγῆτης, ἀλλὰ ἀνα-

D πον, χάριν πλημμονῆς, ὡς λύκοι ἀγν' ἀγαπῶν', ὡς παῖδα φιλοῦσαν ἔδραται.

XIX. Τοῦτ' ἐκείνο, ὃ Φαῖδρε. Οὐκεί' ἄν τὸ πῆμα ἀκόσμως ἐμοῦ λόγους, ἀλλ' ἦδη σοι τέλος ἔχεται ὁ λόγος.

ΦΔΙ. Καίτοι ἔμμηρ σε μεσοῦν αὐτοῦ, καὶ ἐστὶν τὰ ἴσα περὶ τοῦ μὴ ἐδωτοῦ, ὡς δεῖ ἐκείνῳ χαρίζεσθαι μᾶλλον, λέγων ὅσ' αὐ' ἔχει ἀγαθὰ· νῦν δὲ δῆ, ὃ Σώκρατες, τί ἀποπαύει :

E ΣΩ. Οὐκ ἦσθου, ὃ μακάριε, ὅτι ἦδη ἔση φθέγγομαι, ἀλλ' οὐκείρι διθυράμβου, καὶ ταῦτα φέγων ; Ἐάν δ' ἐπαίψῃν τὸν ἔτερον ἀξέσωμαι, τί με οἶσι ποιήσῃν ; Ἄθ' οἶσθ' ὅτι ὁπὸ τῶν Νουμῶν, αἷς με οὐ προβάλας ἐκ προνοίας, σαφῶς ἐπιθουσίασω ; Λέγω οὖν ἐνὶ λόγῳ, ὅτι ὅσα τὸν ἔτερον λείουδοῦγκμασιν, τῷ ἔτερό τάναντία τούτων ἀγαθὰ πρόσασται. Καὶ τί δεῖ μακροῦ λόγου ; Περί γὰρ ἀμφοῖν ἰκανῶς εἰρημαίῃται. Καὶ οὕτω δὴ ὁ μῦθος, ὃ τι πάσχειν προσήκει αὐτῷ, τούτο πείσεται· κἀγὼ τὸν ποταμὸν τούτων διαβάς ἀπέχουμαι, πρὶν ὁπὸ σοῦ τι μεῖζον ἀναγκασθῆναι.

ΦΔΙ. Μῆπω γε, ὃ Σώκρατες, πρὶν ἄν τὸ καῖμα παρῆδη' ἢ οὐχ ὀφείδης ὡς οὐκ ἐδὼν ἦδη μεσημβρία ἴσασται [ἢ δὴ καλοσημῆνη σταθραῖ] ; ἀλλὰ περιμενέμεντες, καὶ ἄμα περὶ τῶν εἰρημένων διαλεγόμενες, τάχα ἐπιειδὸν ἀπορρηξήμεν.

ΣΩ. Θεός γ' εἰ περὶ τοὺς λόγους, ὃ Φαῖδρε, καὶ ἀτεχνῶς θαυμάσιος. Οἴμαι γὰρ ἐγὼ τῶν ἐπὶ τοῦ σοῦ βίον γεγονότων μῆδενά πλείους ἢ αὐ πεποιημένοι γεννηθῆσθαι ἦτοι αὐτῶν λέγοντα ἢ ἄλλους ἐνὶ γέ τῷ τῶστω παροσαναγκάζοντα. Σιμμίαν Θηβαίων ἔξαιτῶ λόγον· τῶν δὲ ἄλλων πάντοτε

53. Μηνῆρας τοῦ ἐρηρκεαῖο στίχου (Ψαλμός Κ 263-264) *ὄψθε λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, ἀλλὰ κακὰ φρονέουσιν διαμπερές ἀλλήλοισιν*.

54. Ὅπως τὰ μέλη μῆδης περιόδου τρέπεται εἰς ἰσορροπὴν μεταξὺ τῶν, ὁπῶν καὶ εἰς ἕνα λόγον ρητορικὸν πρέσβει, εἰς ἀντιθέσιν ἢ θεοῖς καὶ ἢ ἀντιθέσιν καὶ διὰ τοῦτο ὁ Φαῖδρος ἀνεμῆσε γ' ἀνερπύξην ὁ Σωκράτης καὶ τὴν ἀντιθέτον ἀποψήν.

55. Ἰδέ ἀνωτέρω 238d.

πύσεται σὺν ὄρεϊ φαγητοῦ διὰ χορτασμοῦ, ὅπως οἱ λύκοι ἀγαπῶν τὸ ἀγνὸν ἔτσι καὶ οἱ ἐρασταὶ ἀγαπῶν τὸν νέο 50.

XIX. Αὐτὸ εἶναι, Φαῖδρε, ἐκείνο, ποῦ σοῦ ἔλαξα. Πότε πλεόν περισοῦτερο δὲ ἢ ἀκούσης ἀπὸ ἐμὲ γὰρ σοῦ λέγω, ἀλλὰ πλεόν ὁ λόγος μου ἄς τελειώσῃ γιὰ σεαυτὸν.

ΦΔΙΔΡΟΣ.—Καὶ ὅπως ἐνόμισα, ὅτι εἶσαι εἰς τὸ μέσον τοῦ λόγου καὶ ὅτι θὰ εἰπῆς καὶ γιὰ ἄριστον δὲν ἀγαπῶ ὅπως 51, δηλαδὴ ὅτι πρέπει ὁ νέος ἐκείνον περισοῦτερο γὰρ εὐνοῦν, ἀναπερόντας ὅσα πλεονεκτῆματα ἔχει ἢ οὐκ εἶσαι μὲ αὐτὸν καὶ τῶρα λοιπὸν, Σωκράτη, διατί ἔστασιμῆρας ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Μὰ, χαλόνυγε, δὲν ἐκατάλαδες, ὅτι ὁμῶς πλεόν χρησιμποιώωντας ἠρωϊκούς στίχους (ἐξαιμέτρος) καὶ ἄχι διθυράμβους 55, καὶ αὐτὰ ἐνῶ ἐκατηγοροῦσα : Ἐάν ὅπως ἀρχίσω γὰρ ἐπαίνῳ τὸν ἄλλο, ποῦ νομίζεις ὅτι θὰ καταλήξω ; Ἀρὰ γε καταλαδαίνεις, ὅτι θὰ ἐνθουσιασθῶ ἀπὸ τὰς Νύμφας, εἰς τὴν διάκρισι τῶν ὁπίων αὐ ἀπὸ πρόθεσι μὲ παρεδῶκες ; Δοῦρον μὲ μὰ λέξι σοῦ λέγω, ὅτι δ' ἔσται τὸν ἕνα ἐκατηγοροῦσα, εἰς τὸν ἄλλο ἀποδίδονται αἰ ἀντιθετοὶ ἀρεταί. Καὶ ποῖα ἀνάγκη εἶναι γὰρ τοῦτο γὰρ εἰπεῖν ; Διότι καὶ διὰ τοῦ δύο ἀρετὰ ἔχον λεχθῆ καὶ ἔτσι ὁ λόγος πλεόν εἰ, τι πρέπει γὰρ πᾶθῃ αὐτὸ θὰ πᾶθῃ (δηλαδὴ θὰ τελειώσῃ)· καὶ ἐγὼ ἀφοῦ διαδῶ τὸν ποταμὸν αὐτῶν φεύγω, ποῦ τοῦ γ' ἀναγκασθῶ γὰρ σοῦ κἄμω καμμά μὲγαλύτερη γάρ.

ΦΔΙΔΡΟΣ.—Μὰ ὄχι, ἀκόμη, Σωκράτη, πρὶν περὶ τῆς ἕσστη ἢ δὲν βλέπεις, ὅτι πλεόν πλῆθυσίται τὸ μεσημέρι (καὶ ἢ ἡμέρα σταματᾷ) : 55 Ἀλλὰ ἀφοῦ περιμενέμεντες καὶ ἀφοῦ συνουμιλήσομε πάλι δι' ὅσα εἶπαμε, ἔστιν ἀρχίξῃ γὰρ ὁπιδίξῃ φεύγομε γρήγορα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ἀλήθεια, Φαῖδρε, εἶσαι θεῖος γιὰ λόγους καὶ καθαυτὸ ἄξιος θαυμασμοῦ. Διότι, νομίζω, χαρεῖς ἀπὸ δούσης ἐνενητήτηκαν εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς σου δὲν ἔστιν αἰτία γὰρ συντελεσθῶν περισοῦτεροι λόγοι δού σου, ἢ ὁ τῶν ἀπαιτητέλωντας αὐτοῦς ἢ τοῦς ἄλλους μὲ χᾶριστον τρόπο ἀναγκάζοντας γὰρ τοῦς λέγων. Τὸν Σιμμίαν τὸν Θηβαῖο 57 ἔξαιρῶ ἀπὸ τοῦς ἄλλους ὅπως πάρα πολὺ ὑπερέχεις καὶ

56. Ὁ Φαῖδρος ἐνωσεῖ ὅτι τὸ μεσημέρι, ὅποτε ὁ ἥλιος μεσοῦρα-νει, ἢ θεμελιῶς εἶναι, μεγάλῃ καὶ σταθερᾷ.

57. Θεοειδὴς μαθητῆς τοῦ Πλάτωνα Φιλαδέλφου, ὅπως καὶ ὁ Κέρης, ἔστινος Θηβαῖος, φίλοι καὶ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους πολλῶν ἀναπερόντων ὅπο τοῦ Πλάτωνος (ἰδέ καὶ Σωκρ. Ἀπομνημ. Α 2-48 καὶ Γ 11-17).

καταείς· και νῦν αὐ δοκεῖς αἰτιός μοι γενενηθῆναι λόγῳ τινὶ
δηθῆναι.

ΦΑΙ. Οὐ πόλεμον γε ἀγγέλιεις· ἀλλὰ πῶς δὴ και τίτι
τοῦτο;

XX. ΣΩ. Ἡνίκ' ἐμείλλον, ὧ γὰθέ, τὸν ποταμὸν δια-
βαίνειν, τὸ δαυμόνιον τε και [τὸ] εἰωθὸς σημεῖον μοι γίνε-
C σθαι ἐγένετο—ἀεὶ δέ με ἐπίλοι, ὃ ἄν μέλλω πρόβρην—
και τίνα φωνὴν ἔδοξα ἀνέσθην ἀκούσαι, ἧ με οὐκ ἐγ' ἀπέ-
και πρὶν ἄν ἀφροσώωωμαι, ὡς τι ἤμασθηκότα εἰς τὸ θεῖον.

Εἰμὶ δὴ οὐδ' ἄν μάντις μὲν, οὐ πᾶν δὲ σπουδαῖος, ἀλλ' ὄσ-
περ οἱ τὰ γράμματα φαῖλοι, ὅσον μὲν ἐμαντῶ μόνον ἰκα-
νός· σαφῶς οὐδ' ἦδη μανθάνω τὸ ἀμάσθημα. Ὡς δὴ τοι, ὃ
ἐταῖρε, μαντικὸν γέ τι και ἡ ψυχὴ· ἐμὲ γὰρ ἐθραξε μὲν τι
και πάλαι λέγοντα τὸν λόγον, και πῶς ἐδουσαπούμην κατ'

D Ἴβρον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμβλακῶν τιμᾶν πρὸς ἀνθρώ-
πων ἀμείνω· νῦν δ' ἦδη μανταί το ἀμάσθημα.

ΦΑΙ. Λέγεις δὲ δὴ τί ;
ΣΩ. Δεινόν, ὃ φαῖδρε, δεινὸν λόγον ἀνδρὶς τε ἐκόμοιας
ἐμὲ τε ἠράγκασας εἰπέν.

ΦΑΙ. Πῶς δὴ ;
ΣΩ. Εὐθύθη και ὑπὸ τι ἀσεβῆ· οὐ τίς ἄν εἶη δεινό-
τερος ;

ΦΑΙ. Οὐδέεις, εἰ γε οὐ ἀληθῆ λέγεις.
ΣΩ. Τί οὐδ' ; Τὸν Ἐρωτα οὐκ Ἄφροδίτης και θεῶν
τίνα ἦγεί ;

ΦΑΙ. Λέγεται γε δὴ.
ΣΩ. Οὐ τι ὑπὸ γε Δουσίον, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ σοῦ λόγου,
E ὃς διὰ τοῦ ἐμοῦ στόματος καταφαμακενηθέντος ὑπὸ σοῦ ἐμ-

58. Ὅπως εἰς τὰ Σημπρόσιον του (177a-e) ὁ Πλάτων παρουσιάζει τὸν Φαίδρον αἰτιον και εἰσηγητήν τῶν ἐκφρασηματικῶν λόγων περὶ ἔρωτος, οὐτω και ἐδὼ τὸν παρουσιάζει ὡς αἰτιον τοῦ λόγου τοῦ Σωκράτους.
59. Διὰ τὸ δαυμόνιον τοῦ Σωκράτους ἴδὲ Ἐνοσφόντος Ἀπομνημ. Α 1-4 και Πλάτωνος Ἀπολογία Σωκράτους 31d.

τόρα πάλι μοῦ φαίνεσαι, ὅτι τί γίνεται αἰτία γὰ ἐκφρασηματικῶ
κανένα λόγο 58.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Τοῦλάχιστο μοῦ φαίνεσαι, ὅτι κηρύττεις
πόλεμο· ἀλλὰ εἰπέ μοι πῶς και περὶ τίνας πρόκειται ;

XX. ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ἐγὼ, καλέ μου, ἐπρόκειτο γὰ
πέρασ τοῦ ποταμοῦ ἠσθάνθηγ και τὸ δαυμόνιο και τὸ ση-
μεῖο, τὸ ὅστιον συνήθως γίνεται μέοα μου—τοῦ πάντοτε μ'
ἐμπόδιζει εἰς ὃ, τι πρόκειται γὰ κάμω 59—και μοῦ ἐφάνη,
ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ τὸ μέρος ἐκουσα κάποια φωνή, ἧ ὅποια δὲν μὲ
καμυιᾶν ἀμαρτία πρὸς τὸ θεῖο. Εἶμαι λοιπὸν μάντις, ὅχι
ποῦ σπουδαῖος, ἀλλὰ τόσο ὅσο μονάχα διὰ τὸν ἑαυτοῦ μου,
ὅπως ὅσοι γνωρίζουν ἀλίγα γράμματα 60. κατανοῶ λοιπὸν
ἤλεον και τὸ ἀμάσθημά μου. Διδί. κατὰ τὴν γνώμη μου,
τίτερα, ὅταν ἀπήγγειλα τὸν λόγο, κάπως μ' ἐτάραξε και, πρῶ-
τος λέγει ὁ Ἴβυκος 61, φοβόμην μήπως ἀποκτήσω τιμῆ
ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου διὰ κάποιο ἀμάσθημά μου πρὸς τοῦς
θεοῦ· τόρα ὅμως ἀντελήφθη τὸ ἀμάσθημά μου.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Μὰ λέγε λοιπὸν ποῖο εἶναι ;
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Φοβερὸ, Φαίδρε, φοβερὸ λόγο και οὐ
ἐμπερὶ και ἐμὲ ἀνάγκασας γὰ εἶπῶ.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Μὰ πῶς ;
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Λόγον ἀνόητο και κάπως ἀσεβῆ· και
ἐπὶ αὐτὸν ποῖος θὰ ἦτο ἀσεδέστερος ;

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Κανένας, ἐνν βέβαια οὐ λέγεις ἀλήθεια.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Μὰ τί λοιπὸν ; Δὲν νομίζεις, ὅτι ὁ Ἐ-
ρωτὶς εἶναι παιδὶ τῆς Ἀφροδίτης και ἔνας ἀπὸ τοῦς θεοῦς ; 62
ΦΑΙΔΡΟΣ.—Βέβαια θεωρεῖται τοιοῦτος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Δὲν ἀνεφέρθη ἕμως ὡς τοιοῦτος ὅτε
ἐπὶ τὸν Δουτία ὅτε ἀπὸ τὸν ἰδικὸ σου λόγο, ὃ ὅστιος ἀπρηγ-
γέθη διὰ τοῦ στόματός μου, ποῦ μοῦ τὸ καταφραμακέψες.

58. Τὰ ὅποια ἐπαρκοῦν μόνον δι' ἀπομνημῶν χρῆσιν τοῦ γνωρι-
στοῦς μόνον.
59. Ἐνός ἀπὸ τοῦς καλοῦς λυρικοῦς ποιητῆς τοῦ 6ου π. Χ.
καίνας ἐπὶ τὸ Ρήγιον τῆς Ἰταλίας, καλλιερῆσας ἀποκλαστικὰ τὴν
ἐπὶ τὸν Πλάτωνος εἶναι ὡς ἐξῆς :
60. Ἐπὶ τὸ δαυμόνιον τοῦ Πλάτωνος (202d-203c) ὁ Ἐρωτὶς παρ-
καί ὄχι τῆς Ἀφροδίτης.
61. Διὰ τὸ δαυμόνιον τοῦ Πλάτωνος (202d-203c) ὁ Ἐρωτὶς παρ-
καί ὄχι τῆς Ἀφροδίτης.
62. Εἰς τὸ Σημπρόσιον τοῦ Πλάτωνος (202d-203c) ὁ Ἐρωτὶς παρ-
καί ὄχι τῆς Ἀφροδίτης.

χρή. Εἴ δ' ἔστιν, ὅποτε οὐν ἔστι, θεός ἢ τι θεῖον ὁ "Εργος, οὐδὲν ἂν κακὸν εἴη· τὸ δὲ λόγῳ τὸ πῦν δὴ περὶ αὐτοῦ αἰστέην ὡς τοιοῦτου ὄντος. Ταύτην τε οὐν ἡμαρτανέτην περὶ τὸν "Εργον, εἴ τι ἢ εὐθὺς αὐτοῖν πάντῳ ἀστέια, τὸ μηδὲν ὄντις λέγοντε μηδὲ ἀληθὲς σεμνύεσθαι ὡς τι ὄντε, 243 εἰ ἄρα ἀνθρώπινοὺς τινὰς ἐξαρτῆσαντε εὐδοκίμηστον ἐν αὐτοῖς. "Εμοὶ μὲν οὐν, ὃ φίλε, καθήσασθαι ἀνάγκη· ἔστι δὲ τοῖς ἀμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν καθαρῶς ἀρχαῖος, ὃν "Ομηρος μὲν οὐκ ἤσθετο, Στρωχόδος δέ. Τῶν γὰρ διμμάτων σπερηθεὶς διὰ τὴν "Ελένης κακηγορίαν, οὐκ ἠνυσσάσων ὄποτε "Ομηρος, ἀλλ' ἀτε μουσικὸς ὢν ἔγνω τὴν αἰτίαν, καὶ ποιεῖ εὐθὺς

οὐκ ἔστι ἔτυμος λόγος οὗτος,

οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλιμοις, οὐδ' ἔκασο Πέλοπυγμα
B Τροίας·

καὶ ποιήσας δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινωδίαν παρὰ χρῆμα ἀνέβλεψεν. "Εγὼ οὐν σοφώτερος ἐκείνων γενήσομαι καὶ αὐτὸ γε τοῦτο· περὶ γὰρ τι παθεῖν διὰ τὴν τοῦ "Εργου κακηγορίαν πειθόσομαι αὐτῷ ἀποδοῦναι τὴν παλινωδίαν, γυνήτῃ τῇ κεφαλῇ, καὶ οὐχ ὄποτε τότε ὅτ' αἰολογῆτε ἐνκαλυμμένως.

ΦΑΙ. Τούτωνί, ὃ Σώκρατες, οὐκ ἔστιν ἀπ' αὐτῶν εἶπες ἠδὲν.

XXI. ΣΩ. Καὶ γὰρ, ὃ γυαθὲ Φαίδρε, ἐνωσις ὡς ἀ-
C παιδῶς εἰρησθον τῷ λόγῳ, οὐδὲς τε καὶ ὁ ἐκ τοῦ βιβλίον
θηθεῖς. Εἴ γὰρ ἀκούων τις τῶναι ἡμῶν γεννάδας καὶ πρῶτος
τὸ ἦθος, ἐτέγον δὲ τοιοῦτον ἐξῶν ἢ καὶ πρῶτερον ποτε ἐξα-
σθεῖς, λεγόντων ὡς διὰ σικκὰ μεγάλας ἐχθρας οἱ ἐσασταί

63. Περιφραστος λυρικὸς ποιητῆς (610-565 π. Χ.) καλλιστήρας τὴν λυρικὴν ποίησιν. Ἐνωμέετο Πιολας, ἐπινοημάδην ὄπως Στρωχόδος ἀπὸ τὸν νεωτερισμὸν τοῦ εἰρηγυρεν εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν καὶ τότε καὶ ὁ χορὸς, ὅταν ἐφαλε τὴν ἐρηθῶν. Τὸ πρῶτον τῆς ζωῆς τοῦ ἀπράσαν εἰς τὴν ἡμέραν (ἡδὲ κατωτέρω 244b), ἀπέθανε δὲ ἐν Κατάνη, 64. Τὴν παράδοσιν περὶ τυράλωσως τοῦ Στρωχόδου, ὁδὲτι δὲν.

"Εάν ἄμωσ εἶναι, ὅπως βέβαια εἶναι, ὁ "Εργος θεός ἢ κατὶ θεῖο, δὲν θὰ ἐρεπετε νὰ θεωρηθῆ καθόλου σὶν κατὶ κακῶ. οἱ δύο λόγοι ἄμωσ, εἴτινες τώρα ὄα ἀπγγελέθισαν δι' αὐτῶν, τὸν ἐχαρκατήρισαν ὡς τοιοῦτον. Καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ λοιπὸν περιελείπον ἀμαρτίαν διὰ τὸν "Εργον καὶ προσέτι ἢ ἀνοησία τῶν εἶναι πολλὸ ἀστέια, ἀφοῦ, χωρὶς νὰ περιέχουν κανένα ὄ-
γίεσ καὶ ἀληθὲς νόημα, καμαρώνουν, πῶς ἔχουν κάποια σπουδαίαν ἀξία, ἐὰν βέβαια θεωρηθῶν ὡς σπουδαῖοι ἐξαρ-
τῶνας μερικὸς κατωτέρως (διανοητικῶς) ἀνθρώπου. "Ε-
πομένης, φίλε μου, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαγνισθῶ καὶ γιὰ ἐ-
σους ἀμαρτάνουν ὁπάρχει εἰς τὴν μυθολογίαν ἀρχαῖος ἐξα-
γνισμός, τὸν ὁποῖον ὁ "Ομηρος μὲν δὲν τὸν ἐπρόσεξε, ἀλλὰ ὁ Στρωχόδος. Ἀὐτοὶ ἔταν ἐτυμολόγη, ἐπειδὴ κατηγόρησε τὴν "Ελένη, δὲν τὸ ἠγνώσε, ὅπως ὁ "Ομηρος, ἀλλὰ, σὰν λυρικὸς ποιητῆς καλὸς, ἀντελήφθη τὴν αἰτία καὶ ἀμείσως ἐ-
καμε τοῦσ στίχους

«ἢ φῆμῃ αὐτῇ δὲν εἰν' ἀληθινή·
οὔτε αὐτὰ καλοφτιασμένα πάλαι ἐμπτῆρες,
οὔτε στίχῃ Ἰπποίας τὰ κάστρα ἐπῆρες»

καὶ ἀφοῦ ἔκαμε δὴν τὴν λεγομένην παλινωδία ἀμείσως ἐρη-
κὲ τὸ φῶς τοῦ "Εγὼ λοιπὸν θὰ φανῶ σοφώτερος ἀπὸ ἐ-
κείνους τοῦδ'ἀξιόστον εἰς αὐτό· ὁμολογῶ πρὶν νὰ πᾶθω τίποτε
διὰ τὴν κατηγορία τοῦ "Εργον, θὰ προσπαθήσω νὰ τοῦ ἀ-
πώσω τὴν παλινωδία μὲ γυνὴ τὸ κεφάλι καὶ ὄχι ὅπως
πρὶν, τοῦ τὸ σκέπασα ἀπὸ τὴν ἐντροπή μου.

ΦΑΙΔΡΟΣ. — Σωκράτη μου, ἀπὸ αὐτὰ ποῦ εἶπες δὲν
εἶναι ὄντα νὰ εἶναι ἄλλα εὐχαριστότερα δι' ἐμέ.

XXI. ΣΩΚΡΑΤΗΣ. — Κατανοεῖς λοιπὸν, καλέ μου
Φαίδρε, εἴτι οἱ δύο λόγοι περιείχον ἀναιδῆ νοήματα καὶ ὁ
ὄντις μου καὶ αὐτὸς ὁ ἀπὸ τὸ χεῖρόγραφο ἀπαγγελέθεις.
ἀπὸ αὐτῶν εἰνας εὐγενῆς καὶ ἦσυχος τὸν χαρκατήρα, ποῦ ν' ἀγα-
πᾶ κανέναν ἄλλον ἄμωσ τοῦ ἢ καὶ πρῶτερον κάποτε νὰ τὸν
ἀπάτησε, τυχαῖως μᾶς ἄκουε νὰ λέγωμεν, εἴτι διὰ ἀσχημῶν-

ἡμῶν τὴν "Ελένην, καὶ τῆς ἀνεκτίσεως τῆς ἄρσεως τοῦ κατὰν
σῆσως παλινωδίας (299 καὶ ἢ ἀρχαία παραμύθια *παλινωδίαν φ-
ρῶν) ἀναφέρεται καὶ ὁ Ἰσοκράτης εἰς "Ελένης ἐγκώμιον (64).

ἀναισθητοὶ καὶ ἔχουσι πρὸς τὰ παιδικὰ φθονεσθῶς τε καὶ βλαβερῶς, πῶς οὐκ ἂν οἶε αὐτὸν ἠγείσθαι ἀκούειν ἐν νύκτις που τεθραμμένων καὶ οὐδένα ἐλευθερῶν ἔργα ἐργαζόμενων, πολλοῦ δ' ἂν δεῖν ἡμῖν ὁμολογεῖν ἢ ψέγειμεν τὸν Ἰέρωνα ;

ΦΑΙ. Ἴσως γῆ δι', ὃ Σώκρατες.

ΣΩ. Τοῦτόν γε τοῖνον ἔγωγε ἀλογυνόμενος, καὶ αὐτὸν τὸν Ἰέρωνα δεδιώς, ἐπιθυμῶ ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἀμυγρὰν ἀκοῆν ἀποκλήσασθαι· συμβουλευτῶ δὲ καὶ Λυσία ὅτι τι τάχιστα γράψαι, ὡς καὶ ἔραστῇ μᾶλλον ἢ μὴ ἐδῶνται ἐν τῶν ὁμοίων χαρλίσειναι.

ΦΑΙ. Ἄλλ' εἴ τοι ὅτι ἔξει τοῦθ' ὄντως· σοῦ γὰρ σίπλητος τὸν τοῦ ἔραστοῦ ἔπαινον, πᾶσα ἀνέγκλη Λυσίαν ἵπ' ἐμοῦ ἀναγκασθῆναι γράψαι αὐτὸ περὶ τοῦ αὐτοῦ λόγον.

ΣΩ. Τοῦτο μὲν πιστεύω, ἔραστερ' ἂν ἦς ὡς εἰ.

ΦΑΙ. Λέγε τοῖνων θαρσύν.

ΣΩ. Πῶς δή μοι ὁ παῖς πρὸς ὃν ἔλεγον ; Ἴσα καὶ τοῦτο ἀκούσῃ, καὶ μὴ ἀνήκους ὢν φθίσῃ χαριζόμενος τῷ μὴ ἐδῶντι.

ΦΑΙ. Οὗτος παρὰ σοὶ μάλα πλήσιον αἰεὶ πάρεστιν, ὅταν σὺ βούλῃ.

XXXII. ΣΩ. Οὕτωσι τοῖνων, ὃ παῖ καλέ, ἐνόησαν, ὡς 344 ὁ μὲν πρότερος ἦν λόγος Φαίδρου τοῦ Πυθοκλέους, Μορρινοῦσιον ἀνδρός· ὃν δὲ μέλλω λέγειν, Σηραρχόδου τοῦ Εὐφρόμου, Ἰμεγαίου. Δεῦτεός δὲ ὧδε, ὅτι οὐκ ἔστ' ἐνυμνος λόγος, ὡς ἂν παρότερος ἔραστοῦ τῷ μὴ ἐδῶντι μᾶλλον φῆ δεῖν γα-

65. Ἐννοεῖ ἀφρώτους ἀργόκτους καὶ ταπεινοῦς.

66. Ἰδὲ κατωτέρω 287α.

67. Ὁ Πλάτων ἀλληγορικῶς ἐνταῦθα χαρακτηρίζει τὸν α' λόγον τοῦ Σωκράτους ὡς φαίδρον, ἀπεργασθέντα χάριν ἐπιδείξεως (Φαίδρος-Πυθοκλέους-Μορρινοῦσιου), ἐνθ' τὸν β' ὡς ἀφροσύμηνον εἰς τὸν θεὸν ἀπὸ εὐσθεῖαν (Σηραρχόδου-Εὐφρόμου).

τοὺς ἀφωρμὰς τιάνουν οἱ ἔρασταὶ μεγάλας ἔχθρας καὶ ὅτι φθονοῦν καὶ βλάπτουν τοὺς ἐρωμένους των, πῶς δὲν φαντάζεσθαι, ὅτι αὐτὸς θὰ ἐνόμιζε, πῶς ἀκούει ἀφρώτους, ὅτινες ἔχουν ἀκαταραγῆ μετὰ τοῦ ναυτῶν⁶⁶ καὶ οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν τοῖσι κανένα ἔρωτα ἐλεύθερο, καὶ καθόλου δὲν θὰ ἐσυμφωνοῦσε μὲ ἡμᾶς δι' ὅσα κατηγόρημε τὸν Ἰέρωνα ;

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ἴσως μὰ τὸν Δία, Σωκράτη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Δοιπὸν, ἐπειδὴ ἐγὼ τοῦλάχιστο ἐντρέπεται αὐτὸν καὶ ἐπειδὴ φοδοῖμαι καὶ τὸν ἴδιον τὸν Ἰέρωνα, ἐπιθυμῶ τὸν κάπως ἀλυμρὸ (ἀναίδῃ) λόγο, τοῦ ἀκούσαμαι, νὰ τὸν ξεπλύνω μὲ ἄλλον πόσιμον (καλὸν)⁶⁷ συμβουλεύω δὲ καὶ τὸν Λυσία δοῦν τὸ δυνατὸν πρὸ γρήγορα νὰ γράψῃ, ὅτι ὁ νέος πρέπει νὰ χαρίζεται εἰς τὸν ἔραστῇ, παρὰ εἰς ὅποιον δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἐπ' ὅσον τὰ ἄλλα εἶναι καθ' ὅλα ὅμοια.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ἄλλα νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι αὐτὸ θὰ γίνῃ εἶτα· διότι, ἂν σὺ ἀπαγγείλῃς ἔπαινο διὰ τὸν ἔραστῇ, ἀνάγκη πᾶσα καὶ ὁ Λυσίας νὰ ἐξανυχχασθῇ ἀπὸ ἐμὲ νὰ γράψῃ πάλι λόγο διὰ τὸ ἴδιο θέμα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Αὐτὸ τὸ πιστεύω, ἐπ' ὅσον θὰ εἶσαι ἐκείνος ποῦ εἶσαι.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Λέγε λοιπὸν ἔχοντας πεποθήσει σὲ μένα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ποῦ λοιπὸν εἶναι τὸ παιδί, ποῦ τοῦ μιλῶσα ; διὰ ν' ἀκούσῃ καὶ αὐτὸν (τὸν νέο λόγο) καὶ διὰ νὰ μὴ προσφθίσῃ νὰ χαρισθῇ εἰς ὅποιον δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἂν δὲν ἀκούσῃ.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ χοντρά σου πάντα, ὅταν σὺ θέλῃς.

(Ἀειτερος λόγος τοῦ Σωκράτους. Ἐπαινος τοῦ Ἰέρωνος)

XXXII. ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Δοιπὸν, ὄρατί μου παιδί, αὐτὸ νὰ καταισχύσῃς, ὅτι ὁ προηγούμενος λόγος ἦτο τοῦ Φαίδρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Πυθοκλέους, ὅστις κατέχευται ἀπὸ τὸ ὄμμα Μορρινοῦσιου, καὶ αὐτὸς τὸν ὅποιον πρόκειται ν' ἀπαγγείλω, εἶναι τοῦ Σηραρχόδου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐφρόμου, ἀπὸ τὴν Ἰμέρα⁶⁷. Καὶ πρέπει τὸ ἐξῆς νὰ λεχθῇ, ὅτι δὲν εἶναι ἀληθινός, ὁ λόγος ποῦ θὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι πρέπει ὁ νέος νὰ εὐνοῖται περισσότερο ὅποιον δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἀφοῦ εἶναι παρὸν ὁ ἔραστῇς, διότι βέβαια ὁ ἔνας κατέχειται ἀπὸ μανία, ἐπὶ ὃ

- εἰσεσθαι, οἷόν τι ὁ μὲν μαίνεται, ὁ δὲ σωφρονεῖ. *Εἰ μὲν γὰρ ἦν ἀπλοῦν τὸ μανίαν κακὸν εἶναι, καλῶς ἂν εἰέγετο· νῦν δὲ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν ἤμῃν γίνεται διὰ μανίας, θεία μέντοι ὄσοι διδομένης.* Ἡ τε γὰρ δὴ ἐν Δελφοῖς προφητεῖαι αἶ τ' ἐν Δωδωνῶν ἱερεῖαι μαίνεται μὲν πολλὰ δὴ καὶ κατὰ ἰδίαν τε καὶ δημοσίαν τῆν Ἑλλάδα εἰργάσαντο, σωφρονῶσαι δὲ βραχέα ἢ οὐδὲν· καὶ ἐὰν δὴ λέγωμεν Σιβυλλῶν τε καὶ ἄλλων, ὄσοι μαντικῇ χρώμενοι ἐνθέου πολλὰ δὴ πολλοῖς προλέγοντες εἰς τὸ μέλλον ὠρθῶσαν, μηκύνουσαν ἂν δὴμα παντὶ λέγοντες· τόδε μὴν ἄξιον ἐπιμαρτυρασθαι, οὗτοι καὶ τῶν παλαιῶν οἱ τὰ ὄνματα τιθέμενοι οὐκ αἰσχρὸν ἦεν ἢ τὸ μέλλον κρίνεται, αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνμα ἐμπέκοντες μανικῆν ἐκάλεισαν· ἀλλ' ὡς καλοῦ ὄντος, ὅταν θεὰ μοῖρα γίνηται, οὕτω νομίσαντες ἔθεντο, οἱ δὲ νῦν ἀπειροκάλως τὸ ταῦ ἐπειβάλλοντες μαντικῆν ἐκάλεισαν. Ἐπεὶ καὶ τῆν γε τῶν ἑμφρόνων ζήτησιν τοῦ μέλλοντος διὰ τε ὄντων ποιουμένων καὶ τῶν ἄλλων σημεῖων, αἶ' ἐκ δαναοῖς ποδίζομένων ἀνθρωπίνῃ οἴησι νῦν τε καὶ ἰσοπίαν, οἰονοιστικῆν ἔπει νόμασαν, ἦν νῦν οἰωνοιστικῆν τῶ ὠ σεμνύνοντες οἱ κεί καλοῦσιν· ὄσα δὴ ὄν τελεώτερον καὶ ἐπιμότερον μαντικῆ οἰωνοιστικῆς, τὸ τε ὄνομα τοῦ ὄνματος ἔργον τ' ἔργου, τόσα κἀλλιον μαρτυροῦσιν οἱ παλαιοὶ μανίαν σωφροσύνης τῆν ἐκ θεοῦ τῆς παρ' ἀνθρώπων γυγνωμένης. Ἀλλὰ μὴν νόσων γε καὶ πόνων τῶν μεγίστων, ἃ δὴ παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων ποθεν ἔν τισι τῶν γενῶν ἦν, μανία ἐγγενομένη καὶ προσφθεύσασα οἷς ἔδει ἀπαλλαγῆν εὐθετο, καταφυγούσα πρὸς θεῶν εὐχάς τε καὶ λατρείας, ὅθεν δὴ καθαρῶν τε καὶ τελεῶν τυχοῦσα ἐξάντη ἐποίησε τὸν ἑαυτῆς ἔχοντα πρὸς τε τὸν πατέρα καὶ τὸν ἑπίετα χρόνον, ἄσιν τῶ ὀρθῶς μανέντι τε

68. Ἐπειδὴ διὰ τὰ προμαντευθῆσθαι πρέπει ὁ μάντις νὰ περιβιῇ εἰς κατάστασιν μανίας=θείας ἐπιτροχέουσης.

69. Ἐπειδὴ χρησιμότεραι τὴν αἰτίαν=οσέψιν.

ἀλλ' οὐκ ἔχει τὰ λογικά του. Διότι ἂν ἦτο φανερό, οὗτι μανία εἶναι κακὸν, ὁ ἰσχυρισμὸς θὰ ἦτο σωστός· τὴν δὲ μανίαν πλεονεχῶς ἀγαθὰ εἰς ἡμᾶς γίνονται μὲ τὴν μανία, ἢ ὅσοια βέβαια παρέχεται ἀπὸ θεϊκῆν παραχώρησι. Διότι, ὅπως εἶναι γνωστὸν, καὶ ἡ μανία τῶν Δελφῶν (ἢ Πυθίαι) καὶ αἱ ἑτέροιαι τῆς Δωδωνῆς προσέφερον εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς ἰδιώτας καὶ πρὸς τὸ δημόσιον πολλὰς καὶ καλὰς βέβαια ἐκδοχέουσαι, ὅταν περιήρχοντο εἰς μανικῆν κατάστασιν, ὅταν δὲ μανίαν εἶχον τὰ λογικά των προσέφερον ὀλίγα ἢ τίποτε· καὶ ἂν ἀναφέρωμε τὴ Σιβυλλίαν καὶ τοὺς ἄλλους, ὄσοι χρησιμότεροι τῆ θεόπνευστη μαντικῆ πολλὰ βέβαια εἰς πολλοὺς προφητεύοντες διὰ τὸ μέλλον τοὺς ἐφώρτιον καθεῖνα· τὸ ἔξης λοιπὸν ἀξίει νὰ ἐρωτῆ ὡς ἀποδείξει, οὗτι καὶ οἱ παλαιοὶ, οἱ ὅποιοι εἶδον τὰ ὄνματα εἰς τὰ πράγματα, δὲν ἐθεώρησαν οὕτε αἰσχρὸν οὕτε ἀτιμωτικὸν τὴ μανία. Διότι δὲν θὰ ὠνόμαζον μανικῆν, ἀποδιδόντας αὐτὸ τὸ ἴδιον ὄνομα εἰς τὴν ἀρίστην τέχνην, ἀποδιδόντας αὐτὸ τὸ ἴδιον ὄνομα ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἐσημασίασαν τὴν γνώμην, οὗτι εἶναι κατὰ καλὸν, ὅταν προσέρχεται ἀπὸ θεϊκῆν θέλησιν, τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα αὐτὸ καὶ οἱ σημερινοὶ ἀκαταλόγητα παρεμβάλλοντες τὸ ταῦ τῆν ὠνόμασαν μανικῆν. Ἄφου καὶ τῆν ἔξετασι τοῦ μέλλοντος, ποῦ κἀνον μὲ τὸ πέταγμα τῶν ὄντων καὶ μὲ ἄλλα σημεῖα ἀνθρώποι βέβαια οἱ ὅποιοι ἔχον τὰ λογικά των, ἐπειδὴ ἔπειτα ἀπὸ ἀνθρώπινην οὐκ εἶναι (οἴησιν) μὲ τὸ λογικὸν εὐρίσκουσι γνώσιν (νοῦν) καὶ ἔρουν (φωτῶν), τῆν ὠνόμασαν οἰονοιστικῆν, τῆν ὅποιαν τῶρα οἱ σημερινοὶ τῆν ὀνομάζουσι οἰονοιστικῆν, μὲ τὸ ὠ ἔνεκα ἐμφάσεως ὅσοι λοιπὸν τελειότερα καὶ πολυτιμότερα εἶναι ἢ μανικῆν ἀπὸ τῆν οἰωνοσκοπία καὶ ὡς πρὸς τὸ ὄνομα καὶ ὡς πρὸς τὸ ἔργο τῆς, τόσο μαρτυροῦν οἱ ἀρχαίοι, οὗτι ἡ μανία, ἢ ὅποια προσέρχεται ἀπὸ τὸ θεοῦ, εἶναι, καλύτερον ἀπὸ τῆ σωφροσύνην τῆν ἀνθρώπινην. Ἀλλὰ προσέτι ἀπὸ πολλὰς ἀσθενείας καὶ ἀπὸ τὰ πλεονεχῶς κακὰ, τὰ ὅποια εὐρίσκουσι μερῶς ἀκαταλόγητος ἔνεκα παλαιῶν ἀμαρτημάτων, ἢ μανία, ἄφου κατέλαθε μερικοῦς καὶ ἄφου τοὺς ἐπροφίτευσεν τὰ μέσα, τὰ ὅποια ἐχρειάζοντο, τοὺς ἔδωκε τὸν τρόπον ν' ἀπαλαγοῦν, ἄφου κατέφυγε καὶ εἰς προσευχὰς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ εἰς λατρείας καὶ καθάρσιαν λοιπὴν χρησιμότητος καὶ ἑταρτισμοῦ καὶ τελειῶς ἐκαθήρισε καὶ διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον ἐκείνον, ὁ ὅποιος κατεῖχετο ἀπὸ αὐτῆν, ἄφου

245 και κατασχομένῳ τῶν παρόντων κακῶν εὐδομήη. Τρίτη δὲ ἀπὸ Μουσῶν κατοκαλιή τε καὶ μανία, λαβοῦσα ἀπαλήν και ἄβραον ψυγῆν, ἐγείρουσα και ἐμβαλεῖουσα κατά τε φῶδῶς και κατά τήν ἄλληλν ποιήαν, μαρία τῶν παλαιῶν ἔγρα κοσιμοῦσα τοὺς ἐπιγυνομένους παιδοῦσαι· ὅς δ' ἂν ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικῶς θύγας ἀρρίκηται, πεισθεὶς ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἔκωνος ποιητῆς ἐσόμενος, ἀρελῆς αὐτὸς τε και ἡ ποιήσας ὑπὸ τῆς τῶν καινομένων ἡ τοῦ σωφρονοῦντος ἡφρα-νιάθη.

B XXIII. Τοσαῦτα μέντοι και ἐπι πλείω ἔχω μανίας γι-γνομένης ἀπὸ θεῶν λέγειν καλά ἔγρα· ὧστε τοῦτο γε αὐ-τὸ μὴ φοβώμεθα, μηδὲ τις ἡμῶς λόγος θοροβείτω δεδιτρο-μενος, ὡς πρὸ τοῦ κεκηνημένου τὸν σῶφρονα θεὶ προαι-γεῖσθαι φίλον· ἀλλὰ τὸδε πρὸς ἐκείνω δείξας φερόσῳ τὰ νικητήρια, ὡς οὐκ ἐπὶ ὤφελείῳ ὁ ἔστος τῶ ἐδῶντι και τῶ ἐθωμένῳ ἐκ θεῶν ἐπιπέμπεται. Ἡμῖν δὲ ἀποδεικτέον αὐ-τοῦναντιον, ὡς ἐπὶ εὐτυχίῳ τῇ μεγίστῃ παρὰ θεῶν ἡ τοιαύτη **C** μανία δίδεται· ἡ δὲ δὴ ἀποδείξεις ἔσται δευσις μὲν ἄριστος, ασφοῖς δὲ πατή. Δεῖ οὖν πρῶτον ψυχῆς φύσεως πᾶσι θείας τε και ἀνθρωπίνης ἰδόντα πάθη τε και ἔγρα τάληθῶς νοῦσαι· ἀεχῆ δὲ ἀποδείξωσ ἦδε.

XXIV. Ψυχῆ πάσα ἀθάνατος. Τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθά-νατον τὸ δ' ἄλλο κινῶν και ὅπ' ἄλλο κινούμενον, παῦ-λαν ἔχον κινήσεως, παῦσαν ἔχει ζωῆς· μόνον δὴ τὸ αὐτὸ κινῶν, ἄτε οὐκ ἀπολείπον ἑαυτοῦ, οὐ ποτε λήγει κινούμενον, ἀλλὰ και τοῖς ἄλλοις ὅσα κινεῖται τοῦτο πηγῆ και ἀεχῆ κιν-νῶσας. Ἀεχῆ δὲ ἀγενητον. Ἐξ ἀεχῆς γὰρ ἀνάγκη πᾶν τὸ γηγυόμενον γίνεσθαι, αὐτῆν δὲ μηδ' ἔξ ἑωῶς· εἰ γὰρ ἐκ τῶ ἀεχῆ γίνουτο, οὐκ ἂν ἔξ ἀεχῆς γίνουτο. Ἐπειδὴ δὲ ἀγενῆσῶν ἔσται, και ἀδιάρθοσον αὐτὸ ἀνάγκη εἶναι. Ἀεχῆς γὰρ ὅθι ἀπολομένης οὔτε αὐτῆ ποτε ἔκ του οὔτε ἄλλο ἔξ ἐκείνης γι-

ἐπέτυχε ἀπὸ τῶ παρόντα κακὰ ἀπαλλάξαι· ἔχεινον, ὅστις κατελήφθη ἀπὸ οἴθη μανία και ἐνεπνεύσθη. Πρῆτη δὲ ἡ ἔμπνευσι και ἡ μανία, ἡ ὅποια προέρχεται ἀπὸ τῶς Μούσας, ἀπὸ καταλάδη μια ψυχῆν ἀγνή και παρθένο διεκείροντας και ἐθουσιάζοντας αὐτῆν μὲ φῶδῶς και ἄλλα εἶδη τῆς ποιῆ-σεως, ἔννοῦσα τὰ ἄπειρα κατορθώματα τῶν ἀρχαίων, μορφῶ-ναι τοὺς μετγενεστέρους· ὅποιοις ἑμῶς χωρὶς ἔμπνευσι τῶν Μουσῶν κτυπήστω τῶς ποιητικῶς θύρας, πιστευόντας, ὅτι μὲ τῆν τέχνη του θᾶ γίνη δόχιμος ποιητής, χωρὶς γὰ ἔμπτυγχα-του τὸν σκοπὸ του ἐπισοκιάζεται και αὐτὸς και τὰ ποιήματα του τὰ μὲ ορέψι δημιουργημένα ἀπὸ τῶ ποιήματα τῶν ἐμ-πνευμένων ἀπὸ τῶς Μούσας.

XXIII. Αὐτοῦν δύναμαι ν' ἀπαριθμήσω τόσα και ἀκό-μῃ περισσότερα καλὰ ἀποτελέσματα τῆς μανίας, ἦτις προέρ-χεται ἀπὸ τοὺς θεοῦ· ὧστε ἀε μὴ φοβώμεθα αὐτὸ τοῦλάχι-στο και ἀε μὴ μᾶς τρομάξῃ κανεὶς δειλὸς λόγος, ὅτι τάχα πρέπει νὰ πορευθῶμε δια φίλον τὸν φρόνημα ἀπὸ τῶν θεῶ-πνευστο· ἀλλὰ ἀε κατοχύρω ὁ λογυρισμὸς αὐτὸς, ἀπὸ ἀπο-δείξη ἔκτος ἀπὸ τ' ἀνωτέρω και τὰ ἑξῆς. Δηλαδὴ ὅτι ὁ ἔστος εἰς τὸν ἐθωμένο και τὸν ἐραστοῦ δὲν στελέχεται ἀπὸ τοὺς θεοῦς. Ἄπὸ ἡμῶς ἑμῶς ἄρ' ἔτέρω πρέπει ν' ἀποδει-χῆθι τὸ ἀντίθετο, δηλαδὴ ὅτι ἡ μανία αὐτῆ δίδεται ἀπὸ τοὺς θεοῦς πρὸς μεγίστην εὐτυχίαν· ἡ δὲ ἀπείδειξας αὐτοῦ θᾶ εἶ-ναι διὰ μὲν τοὺς ἔκωνος νὰ ἐφευρίσκων σοφισματα ἀπὶ-στευη, διὰ τοὺς πραγματικὰ ἑμῶς σοφισματα ἀπὶ-λοῦσιν πρῶτον νὰ κατανοήσωμε τῆν ἀλήθεια περὶ τῆς φύ-σεως και τῆς θέίας και τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἔξετάζοντες τὰς παθήσεις και τὰς ἐνεργείας τῆς ἡ ἀεχῆ δὲ τῆς ἀποδεί-ξεως· εἶναι ἡ ἑξῆς.

XXIV. Κάθε ψυχῆ εἶναι ἀθάνατη. Διότι τὰ αἰώνια κιν-νόμενα εἶναι ἀθάνατο· ὅποιο ἑμῶς κινεῖ ἀλλο και κινεῖται ἀπὸ ἄλλο, ἔστιν παύση νὰ ἔχη κίνησι, παύει νὰ ἔχη και ζωῆ· λοιπὸν μόνον ὁ τι κινεῖται ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του (μὲ ἰδι-κῆν του δύναμη), ἐπειδὴ δὲν ἔγκαραλείπεται τὸν ἑαυτοῦ του πο-τέ, δὲν παύει ποτέ νὰ κινῆται, ἀλλὰ και διὰ τὰ ἄλλα ὅσα, ὅσα κινῶνται, αὐτὸ εἶναι ἡ πηγῆ και ἡ ἀεχῆ διὰ τῆν κί-νησι. Ἡ ἀεχῆ ἑμῶς δὲν ἔχει, γέννησι· Διότι κάθε τι ποῦ γίνεται πρέπει νὰ γεννηθῆ ἀπὸ τῆν ἀεχῆ, αὐτῆ ἑμῶς εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ γεννηθῆ ἀπὸ τίποτε· Διότι ἂν ἡ ἀεχῆ ἔγενῶ-το ἀπὸ κάτι, δὲν θᾶ ἦτο ἀεχῆ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔχει γέννη-σι, κατ' ἀνάγκη εἶναι και ἀθάνατη. Διότι ἂν ἡ ἀεχῆ χαθῆ,

νήσεται, εἴπερ ἐξ ἀρχῆς δεῖ τὰ πάντα γίνεσθαι. Οὕτω δὲ κινήσεως μὲν ἀρχὴ τὸ αὐτὸ αὐτὸ κινῶν. Τοῦτο δὲ οὐτ' ἀπόλοσθαι οὔτε γίνεσθαι δυνατόν, ἢ πάντα τε οὐρανὸν πᾶσάν τε γένησιν συμπεσοῦσαν στήνην καὶ μήποτε αὐθιγῆς ἔχειν ὀδὴν κινήθαι γενήσεται. Ἄθανάτιον δὲ παρασημένον τοῦ ὄφρου ἔαυτοῦ κινουμένου, ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον τοῦτον αὐτῶν τις λέγων οὐκ ἀλογησέεται. Πᾶν γὰρ σῶμα, ᾧ μὲν ἐξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἄψυχον, ᾧ δὲ ἐνδοθεν αὐτῷ ἐξ αὐτοῦ, ἔμψυχον, ὡς ταύτης οὐσης φύσεως ψυχῆς· εἰ δ' ἔστι τοῦτο οὕτως ἔχον, μὴ ἄλλο τι εἴηαι τὸ αὐτὸ ἑαυτὸ κινῶν ἢ ψυχῆν, ἐξ ἀνάγκης ἀγένητόν τε καὶ ἀθάνατον ψυχῆ ἂν εἴη.

XXV. Περί-μὲν οὖν ἀθανασίας αὐτῆς ἰκανῶς· περί δὲ τῆς ἰδέας αὐτῆς ὡςδε λεκτέον· οἷον μὲν ἔστι, πάντη πάντως θείας εἶναι καὶ μακρᾶς διηγήσεως, ᾧ δὲ ἔοικεν, ἀνθρώπων-της τε καὶ ἐλάττωτος· ταύτη οὖν λέγωμεν. Ἐοικέτω δὲ ἔμπροσθεν δυνάμει ὑποπίπτου ζεύγους τε καὶ ἡνίοχου. Θεῶν μὲν Β οὖν ἴπποι τε καὶ ἡνίοχοι πάντες αὐτοὶ τε ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν, τὸ δὲ τῶν ἄλλων μέμικται· καὶ πρῶτον μὲν ἡμῶν ὁ ἄρχων ξυνοσιδὸς ἡνιοχεῖ, εἶτα τῶν ἴππων ὁ μὲν αὐτῷ καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς καὶ ἐκ τοιούτων, ὁ δὲ ἐξ ἐναντίων τε καὶ ἐναντίος· γὰρ κτῆ δὴ καὶ θύοκολος ἐξ ἀνάγκης ἢ περὶ ἡμᾶς ἡνιόχους. Πῆ δὴ οὖν θνητῶν καὶ ἀθάνατων ζῶων ἐκλήθη, παιδαίον εἰπεῖν. Πᾶσα ἢ ψυχὴ παντός ἐπιμαίεται τοῦ ἀψύχου, πάντα δὲ οὐρανὸν περιτολεῖ, ἄλλοι' ἐν ἄλλοις C εἶδеси γιγνομένη· τελέα μὲν οὖν οὐσα καὶ ἐπερωμένη μετεωροποθεῖ τε καὶ πάντα τὸν κόσμον διοικεῖ· ἢ δὲ περοροθνήσασα φέρεται, ἕως ἂν στερεοῦ τινὸς ἀντιλάβηται, οὗ κατοικισθείσα, σῶμα γῆινον λαβοῦσα, αὐτὸ αὐτὸ δοκοῦν κιν-

70. Δηλαδὴ ἡ δύναμις νὰ κινήται ἢ ψυχὴ μόνη τῆς (νὰ εἶναι αὐτοκίνητος) Πρὸς Ἀριστοτέλους Μετὰ τὰ Φυσικά XII, 6, 1071 B 31.

71. Δηλαδὴ καὶ οἱ ἡνίοχοι καὶ οἱ ἴπποι κατὰ τὴν φύσιν καὶ τὴν καταγωγὴν εἶναι· καὶ ἀγαθοὶ καὶ κακοί.

οὔτε αὐτῇ ποτὲ ἀπὸ κατὰ θὰ γεννηθῆ, οὔτε τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐκείνη, ἄφορ βέβαια πρέπει τὰ πάντα νὰ γεννωῦνται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Ἐπισημένως λοιπὸν δεῖ τι κινεῖ τὸν ἑαυτὸ του εἶναι ἀρχὴ διὰ τὴν κίνησιν. Αὐτὸ δημὸς δὲν εἶναι δυνατόν οὔτε νὰ χάνεται οὔτε νὰ γεννιέται, ἀλλ' ὡς καὶ δὸς ὁ οὐρανὸς καὶ δὴα τὰ δημιουργηθέντα, ἀφορ καταπέσσον, πρέπει νὰ σταθεῖν καὶ ποτὲ πλεῖον νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουν ἀπὸ τι νὰ κινήθωσιν. Ἄφορ λοιπὸν ἀπεδείχθη, δεῖ καθεῖ τι, τὸ ὅποιον μόνον του κινεῖται, εἶναι ἀθάνατο, δὲν θὰ διατάσῃ κανεὶς νὰ παραδεχθῆ, δεῖ ἢ οὐσία καὶ ὁ ὄρισμός τῆς ψυχῆς εἶναι αὐτό¹⁰. Διότι εἶναι ἄψυχο καθεῖ σῶμα, τὸ ὅποιον δέχεται τὴν κίνησιν ἐξωθεν, ὅποιο δημὸς ἔχει τὴν κίνησιν μέσα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του εἶναι ἔμψυχο, ἐπειδὴ αὐτῇ εἶναι ἢ φύσις τῆς ψυχῆς· ἂν δὲ αὐτὸ εἶναι ἀληθινόν, δηλαδὴ δεῖ ἐκείνο τὸ ὅποιον τὸ ἴδιο κινεῖ τὸν ἑαυτὸ του δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ψυχῆ, καὶ ἀνάγκη ἢ ψυχῆ θὰ εἶναι κατὰ τι καὶ τὸ ἀγένητον καὶ τὸ ἀφθάρτο.

XXV. Διὰ μὲν λοιπὸν τὴν ἀθανασία αὐτῆς ἀρεστὰ ἔχουν λέγεσθαι· τὰρα δὲ πρέπει νὰ εἴπωμεν διὰ τὴν οὐσία τῆς διὰ τὸ τι μὲν εἶναι ὁπωσδήποτε χρεαζόμεθα θεῖα δύναμι καὶ μεγάλη διήγησι. Διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν δημὸς μὲ τι ὁμοί-ἀξιε χρεαζόμεθα ἀνθρώπινη ἰκανότερη καὶ μικρότερη διήγησι· κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον δε λέγωμε. Ἄς παρὰ-δάσθῃ, ἀκριτέως ἢ ψυχῇ πρὸς μιὰ δύναμι· σύμφυτο ἀπὸ ζεύ-γους περωτῶν ἴππων καὶ ἀπὸ ἡνίοχο. Οἱ ἴπποι μὲν λοιπὸν ἔχουν εὐγενῆ καταγωγὴν, τῶν ἄλλων δημὸς ἔμψυχων εἶναι μικτοί¹¹· καὶ κατὰ πρῶτον ὁ ἡνίοχος ἡμῶν τῶν ἄλλων διευ-θίνει ζεύγους ἴππων, ἔπειτα ἡμὸς βλέπει, δεῖ ἀπὸ τοῦς ἴπ-πῶς ὁ μὲν ἕνας τοῦ εἶναι καὶ ἀριστος, δεῖ ἀπὸ τοῦς ἴπ-πῶς, ὁ δὲ ἄλλος καὶ ἀπὸ γένος ἀντίθετο καὶ ἀντίθετος ἀπὸ τῶν καλῶν· λοιπὸν κατ' ἀνάγκη ἢ καθοδηγήσις τοῦ ὀχλήμα-τος ἡμῶν εἶναι κωρασιτικὴ καὶ διακοχῆ. Θὰ προσπαθήσω-με λοιπὸν νὰ διασαφήσωμε, διὰ τι ὀνομάσθη τὸ εἶναι ἕως θνη-τό καὶ τὸ ἄλλο ἀθάνατο. Πεντικῶς ἢ ψυχῇ φροντίζει διὰ κἀ-θε τι ἄψυχο καὶ περιτριφυρῆσει εἰς δὴα τὸ σῆμπεαν παρῶ-σις φημένη ἄλλοτε μὲ ἄλλας μορφάς· ἐφ' ὅσον μὲν λοιπὸν ἢ ψυχῇ εἶναι τελεία καὶ περωτῆ, καὶ πλανάται εἰς τοῦς ἀ-θέρας· καὶ ὅλον τὸν κόσμον κυδέρων· ὅταν δημὸς πέσῃ τὰ πτερά τῆς, πίπτει, ἕως ὅτου πιασθῆ ἀπὸ κανένα στερεόν, ὅπου, ἀφορ κατοικίησιν καὶ ἀφορ πᾶρη γῆνιο σῶμα, δὴο μα-

εἶν διὰ τὴν ἐκείνης δύναμιν, ζῶον τὸ ζῦματιν ἐκλήθη, ψυχὴ καὶ σῶμα παρ' ἐν, θνητὸν ἢ ἔρχεν ἐπιωνυμίαν ἀθάνατον δὲ οὐδ' ἐξ ἐνός λόγου λελογοισμένου, ἀλλὰ πλάττομεν οὕτε ἰδόντες οἷτε ἱκανῶς νοήσαντες θεῶν, ἀθάνατον τι ζῶον, ἔχον μὲν ψυχὴν, ἔχον δὲ σῶμα, τὸν αἰεὶ δὲ χρῶνον ταῦτα ζῦματι-φυσία. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δή, ὅση τῷ θεῷ φίλον, ταύτη ἔξετω τε καὶ λεγέσθω τὴν δ' αἰτίαν τῆς τῶν πτεροῶν ἀποβολῆς, δι' ἣν ψυχῆς ἀπορρεῖ, λάβωμεν. Ἔστι δὲ τις τοιάδε.

XXVI. Πέφυκεν ἡ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριθὲς ἄρσεν ἄνω μετασείζουσα, ἣ τὸ τῶν θεῶν γένος οἰκεῖ κεκοινωνῆ-
 Εἰ κε δὲ πη μάλιστα τῶν περὶ τὸ σῶμα τοῦ θεοῦ [ψυχῆ]. Τὸ δὲ θεῖον καλὸν, σοφὸν, ἀγαθόν, καὶ πᾶν ὅ τι τοιοῦτον τοῦ-
 τοις δὴ ὑφέρεται τε καὶ αὔξεται μάλιστα γὰρ τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα, αἰοχρῶ δὲ καὶ κακῶ καὶ τοῖς ἐναντίοις φθίνει τε καὶ διόλλυται. Ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, θλαίνων πτητῶν ἄρματα, πρῶτος πορεύεται, διακοσμοῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος· τῷ δ' ἔσεται σταντιὰ θεῶν τε καὶ δαι-
 247 μόνων, κατὰ ἔνδεκα μέτρα κεκοσμημένη· μένει γὰρ Ἑστία ἐν θεῶν οἴκῳ μόνῃ· τῶν δὲ ἄλλων ὄσοι ἐν τῷ τῶν δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοὶ ἄρχοντες ἦρῶνται κατὰ τάξιν ἢ ἕκαστος ἐτάχθη. Πολλοὶ μὲν οὖν καὶ μακάριοι θεοὶ τε καὶ διεξόδοι ἐντός οὐρανοῦ, ἃς θεῶν γένος εὐδαιμόνων ἐπιστρέ-
 φεται, πρῶτων ἕκαστος αὐτῶν τὸ αἶτιον, ἔσται δὲ ὁ αἰεὶ ἐ-
 θέλων τε καὶ δυνάμενος· φθόνος γὰρ ἔξω θεῖου χοροῦ ἵστα-
 ται· ὅταν δὲ δὴ παρὸς αὐτὰ καὶ ἐπὶ θοάην ἴσταν, ἄρσαν
 Β ὅπῃ τὴν ὑποθράνιον ἀψίδα πορεύονται παρὸς ἄντανες ἦθῃ·
 τὰ μὲν θεῶν ὄχηματα ἰσορροπῶς εἰθνη ὄντα ἑαδίως πο-

72. Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Πέρας, θεὰ τοῦ πορῆ καὶ οὐ-
 νεπῶς τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, τοῦ κοινωτικοῦ βίου καὶ τῆς ἰσορροπίας
 τῶν πόλεων. Εἰς ἕκαστην πόλιν διήρχε κοινῆ ἑστία, εἰς τὴν ὅπου τὴν
 διατηρεῖτο τὸ πῦρ ἀόριστον καὶ ἡ ἑστία ἀπέτετο Πρωτακτον, ἀπέθην
 ἐκείθενον πῦρ διατηροῦντες αὐτὸ ἀόριστον οἱ εἰς ἀποικίαν ἀναρχοῦν-
 νοι. Ἐν Ἀργείοις διήρχε βωμὸς τῆς ἑστίας (κοινῆ ἑστία πάσης τῆς
 ἑλλάδος). Ἐν Ρώμῃ ἐλατρεῖτο ὑπόμορφη πῦρ, τὸ ὅπου τὴν δια-
 ρον ἀόριστον καὶ ἑστίας (Vestales) παρήνοι.

τι, δηλαδὴ ἡ σύμπληξις ψυχῆς καὶ σώματος, ὡνομάσθη ζῶον, τὸ ὅπου φανίζεται, ὅτι κινεῖ αὐτὸ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἕνεκα τῆς ἐνθάδεως ἐκείνης (τῆς ψυχῆς) καὶ ἀπεκλήθη θνητὸν τὸ ἀθά-
 νατο ἕνεκα δὲν κατανοεῖται μὲ καλέναι ὄρθθ συλλογισμῶ, ἀλλὰ τὸ φανταζόμεθα χωρὶς οὔτε αὐτὸ ἴδωμεν οὔτε νὰ κατα-
 νοήσωμεν ἀρεκτὰ τὴν θεῶν, ὡδὴν κατὰ ζῶο ἀθάνατο, τὸ
 ἑστειν ἔχει μὲν ψυχῆ, ἔχει δὲ καὶ σῶμα, αἰώνια δὲ αὐτὰ
 εἶναι συνηλωμένα. Ἀλλὰ αὐτὰ βέβαια, ὅπως ἀρέσει σὸ θεῷ,
 εἶσι ἃς εἶναι καὶ εἶσι ἃς λέγωμε τὴν αἰτία ἕνεκα τῆς ἀπο-
 λείας τῶν πτεροῶν, ἕνεκα τῆς ὅπου πέρτοι ἀπὸ τὴν ψυχῆ,
 ἃς προσπαθήσωμε νὰ ἐξηγήσωμε. Καὶ αὐτὴ ἡ αἰτία εἶναι
 ἡ ἔξηξ.

XXVI. Ἐκ φύσεως ἡ δύναμις τῶν πτεροῶν ἡμπορεῖ νὰ
 ὑψωνῆ τὸ βαρὺ ἐπάνω ἕως τοῦς αἰθέρας, ὅπου κατοικεῖ τὸ γέ-
 νος τῶν θεῶν καὶ ἡ δύναμις τῶν πτεροῶν (μὲ τὴν ψυχῆ)
 μετέχει τοῦ θεοῦ περισσότερο ἀπὸ ἄλλας τὰς δυνάμεις τοῦ
 σώματος. Τὸ δὲ θεῖον εἶναι ὀρειότης, σοφία, ἀγαθότης καὶ
 κάθε τι ἕμοιο μὲ αὐτὰ· μὲ αὐτὰ λοιπὸν καὶ τρέφονται καὶ
 ἀναπύσσονται κατ' ἐξοχὴν τὰ πτερὰ τῆς ψυχῆς, μὲ τὸ αἰ-
 οχρῶ ἕμως καὶ μὲ τὸ κακὸ καὶ μὲ τὰ ἄλλα ἀντίθετα καὶ φθει-
 ρεται καὶ καταστρέφεται. Λοιπὸν ὁ μὲν μέγας ἄρχων εἰς
 τὸν οὐρανόν, ὁ Ζεὺς, δὴγῶντας ἄρματα πτερωτὰ, πρῶτος πο-
 ρεύεται τακτοποιοῦν καὶ φροντίζων τὰ πάντα· αὐτὸν δὲ τὸν
 ἀκολοῦθεὶ σταντιὰ καὶ ἀπὸ θεοῦ καὶ ἀπὸ δαίμονας χωρι-
 σμένη εἰς ἔνδεκα μέτρα· διότι μέσα σταν οἴκο τῶν θεῶν μέ-
 νει μόνῃ ἡ ἑστία ἢ, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν, ὅσοι θεοὶ ἔχουν
 καταταχθῆ εἰς τοῦς δώδεκα, προηγύονται καθένας κατὰ τὴν
 τάξιν τοῦ ἔχει ὀρειότη. Ἰπάρχουν μὲν λοιπὸν πολλοὶ καὶ
 τερπνότατοι τοποθεσία καὶ διεξόδοι μέσα εἰς τὸν οὐρανόν,
 ὅπου περιτριγυρίζει τὸ γένος τῶν μακαρίων θεῶν, καθένας
 ἑστειλὸν τὸ ἔργον του, καὶ τοῦς ἀκολοῦθεὶ πάντα ὅπου ἔθε-
 λαι καὶ ὅπου εἰς τὴν δύναμιν ἢ ἀκολοῦθεὶ· διότι ὁ φθόνος
 σταντιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ θεῖον χορῶ ὅταν δὲ πλέων πηγαινῶν
 εἰς αὐτὰ καὶ διὰ διακαθέσται προχωροῦν εἰς τὴν πλέων
 ὑψηλῆ κορυφῆ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸν ὅπου τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ ὄρθμο
 ἀνηρορικό ἢ· τὰ μὲν ὄχηματα τῶν θεῶν προχωροῦν εὐχολα,
 εἰτεδὴ ἔχουν ἰσορροπία καὶ εἶναι εὐκολοκυβέρητα, τὰ ἄλλα

73. Περὶ τὴν δηλαδὴ ἀπὸ ὄρθμο ἀνηρορικό, ἕως ὅπου φθάσων
 εἰς τὴν ἀνωτάτην κορυφὴν τοῦ οὐρανοῦ ὅπου, ἀπ' ὅπου φανίσται ὁ
 ὅπου τῶν οὐρανοῦ τόπος.
 ΠΑΙΔΡΟΣ. ΦΑΙΔΡΟΣ

γεύεται, τὰ δὲ ἄλλα μόλις βεβίβει γὰρ ὁ τῆς κάκης ἴτρος μετέλων, ἐπὶ τὴν γῆν δέπτων τε καὶ βαθύνων, ᾧ μὴ καλῶς ἢ τεθραμμένος τῶν ἡνίοχων ἔνθα δὴ πόσος τε καὶ ἀγῶν ἕχατος ψυχῆ πρόκειται. Αἱ μὲν γὰρ ἀθάνατοι καλοῦνται, ἡνίκ' ἔν πρὸς ἀκρῶ γένονται, ἔξω πορευθεῖσαι ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ, αἰάσας δὲ ἀνὰς περιάγει ἢ περιφορά, αἱ δὲ θεωσοῦναι τὰ ἔξω τοῦ οὐρανοῦ.

XXVII. Τὸν δὲ ἐπαρουσάνιον τόπον οὔτε τις ὑμνησέστω τῶν τῆδε ποιητῆς οὔτε ποθ' ὑμῆσαι καὶ ἄξιον, ἔχει δὲ ὧδε. Τολεμαῖον γὰρ οὐκ τὸ γε ἀληθὲς εἰπεῖν, ἀλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας λέγοντα. Ἡ γὰρ ἀχρωμάτιός τε καὶ ἀσχημίστος καὶ ἀσφαῆς οὐαία ὄντως ψυχῆς οὐαα κυβεσνήτη μόνω θεατῆ νῶ· περὶ ἦν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος D τοῦτον ἔχει τὸν τόπον. Ἄτ' οὐκ θεοῦ διάνοια νῶ τε καὶ ἐπιστήμη ἀκηρότατο ἰσχυρομένη καὶ ἀτάσσης ψυχῆς, ὅση δὲν μέλην τὸ προσῆκον δέξασθαι, ἰδοῦσα διὰ χρόνου τὸ ὄν ἀγαπᾷ τε καὶ θεωσοῖα τάληθῆ ἰδέσθαι καὶ εὐπαθεῖ, ἕως δὲν κούκω ἢ περιφορά εἰς ταῦτὸν περιελέγη· ἐν δὲ τῇ περιόδῳ καθορᾷ μὲν αὐτὴν δικαιοσύνην, καθορᾷ δὲ σωφροσύνην, καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην, οὐχ ἢ γένεαις πρόσσεστιν, οὐδ' ἢ ἐπί

E που ἔτετα ἐν εἰσφο οὐαα ὧν ἡμεις νῶν ὄντων καλοῦμεν, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὄρον ὄν ὄντως ἐπιστήμην οὐααν· καὶ τάλια ὡσαύτως τὰ ὄντα ὄντως θεασαμένη καὶ ἐοιαθεῖσα, ὄντα πάλιν εἰς τὸ εἶσα τοῦ οὐρανοῦ, οἵκαδε ἦλθεν, εἰδούσης δὲ αὐτῆς ὁ ἡνίοχος πρὸς τὴν φάνην τοῦς ἴτρος στήσας παρῆβαλεν ἀμβροσίαν τε καὶ ἐπ' αὐτῇ νέκταρ ἐποίησε.

XXVIII. Καὶ οὗτος μὲν θεῶν βίος· αἱ δὲ ἄλλα ψυχᾷ, 248 ἢ μὲν ἀδυστα θεῶ ἐπιουμένη καὶ εἰκασιμένη ἔπεσθον εἰς τὸν ἔξω τόπον τὴν τοῦ ἡνίοχου κεφαλῆν, καὶ συλητρωμένηθρη τὴν περιφοράν, θορυβουμένη ὑπὸ τῶν ἴτρον καὶ μόλις

74. Δηλαδή ἢ θεία ζυάσια τρέφεται μὲ τὴν θέαν τῶν ἰσῶν, ὅχι ὅμως καθ' ἑαυτὴν τὴν παρῆαν τῆς ἀνά τὸν οὐράκιον θεῶν, ἀλλὰ μόνον ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν ἀνωτάτην κορυφὴν καὶ σπαθῆ εἰς τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ (βλ. εἰς προηγούμενην σημείωσιν).

δὲ προχωροῦν δύσκολα· διότι βαρβαίνει ὁ ἴτρος, ὁ ὅποιος μετέπει τῆς κακίας γέροντας καὶ βαρύνοντας πρὸς τὴν γῆν, ἐκεῖ λοιπὸν ἢ ψυχῆ δοκιμάζει καὶ κόπο καὶ τὴν ἐσχάτην προσπάθεια. Διότι αἱ ψυχᾷ, αἱ ὅποιαι ὀνομαζόνται ἀθάνατοι, ὅταν φθάσων εἰς τὴν ἀνωτάτη κορυφῆ, ἀφοῦ ἐπροχώρησαν ἔξω, ἐστάθησαν ἐκῶ εἰς τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἀφοῦ ἐστάθησαν τὰς γυρίσει ἢ περιστροφικῆ κίνησι καὶ αὐταὶ παρατρεῦν τὰ ἔξω ἀπὸ τῶν οὐρανῶ.

XXVII. Τὸν ὑπερουράκιον ὅμως αὐτὸν τόπο οὔτε κανεῖς ποτὲ ἐξύμνησε ἀπὸ τοῦς ποιητᾶς ἔδω κάτω, οὔτε ποτὲ θὰ ἐξυμνήσῃ ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξία του, εἶναι δὲ ὡς ἐξῆς. Διότι ἀφοῦ μάχιστα ὁμοῖε διὰ τὴν ἀλήθεια. Δηλαδή ἢ πραγματικῆ οὐαία τῆς ψυχῆς, ποῦ εἶναι καὶ χωρὶς χροῖμα καὶ χροῖς σχῆμα καὶ ἀψαοση (κύλος), εἶναι ὄρατῃ μονάχα ἀπὸ τὸν κωδερνήτη νῶ· γύρω ἀπὸ αὐτὴν τὴν οὐαία ἐδρεῖται ἀπὸ ἀληθινῆ ἐπιστήμη. Ἡ διάνοια τοῦ θεοῦ λοιπὸν, ἐπειδὴ τρέφεται καὶ μὲ νῶς καὶ μὲ ἀμύτη ἐπιστήμη, ὅπως τρέφεται καὶ ἢ διάνοια κάθε ψυχῆς, ἢ ὅποια πρόκειται γὰρ ἐκπλήρωσι τὸν προσρισμὸ τῆς, ἀφοῦ ἰδῆ, ἔπειτα ἀπὸ μακροχρόνο χωροσμῶ, τὴν ὑπερέκτη οὐαία, καὶ γερῖσει ἀγάτη καὶ παρατρεῦσα τὴν ἀλήθεια ἀνατιύσεται καὶ εὐφραίνεται, ἕως ὅτου ἢ κυκλικῆ περιφορᾷ τὴν φέρη πάλι εἰς τὸ ἴδιο σημείο· κατὰ τὴν περιφορᾷν λοιπὸν παρατρεῖ καλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν δικαιοσύνη, παρατρεῖ καὶ τὴν σωφροσύνη, παρατρεῖ καὶ τὴν ἐπιστήμη, ὅχι ἐκείνη ποῦ ἔχει γέννησιν, οὔτε ἐκείνη ποῦ εἶναι διαφρατικῆ εἰς τὰ καθεκαστα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια ἡμεις τῶρα τὰ ὀνομαζόμεν ὄντα, ἀλλὰ τὴν ἐπιστήμη, ἣ τις ἀποδολεῖται μὲ τὸ ποία εἶναι ἢ οὐαία τῶν ὄντων· καὶ ἀφοῦ παρατρεῖσῃ καὶ χορτάση ὅμοια καὶ τὰς ἄλλας οὐαίας τῶν ὄντων, εἰσοδύουσα πάλιν εἰς τὸ ἐωυτερικὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἔπανῆχεται εἰς τὴν ἔδρα τῆς, καὶ ὅταν αὐτῆ ἐπανεέλθῃ, ὁ ἡνίοχος, ἀφοῦ σταματήσῃ τοῦς ἴτρος κοντὰ εἰς τὴν φάνην, τοῦς προσφέρει καὶ ἀμβροσία καὶ κατόπιν τοῦς ποτίζει νέκταρ.

XXVIII. Καὶ αὐτὸς μὲν εἶναι ὁ βίος τῶν θεῶν· ἀπὸ τὰς ἄλλας ὅμως ψυχᾶς, ὅποια μὲν ἢμπορεῖ ν' ἀκοουθήσῃ τὸν θεὸ καὶ γὰ ὁμοίωσῃ μὲ αὐτόν, σπῆλαι τὸ κεφάλι τοῦ ἡνίοχου εἰς τὸν ἔξω τοῦ οὐρανοῦ τόπο καὶ γυρίσει μαζὶ καὶ αὐτῆ εἰς τὴν κυκλικὴν περιφορᾷν, φοβισμένη ἀπὸ τοῦς ἴτρος καὶ μόλις διακρίνοντας τὰ ὄντα· ἄλλη δὲ ψυχῆ ἄλλοτε

καθοδοῦσα τὰ ὄντα ἢ δὲ τότε μὲν ἦγε, τότε δὲ ἔδω, βαλὺο-
 μένων δὲ τῶν ἔμπροσθεν τὰ μὲν εἶδε, τὰ δ' οὔ· αἱ δὲ δὴ ἀλλὰ
 γιγνώσκονται μὲν ἅπασαι τοῦ ἄνω ἔπονται, ἀδυνατοῦσαι δὲ
 ὑποβυθίζονται ξυμπεριφερόμεναι, πατοῦσαι ἀλλήλιας καὶ ἐπι-
 βάλλουσαι, ἐτέρα πρὸ τῆς ἐτέρας πειρωμένη γυνεῖσθαι. Θό-
 γυρος οὖν καὶ ἀμυλλα καὶ ἰδῶδες ἔχατος γίνεσθαι, οὗ δὴ
 κακία ἦνυόχων πολλὰ μὲν χαλεύονται, πολλὰ δὲ πολλὰ πιε-
 ρὰ θραύονται· πᾶσαι δὲ πολλὴν ἔχουσαι πόνων ἀνιέειν τῆς
 τοῦ ὄντος θέας ἀπέχονται, καὶ ἀπειθοῦσαι τροφῇ δοξασιῇ
 χερῶνται. Οὗ δ' ἕνεχ' ἡ πολλὴ σπουδὴ, τὸ ἀληθείας ἰδεῖν
 πείθον οὗ ἔστιν, ἢ τε δὴ προσήκουσα ψυχῆς τῶ ἀδίσταρ νο-
 μῆ ἐκ τοῦ ἐκεί λειμῶνος τυγχάνει οὔσα, ἢ τε τοῦ πειροῦ φέ-
 σις, φ' ψυχῇ κωφίεσθαι, τούτω ἰσφεται· θεομὸς τε ἄδρα-
 στείας ὄδε, ἦτις ἂν ψυχῇ θεῶ ἔνοπαδὸς γενομένη κατὴν
 τι τῶν ἀληθῶν, μέγρι τε τῆς ἐτέρας περὶ ὅσον εἶναι ἀνήμο-
 να, κἄν αἰ τοῦτο δύνηται ποιεῖν, αἰ ἀβιαβῆ εἶναι· ὅταν
 δὲ ἀδυνατήσασα ἐπισκέσθαι μὴ ἴδῃ, καὶ τι συντυχία χρη-
 σαμένη λήθῃς τε καὶ κακίας πληροῦσα βαρυνθῇ, βαρυνθεῖ-
 σα δὲ πειροσμένη τε καὶ ἐπι τῆν γῆν πέση, τότε νόμος ταύ-
 τῃ μὴ γυνεῖσθαι εἰς μηδεμίαν θηρείαν φύων ἐν τῇ παύτῃ
 γενέσθαι, ἀλλὰ τῆν μὲν πλείστα ἰδοῦσαν εἰς γονὴν ἀν' ὄρος γε-
 νησομένην φιλοσόφου ἢ φιλοκόλου ἢ μουσικοῦ τινος καὶ
 ἔδωτικοῦ, τῆν δὲ δευτέραν εἰς βασιλέως ἐννόμου ἢ πολεμι-
 κοῦ καὶ ἀρχικοῦ, τρίτην εἰς πολιτικοῦ ἢ τινος οἰκονομικοῦ
 ἢ χρηματιστικοῦ, τετάρτην εἰς φιλοπότου γυμναστικοῦ ἢ

75. Διὰ τὴν πεκατησίαν τῆν ἐπίαν τῶν ὄντων (τὸ ἔντος ὄν-
 247e-249c).
 76. Ὁς νὰ εἶναι καταποντισμένοι.
 77. Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν καταβρωσάν νὰ ἴδουν τὸ ἔντος ὄν, διὰ
 τοῦτο τρέφονται μὲ ἀπλᾶς ὑποθέσεις περὶ αὐτοῦ.
 78. Γενεῖσθαι μὲ τῆν Νέμεσιν· θυάτρη τῆς Νουκίε καὶ τοῦ
 Ἐρέβου, θεὰ τῆς εὐθύτητος, τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐπιτακτικῆς τῶν κη-
 θεῶν τῶν νεκρῶν. Ἄπονημί εἰς ἕκαστον ἀφρώπων τῆν μερίδα εὐ-
 τυχίας καὶ δυστυχίας, ἦτις ἀντιστοιχεῖ εἰς αὐτῶν, συμπρωσθεῖς ὅμως
 πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ θεοῦ ἀμείβουσα ἢ τιμωροῦσα καὶ ὄν· ὅς ἐκ
 Μοίραι ἀνεξαρτήτως τῆς ἀξίας ἕκαστου.

μὲν σκηναίει τὸ κεφάλι· καὶ ἄλλοτε τὸ κατεβάξει, ἐπειδὴ
 δὲ τῆν παρασέρνον οἱ ἔμποι, ἀλλὰ μὲν εἶδε, ἀλλὰ δὲ ὄχι·
 ἀλλὰ δὲ πλεον, ἐπιθροῦσθαι μὲν ὄλαι τὸν ἐπάνω τόπο, ἀ-
 κολουθῶν, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠμποροῦν, κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν
 τρυγερῶν· ἀλλήλοπατρούμενα· καὶ ἀλλήλοστροφωγόμενα,
 προσπερῶσαι ἢ μία νὰ προσπερῶσθαι τῆν ἀλλή. Δημιουργεῖ-
 ται λοιπὸν μεγάλος θόρυβος καὶ ἀνταγωνισμὸς καὶ ἰδρώνων,
 καὶ τότε πλεον ἔνεκα τῆς ἀδειότητος τῶν ἦνυόχων πολλὰ
 ἀκρωτηριάξονται, πολλὰ δὲ πολλὰ φρερὰ σπάζουν· ὄλαι δὲ,
 ἀπὸ πολλὴν κωρασθῶν, φεύγουν χωρὶς νὰ ἴδων τῆν ὑπερ-
 τάτη οὐσία καὶ ἀπὸ ἀπομακρυνθῶν τρέφονται μὲ εἰκασιάζει.
 Ἡ αἰτία δὲ τῆς μεγάλης βίας νὰ ἴδων πῶ εἶναι τὸ πε-
 διον τῆς ἀληθείας, εἶναι, διότι ἢ τροφῇ, ἢ ὅποια ταριχίσει
 εἰς τὸ ἄριστο μέρος τῆς ψυχῆς, παράγεται ἀπὸ τὸ ἐκεῖ λι-
 θᾶδι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τρέφεται ἢ φύσις τοῦ φρεροῦ, πῶ μὲ αὐτὸ
 ἀνυψώσεται ἢ ψυχῇ καὶ ὑψίσταται δ' ἐξῆς νόμος τῆς Ἄ-
 θρασείας· ὅποια ψυχῇ ἴδῃ κἄτι τι ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ (τῆν
 ὑπερτάτην οὐσία), ἀπὸ κατορθώσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν θεόν,
 εἶναι ἀβλαδῆς μέχρι τῆς ἀλλῆς περιόδου (τοῦ οὐρανοῦ), καὶ
 ἂν πάντα ἠμποροῦν νὰ κατορθώσῃ, μὲναι αἰώνια ἀβλαδῆς·
 ὅταν ἦμος ἀδυνατοῦσα νὰ ἀκολουθήσῃ, δὲν ἴδῃ καὶ ἂν ἀπὸ
 κρημνὰ σῆπτωσι· γίνῃ βαρεῖά, ἀπὸ ἐγέμισε καὶ ἀπὸ λη-
 σμονιὰ καὶ ἀπὸ κακία· καὶ ἀπὸ ἐγίνε βαρεῖά, ἂν χάσῃ
 τὰ φρερὰ τῆς καὶ πῶς εἰς τῆν γῆ, τότε εἶναι νόμος νὰ
 μὴ ἐμπνευθεῖ εἰς κανένα σῶμα ἔψου κατὰ τῆν πρῶ-
 τῇ τῆς γέννησι, ἀλλὰ ὅποια εἶδε πᾶσα πολλὰ εἰσέρ-
 χεται εἰς τὸ σῶμα ἀνδρός, ὅστις θὰ γίνῃ φιλόσοφος ἢ
 ὅστις θὰ λατρεύῃ τὸ ὄρατο, ἢ μουσικοῦ καὶ ἐρωτικοῦ, ἢ δὲ
 κατὰ τῆν ψυχῇ εἰς σῶμα βασιλέως, πῶ θὰ σέβεται· τοῦς
 νόμους, ἢ πολεμικοῦ καὶ ἱκωνοῦ νὰ διοικῆ, ἢ τρίτης τάξεως
 ψυχῇ εἰς σῶμα πολιτικοῦ ἢ κανενὸς οἰκονομικοῦ ἢ κερδοσκο-
 πῶ, ἢ τετάρτης τάξεως εἰς σῶμα ἀκούραστου γυμνα-
 στικοῦ (ἀθλητοῦ) ἢ πῶ μὲλδαι· νὰ ἀσφαλῆται μὲ τῆν θερα-

79. Κατὰ τὸν φιλόσοφον Ἐρμεῖαν τὰ αἰτία τῆς πτώσεως τῆς
 ψυχῆς εἶναι: 1) ἀδυναμία τῆς ψυχῆς ν' ἀκολουθήσῃ τοῦς θεοῦς, 2) εἰς
 τὸ ἔντι δὲν εἶδε τι τῶν νοητῶν, 3) ἔνεκα λήθῆς τῶν νοητῶν καὶ 4)
 ἔνεκα συντυχίας (συμβεβησῶς) κακοποιῶν δαίμωνων. Ὁ δὲ Zeller
 ἀποδέδειξε τῆν πτώσιν καὶ εἰς δυστυχίαν (ἔξωτερικῇ αἰτία) καὶ εἰς
 ἀθῆν καὶ κακίαν τῆς ψυχῆς (σωτηρικῇ αἰτία) (βλᾶνε ἔργων. λαβ.
 Βιβλιογράφου σελ. 1069 εἰς λέξιν «συντυχία»).

περὶ σώματος ἴσασιν ἕως ἐσομένου, πέμπτην μαντικὸν βίον
 E ἢ ἕνα τελευτηκὸν ἔξωσαν· ἕκτη ποιητικὸς ἢ τῶν περὶ μί-
 μοιῶν τις ἄλλος ἀγαθὸς, ἐβδομὴ δημοσιονομικὸς ἢ γεωργικὸς,
 ὀγδόη σοφιστικὸς ἢ δημοτικὸς, ἐνάτη τυραννικὸς.

XXIX. Ἐν δὴ τοῖσι τοῖσι ἀπασιν ὅς μὲν ἂν δίκαιως διατά-
 γῃ, ἀμείνωνος μοίρας μεταλαμβάνει, ὅς δ' ἂν ἀδίκως, χεί-
 ρωνος. Εἰς μὲν γὰρ τὸ αὐτὸ ὄθεν ἦκει ἡ ψυχὴ ἕκαστη οὐκ
 ἀφικνεῖται ἐκὼν μισθῶν· οὐ γὰρ προεῖται πρὸ τοσούτου
 249 χρόνου, πλὴν ἢ τοῦ φιλοσοφῆσαντος ἀδόλως ἢ παιδαγαγή-
 σαντος μετὰ φιλοσοφίας· αὐτὰ δὲ τρίτη περιόδω τῇ γλιε-
 ρεῖ, ἂν ἔκωται τοῖς ἐφεξῆς τὸν βίον τοῦτον, οὕτω προεπι-
 θεῖσθαι τοιοχίλοιστῶν ἔχει ἀπέχχονται· αἱ δὲ ἄλλαι, ὅταν τὸν
 πρώτων βίον τελευτήσασαι, κτίσεως ἔτιγον, κριθείσασαι δὲ αἱ
 μὲν αὖς τὰ ὑπὸ γῆς δικαιοσύνη εἰδοῦσασαι δίκην ἐκτίσωνται,
 αἱ δ' εἰς τ' οὐρανῶ τινὰ τόπον ὅτῳ τῆς δίκης κωφισθεῖ-
 σασαι διὰ γωνίας ἀλίως οὐ ἂν ἀνθροπῶν εἶδει ἐβίωσαν βίον.

Τῶν δὲ χίλοιστῶ ἀμφοτέρω ἀφικνουμένηται ἐπὶ κλήρωσιν τε
 καὶ αἰθεσιν τοῦ δευτέρου βίον αἰδοῦνται ὃν ἂν ἐθέλῃ ἐκεί-
 σθη· ἐνθα καὶ εἰς θηρόλου βίον ἀνθροπῆτη ψυχὴ ἀφικνεῖται,
 καὶ ἐκ θηρόλου, ὅς ποτε ἀνθροπος ἦν, πάλιν εἰς ἀνθροπον.
 Οὐ γὰρ ἦ γε μὴ ποτε ἰδοῦσασαι τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸδε ἦῖσαι τὸ
 στήμα. Δεῖ γὰρ ἀνθροπον ἐντέλει καὶ εἶδος λεγόμενον, ἐκ
 C πολλῶν ἰὸν ἀποθῆσων εἰς ἂν λογισμῶν ἐναυδοῦμενον· τοῦ-
 το δὲ ἔστιν ἀνάμνησας ἐκείνων, ἃ ποτ' εἶδεν ἡμῶν ἢ ψυχὴ
 συμπορευθεῖσασα θεῶν καὶ ὑπερῖδοῦσασα ἃ πῦν εἶναι φασιν, καὶ
 ἀνακύψασασ εἰς τὸ ὄν ὄντως. Διὸ δὴ δίκαιως μὴ η προεπι-
 ται ἢ τοῦ φιλοσοφῶντος διάνοια· πρὸς γὰρ ἐκείνοις ἀεὶ ἔστι
 μνήμη κατὰ δύναμιν, πρὸς οἱσπερ θεός ὢν θεός ἔστι. Τοῖς
 δὲ δὴ τοιοῦτοις ἀνήθῳ ἐπαυμνήσασιν ὀρθῶς χρῶμενος, τέλειος

80. ἀνακῶν καὶ αἱ τιμωρθεῖσασαι καὶ αἱ ἀναμνησθεῖσασαι.
 81. Εἰς αὐτάς τὰς νοητάς οὐσίας ἐπιλάθῃ φασίσι· τὴν ἡσυχίαν
 τοῦ ὄντος αἰνῶν (βαθῆ ἀναμνήσασαι 247d-e).

πείαν τοῦ σωματος (αἶμαρ), ἢ πέμπτης τάξεως εἰς σῶμα
 ἀνθρώπος, τοῦ μέλει νὰ γίνῃ μάλιστα ἢ ἐποταλεστής· ἢ ἕκτης
 τάξεως εἰς σῶμα ποιητοῦ ἢ καλλιτέχων. ἢ ἐβδομῆς τάξεως
 εἰς σῶμα βιομηχανίου ἢ καλλιερῆτος τῆς γῆς, ἢ ὀγδόης
 τάξεως εἰς σῶμα σοφιστοῦ ἢ δημοσιονομοῦ, ἢ ἐνάτης τά-
 ξεως εἰς σῶμα τυραννοῦ.

XXIX. Ἀπὸ ἑσῶς λοιπὸν εὐρίσκονται εἰς μίαν ἀπὸ
 ἑσῶς αὐτάς τὰς τάξεις, ὅποιοι περὶ τῆν ζώῃ του δίκαια
 ἀξίωνεται καλύτερας καταστάσεως (ὅταν πεθῶν), καὶ ὅποιοι
 ζῆσιν ἀδίκως, χειροτέρας. Διὸτι κάθε ψυχὴ δὲν φθάσει εἰς τὸ
 ἴδιο μέρος ἀπὸ ὅπου ἦλθε, παρὰ ὅσπερ ἀπὸ δέξασ χιλιάδας
 χρόνῶν ἐπειδὴ πρὶν ἀπὸ τόσων καιρῶν δὲν ἀποκτιῶν φρεσά. ἕκτος
 ἀπὸ ὅποιοι ἐφιλοσοφῶσασ ἀδόλῳ ἢ ἀπὸ ἐκείνων ὃ ὅποιοι ἦλθ-
 πησασ τοῦς νέους μὲ ἕσῳτα φιλοσοφῶν· αὐτάι αἱ ψυχῶ, ἀφοῦ
 περῶσασ ἰπεῖς χιλιάσεις περιόδῶσ, ἔαν προτιμῶσασ ἰπεῖς
 φρεσῶσ αὐγεῶσ αὐτὸν τὸν βίῳ, τότε τὸ τρισχιλίοστον ἔτος
 ἀποκτιῶν φρεσῶσ πηγαῖνον (εἰς τοῦς θεούς)· αἱ δὲ ἄλλαι,
 ὅταν τελευτήσασ τὴν πρώτην ζώῃ των, κρινονται, καὶ ἀφοῦ
 κριθῶσ, ἄλλαι μὲν, ἀφοῦ κρεθέσασ εἰς τὰ ὑπὸ τὴν γῆν κο-
 λαστήσασ ἐκτίσασ τὴν ποιητῶν, ἄλλαι δὲ ἀπαλαγμέναι
 ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη, ἀφοῦ ἀνυψῶσασ εἰς ἄσασ τὴν τοῦ
 οὐρανοῦ, ζῶσιν ἀντάξασ τῆς ζωῆς που ἐπέρασασ μὲ τὴν μορ-
 φὴ ἀνθρώπου. Κατὰ δὲ τὸ χίλοιστῶ ἔτος καὶ αἱ δύο κατη-
 γορίαι τῶν ψυχῶν⁸⁰, ἀφοῦ ἐρχονται νὰ ἐκλέξῶσιν δεῦτερον
 βίον, προτιμῶσασ ὅποιοι θέλει ἢ κάθε μίαν τότε καὶ εἰς ζῶσιν
 βίον ἢ ἀνθρώπῆτη ψυχὴ καταντῶ καὶ πάλιν εἰς ἀνθρώπον
 (ἢμπορεῖ ἢ ψυχὴ νὰ καταλήξῃ) ἀπὸ ζωῶν, που κάποτε νὰ ἦτο
 ἀνθρώπος. Διὸτι ψυχὴ, ἢ ὅποια ποτε δὲν ἀντίκρουσε τὴν ἀλή-
 θεια, δὲν δύναται νὰ πέσῃ αὐτὴν τῇ μορφῇ (τὴν ἀνθρώπῆτη).
 Διὸτι ὃ ἀνθρώπος πρέπει νὰ κατανοῇ τὰς λεγόμενας γενικῶς
 τάξασ τῶν ὄντων, αἱ ὅποια· προσλαμβάνουσαι ἀπὸ πολλῶς
 ἀποθῆσων ἀνάγονται διὰ τοῦ (ἀφαιρετικοῦ) συλλογισμοῦ εἰς
 μίαν (γενικὴν)· αὐτὴ δὲ ἢ ἐκαστοῦ εἶναι ἀνάμνησας ἐκεί-
 νων, τὰ ὅποια κάποτε εἶδε ἢ ψυχὴ μας, ἀκολουθησασασ τὸν
 θεῶ καὶ περὶφρονήσασασ ὅσα τότε λέγομεν ὄντα, καὶ ἀνυψῶ-
 θεῖσασ εἰς τὸ ὄντως ὄν. Διὰ τοῦτο δὲ δίκαιως μὴ ἢ διάνοια
 τοῦ φιλοσοφῶντος ἀποκτιῶν φρεσῶ· διὸτι, ὅσον ἢμπορεῖ, εἶναι
 πᾶντοτε συγκεντρωμένος μὲ τὴν μνήμη εἰς ἐκείνας (τὰς οὐ-
 διάξ), που κεντὰ εἰς αὐτάς, ἐπειδὴ εὐρίσκειται ὃ θεός, εἶναι
 θεός⁸¹. Ὅποιοι λοιπὸν ἀνθρώπος δύναται νὰ μεταχειρισθῇ
 σωτὰ αὐτάς τὰς ἀναμνήσασ, ἐπειδὴ μυσταῖ ἀδολοκίπῶσ

D δὲ τέλος τελούμενος, τέλος ὄντως μόνος γίνεται· ἐξι-
στήμενος δὲ τῶν ἀνθρώπων σπουδαμάτων καὶ πρὸς τῷ
θεῷ γινόμενος νουθεῖται μὲν ἐπὶ τῶν πολλῶν ὡς πα-
ρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς·

XXX. Ἔστι δὴ ὅν δαυδο ὁ πᾶς ἦκων λόγος περὶ τῆς
τελευτῆς μανίας, ἣν δια τὸ τῆδε τις ὄρων κάλλος, τοῦ ἀλη-
θοῦς ἀναμιμητοκόμενος, πτερωτοὶ τε καὶ ἀναπτισσόμενος
προθυνοῦμενος ἀναπτέυθαι, ἀδυνατῶν δέ, ὄντιος δικηρ
βλέπων ἄνω, τῶν κάτω δὲ ἀμεϊκῶν, αἰτίαν ἔχει ὡς μανι-
E κῶς διακείμενος· ὡς ἄρα αὐτῆ πασῶν τῶν ἐνθουσιάζων
ἀρίστη τε καὶ ἐξ ἀρίστων τῶν τε ἔχοντι καὶ τῷ κοινωνοῦντι
αὐτῆς γίνεται, καὶ οἱ ταύτης μετέχων τῆς μανίας ὁ ἐξῶν
τῶν καλῶν ἐραστῆς καλεῖται. Καθάρτεγ γὰρ εἰρηται, πᾶσα
μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει ταθέεται τὰ ὄντα, ἢ οὐκ ἂν ἦλ-
250 θεν εἰς τὸδε τὸ ζῶον, ἀναμιμητοκῶσαι δ' ἐκ τῶνδε ἐκείνη
οὐ φάσιον ἀπάσῃ, οὔτε ὅσαι βραχέως εἶδον τότε τάκει, οὔτε
αἱ δευδο παροῦσαι ἐδυοτύχησαν, ὥστε ἐπὶ τῶν ὁμιλιῶν
ἐπὶ τὸ ἀδικον τραπόμεναι λήθην ὧν τότε εἶδον ἰεθῶν ἔχειν.
Ὀλίγαι δὲ λείπονται, αἷς τὸ τῆς μνήμης ἰκανῶς πάθονται·

αὐται δέ, ὅταν τι τῶν ἐκεῖ ὁμοίωμα ἴδωσιν, ἐκλήθονται
καὶ οὐκέθ' αὐτῶν γίνονται, ὁ δ' ἔστι τὸ πάθος ἀγνωσθῆναι
B διὰ τὸ μὴ ἰκανῶς διαισθάνεσθαι. Δικαιοσύνης μὲν ὄν καὶ
σωφροσύνης, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια ἡνυχάς, οὐκ ἔνεστι φέρως
οὐδὲν ἐν τοῖς τῆδε ὁμοιώμασιν, ἀλλὰ δι' ἀμυθῶν ὄργάνων
μύθις αὐτῶν καὶ ὀλίγοι ἐπὶ τὰς εἰκόνας ἰόντες θεωρῶνται τὸ
τοῦ εἰκασθέντος γένος· κάλλος δὲ τὸ τ' ἦν ἰθεὶν λαμπρόν, οἷε
σὺν εὐδαμονι χορῶ μακαρίαν ὄρην τε καὶ θέαν, ἐπόμεινοι
μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς, ἄλλοι δὲ μετ' ἄλλου θεῶν, εἶδόν τε
καὶ ἐκλυθῶντο τῶν τελευτῶν ἦν θέμις λέγειν μακαριωτάτην.
C ἦν ἀργιόλομεν ὀδοκλήγοι μὲν αἰτοὶ ὄντες καὶ ἀπαθείς· κα-
κῶν, ὅσα ἡμᾶς ἐν ὄντιοις χρόνοις ὑπέμεινεν, ὀδοκλήγοι δὲ καὶ

εἰς τὰ μυστήρια τῆς τελειότητος, μόνος αὐτὸς γίνεται πρα-
γματικὰ τέλος· ἐπειδὴ δὲ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰς ἀνθρωπι-
νας ἀσχολίας καὶ ἐπειδὴ προσεγγίζει πρὸς τὸ θεῖο, συμβου-
λεύεται μὲν ἀπὸ τοῦ πολλοῦς, ἐπειδὴ νομίζουσι, οἷε ἰοκλέ-
φην ὁ νεὸς του, χωρὶς θυμῶς νὰ φαίνεται ἐνθουσιάζει τοῦς
πολλούς·

XXX. Ἐῶδ λοιπὸν πλέον καταλήγει ἄλος ὁ λόγος περὶ
τῆς τελευτῆς μορφῆς τῆς μανίας, ἔνεκα τῆς ὁμοίως, ὅταν
κανεῖ παρατηρῆ τὸ ἐπὶ τῆς γῆς κάλλος, ἐπειδὴ ἐνθουθεῖται
τὸ πραγματικῶ, παίρνει πτερά καὶ τότε προσπαθεῖ νὰ πετά-
ξη ὑψηλὰ, ἀλλὰ ἀδυνατῶν, ἐπειδὴ σὺν ὄρῃς κοιτάζει ἐπὶ τὰ
νω, ἀξιασφορεὶ δὲ διὰ τὰ κάτω, κατηγρορεῖται, οἷε εἶναι μα-
νιωτός· ἐπομένως αὐτῆ (ἢ μανία) θεωρεῖται ἐξ ἑλῶν τῶν ἐν-
θουσιάζων ὡς ἢ πλέον τελεία καὶ ὡς προσεγγισμένη ἀπὸ τὰ
τελειότατα καὶ ὡς πρὸ τὸν καταλαμψάνημενον ὄπ' αὐτῆς καὶ
ὡς πρὸς ὅποιον μεταδίδεται, καὶ ὅποιοι ἐπιθυμῶν τὸ κάλλος
μετέχει τῆς μανίας ὀνομαζέται ἐραστής. Αἰοῖτι, ὅπως ἐπέ-
γθη, κάθε ψυχὴ ἀνθρώπου ἐκ φύσεως ἔχει ἰθεὶ τὰς οὐσίας,
οἷετι ἀλλῶς δὲν θὰ εἰσῆρχετο εἰς αὐτὸ τὸ ζῶον (τὸ ἀνθρωπῆτινο
σῶμα), ἀλλ' ὁμοῦς δὲν εἶναι εὐκόλο ἢ κάθε μιά νὰ ἐνθουθηθῆ
ἐκείνας ἀπὸ τὴν παρατήρησι τῶν εἶδῶ, οὔτε ὅσαι εἶδον ἐπ'
ὀλίγον τότε τὰ ἐκεῖ, οὔτε ὅσαι, ἀπρὸ ἔμεισαν εἶδῶ, ἐπαθῶν
τὸ δυστύχημα νὰ ληρημονήσουσι τὰ ἰερά, ποῦ εἶδον τότε, ἐπει-
δὴ ἀπὸ κακᾶς συναναστροφᾶς παρεξέτραπτοσαν εἰς τὴν ἀδι-
κία· Ὀλίγαι λοιπὸν ὑπολείπονται, αἱ ὅποια ἡμποροῦν καλά
νὰ ἐνθουθεῖνται· αὐται δέ, ἔταν ἰδοῦν κάποιον ὁμοίωμα ἀπὸ
τὰ ἐκεῖ, ἐαφλίζονται καὶ δὲν συγχρατοῦσι πλέον τὸν ἑαυτῶ
τους, δὲν γνωρίζουσι δὲ τί εἶναι τὸ πάθος τῶν, οἷετι δὲν ἔχουσι
συνείδησι τοῦ πράγματος. Τῆς δικαιοσύνης μὲν λοιπὸν καὶ
τῆς σωφροσύνης καὶ ὅσων ἄλλων ἀρετῶν εἶναι πολυτίμιες εἰς
τὰς ψυχάς, δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὁμοιώματά των
κανένα φῶς, ἀλλὰ μὲ τὰ ἀτελή μας ὄργανα μόλις καὶ ὀλίγοι
ἀπὸ ἡμᾶς βλέπουσι τοῦ εἰκονιζομένου τὸ πρότυπον, ἀφοῦ ἀνα-
γῶθον ἀπὸ τὰς εἰκόνας· τὸ κάλλος θυμῶς τότε εἶναι δυνατὸν νὰ
τὸ ἰδοῦν εἰς ἕλην του τὴν λαμπρότητα, ἔταν μὲ τὸν χορὸ
τῶν εὐτυχῶν ἀκολουθοῦντες ἄλλοι μὲν τὸν Δία, ἄλλοι δὲ
ἄλλοι ἀπὸ τοῦς θεοῦς, καὶ εἶδον τὸ πλέον ὄρατο θέαμα καὶ
ἐκείνον μέρος εἰς τὴν τελευτῆν, τὴν ὁμοίαν εἶναι δικαίον νὰ
ὀνομαζέμεν μακαριωτάτην, καὶ τὴν ὁμοία παρηγυρῶσμε
ἔντες τέλειοι μὲν οἱ ἴδιοι καὶ ἀδολαβεῖς ἀπὸ κακᾶ, ὅσα εἰς
τὸν κατῆτι καιρὸ μᾶς περιμένον, καὶ ἐπειδὴ βλέπομε καὶ

ἀπλᾶ καὶ ἀτρεμῆ καὶ εὐδαίμονα φάσματα μωμένοι τε καὶ ἐμπορεύοντες ἐν αὐτῇ καθαρᾷ, καθαρὰ ὄντες καὶ ἀσήμενοι τοῦ τούτου, ὁ πῦν σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν, ὁποῖον τούτων δεδουλευμένοι.

XXXI. Ταῦτα μὲν οὖν μνήμη κεχαρισθῶ, δι' ἣν πόσθρ τῶν τότε πῦν μακρότερα εἰρηται· περὶ δὲ κλίους, ὡσπερ εἴπομεν, μετ' ἐκείτων τε ἐλαμπεν ὄν, δευρό τε ἐλθόντες κατελήφσαμεν αὐτὸ διὰ τῆς ἐναρξοτάτης ἀσθῆσεως τῶν ἡμετέρων σίμβον ἐναρξοτάτα. Ὅπως γὰρ ἡμῖν δευράτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐρχεται ἀσθῆσεων, ἡ φρόνησις οὐχ ἀσθῆται—δεινοὺς γὰρ ἦν παθεῖν ἐθωτας, εἴ τι τοιοῦτον ἐαυτῆς ἐναρξές εἰδῶλον παθεῖτο εἰς ὄψιν ἰών—καὶ τίλλια ὄσα ἐραστά· πῦν δὲ κλίος μόνον ταύτην ἔσχε μοῖραν, ὅστι' ἐφανέρωσαν·

Εἰτον εἶναι καὶ ἐρασιμώτατον. Ὁ μὲν οὖν μὴ νεοτέλης ἡ διεφθαμένους οὐκ ἔξως ἐνθῆνδε ἐκείσε φέρεται πρὸς αὐτὸ τὸ κλίος, θεώμενος αὐτοῦ τὴν τῆδε ἐκωνυχίαν, ὥστε οὐδέ βεται προσορῶν, ἀλλ' ἥδονῆ παραδὸς τετραπόδος νόμον βαίνειν ἐπιχειρεῖ καὶ παιδοσορεῖν, καὶ ὕβρει προσομιλῶν

251 οὗ δέδοικεν οὐδ' ἀσχύνεται παρὰ φύσιν ἥδονῆν διώκων· ὁ δὲ ἀριτελής, ὁ τῶν τότε πολυθεάμων, ὅταν θεοειδὲς προσοσπον ἴδῃ κλίος εὐ μεμυημένον ἢ τινα σώματος ἰδέαν, πρῶτον μὲν ἐφροῖζε καὶ τι τῶν τότε ὑπῆλθεν αὐτὸν θεμάτων, εἶτα προσορῶν ὡς θεὸν ἀέβεται, καὶ εἰ μὴ δεδιείῃ τὴν τῆς σφοδρα μανίας δοξάν, φύει ἄν ὡς ἀγάμιατι καὶ θεῶ τοῖς παιδικοῖς. Ἰδόντα δὲ αὐτὸν ὄλον ἐκ τῆς φρόνης

Β μεταβολῆ τε καὶ ἰσθῶς καὶ θεομάντης ἀήθης λαμβάνει· θεξάμενος γὰρ τοῦ κλίους τὴν ἀπογορῆν διὰ τῶν ὀμμάτων ἐθερμάνθη, ἢ ἡ τοῦ πτεροῦ φύσις ἀδραεται, θεξιμανθῆτος δὲ ἐτάκη τὰ περὶ τὴν ἐκφυσιν, ἃ πάλοι ἐπὶ σκληρότητος

82. Ἡ ἐμπορεία αὐτῆ, κατὰ τὴν ἐπιστολὴν ὁ μεμυημένος θεσται· καὶ κατανοεῖ τὴν πρώτην εἰκόνα τῆς θεότητος, εἶνα, τὸ τέμα τοῦ μωστρηίου. (Βλέπε καὶ Πατάωνος Σχημάτων 211b-212a, τὸ τέλος τοῦ λόγου τῆς ἀποστολῆς).

83. Ὑπαντιμῶς εἰς τὸ «Σῶμα-Σῶμα Παφῶς» τῶν Ὀφικῶν (Τορτίαν 498a «καὶ τὸ μὲν σῶμα ἐστὶν ἡμῖν σῶμα»).

84. Τὰ ἴδια λέγει καὶ ἀνωτέρω 249c, 250a-b, ὡς καὶ κατωτέρω 274a.

παρτηροῦμε καλὰ εἰκόνας τελείας καὶ ἀπλᾶς καὶ γαλήνιας καὶ εὐδαίμονας μέσα εἰς λαμπρὸ φεγγυοδόλγημα⁸², καθαρὰ καὶ χωρὶς γὰ εἰμεθα κλεισμένοι εἰς αὐτὸ τὸ μνήμα, τὸ ὅποτον περιφέροντας μαζί μας τὸ ὀνομάζομε σῶμα, θεμένοι μαζί του, ὅπως τὸ ὄσπραχο⁸³.

XXXI. Αὐτὰ μὲν λοιπὸν ἄς χαρισθῶν εἰς τὴν ἀνάμνησι, ἔνεκα τῆς ἀποίας ἀπὸ τῶν πόθῶ τῶν περασμένων εἴπαμε τῶρα περισοδέτερα ἀπὸ ὅσα χρειαζόμεναι· ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ κλίος, ὅπως εἴπαμε, καὶ μαζί με ἐκείνας (τὰς οὐσίας) ἐφεγγυοδόλος, καὶ ἔταν ἡλθαμε ἔδῶ (εἰς τὴν γῆ), τὸ εἶδαμε μὲ τὴν πλέον δευτέρα ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις μας γὰ λάμπη πάρα πολλὴ φανερά. Διότι ἡ πλέον δευτέρα ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις τοῦ σώματος μας εἶναι ἡ ὄρασις, με τὴν ὅποια ἄμως δὲν διακρίνεται ἡ φρόνησις—διότι φοβεροὺς ἔρωτας θὰ παρείχεν εἰς εἰς τὴν ὄρασι—καὶ τὰ ἀλᾶ, ὅσα εἶναι ἐξαιγάτητα· τῶρα ἄμως μονάχα τὸ κλίος ἀπέκτρησε αὐτὸ τὸ προσόν, ὥστε γὰ εἶναι φανερότατο καὶ ἀξιοπατητότατο. Ὅποιος λοιπὸν δὲν ἔχει μνησῆ πρὸ ὀλίγου εἰς τὰ μωστρηία (τοῦ οὐρανοῦ) ἢ ὅποιος εἶναι διεφθαρμένος, δὲν μεταφέρεται ἀπὸ οὐσῶς ἀπὸ ἔδῶ ἐκεῖ, πρὸς τὴν ἴδια τὴν ἴδῆα τοῦ κλίους, ἔταν ἰσθῆ ἔδῶ τὸ εἰδῶλό του, ποῦ ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα⁸⁴, ὥστε βλέπων τὸ ὄρασι δὲν αἰσθάνεται ἀσέασιμῶ, ἀλλὰ παραδομένο καὶ γὰ σπέρη παιδιὰ καὶ δὲν φοβάται γὰ ἔχη σχεῖα με τὴν βραυσοῦτητα, ὅτε ἐντρέπεται γὰ ἐπιδικῶκη ἀφῶσιχην ἥδονῆ· ὅποιος ἄμως πρὸ ὀλίγου ἔμυθησῆ εἰς τὰ μωστρηία (τοῦ οὐρανοῦ), ὅποιος εἶσε πολλὰ ἀπὸ τὰ τότε (τὰς οὐσίας), ἔταν ἰσθῆ πρόσωπο θεόμορφο, τὸ ὅποτον γὰ θμοιάζει πολλὸ με τὸ κλίος (τὸ οὐράνιο), ἢ τὸ σῆμα σώματος, τὸ ὅποτον ὕπνευθμῆσει τὸ κλίος, κατὰ πρῶτον αἰσθάνεται φρικιασι καὶ εἰσέρχεται ἐντός του κάποιος ἀπὸ τοῦς τότε τρώμους, ἔπειτα παρτηρῶν αὐτὸ τὸ ἀέβεται ὡσάν θεὸς, καὶ ἄν δὲν φοβῆθῆ, ἄμως θεωρηθῆ πάρα πολλὸ μανιακός, θὰ ἐθυσίαζε ὅπως αὐτὸ ἰσθῆ καὶ ὅπως αὐτὸ εἰς τὸν νέον ποῦ ἀγαπᾷ. Καὶ ἔταν τὰδὸν καὶ τὸν πᾶνει· ἴδρωτας καὶ πυρετὸς ἀσυνήθιστος· ἰσθῆ, μὴδὲς διὰ τῶν ἀφθαλαμῶν ἐδέχθη τὴν ἀπποροῖ τοῦ κλίους, αἰσθάνεται τὴν θερμότητα, ποῦ με αὐτὴν ἀναπτύσσονται τὰ φρερὰ τῆς ψυχῆς, ἔταν δὲ θερμανθῆ, λυώνον τὰ γύρω εἰς τὴν ἐκφυσι τῶν φτερῶν, τὰ ὅποια προηγούμενος ἀπὸ

συμμεμικτότα εἶχε μὴ βλαστάνειν, ἐπιγραφείσης δὲ τῆς το-
φῆς ᾧδησέ τε καὶ ὄδησε φέσθαι ἀπὸ τῆς δίτης ὁ τοῦ
πεσοῦ καυλὸς ὑπὸ πᾶν τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος· πᾶσα γὰρ ἦν τὸ
πάλα πτερωτή.

XXXII. Ζεὶ οὖν ἐν τούτῳ δὴ καὶ ἀνακηκίει, καὶ ὁ-
C περὶ τὸ τῶν ὀδοντοφυόντων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίνε-
ται, ὅταν ᾄσται φωνῶσι, κητοῖς τε καὶ ἀναδάκτυτοις περὶ τὰ
οὖλα, ταῦτ' ἂν πέπονθεν ἢ τοῦ πτεροφυεῖν ἀποχλωμένου ψυ-
χῆ· ἔτι τε καὶ ἀνανακτεῖ καὶ γαργαλίεται φύσησα τὰ πτε-
ρά. Ὅταν μὲν οὖν βλέπουσα πρὸς τὸ τοῦ παιδὸς κάλλος ἐ-
κείθεν μέση ἐπίοιτα καὶ θέουσα, ἃ δὴ διὰ ταῦτα ἡμερος
καλεῖται, δεχομένη τὸν ἡμερον ἀδθηραὶ τε καὶ θεγμαίνοντα,
D ἡσφᾶ τε τῆς ὀδόντης καὶ γέγηθεν· ὅταν δὲ χωρὶς γέννηται
καὶ ἀεχμήσῃ, τὰ τῶν διεξόδων στομάτια, ἢ τὸ πτερόν ὀσμῆ,
συναναυνομένα μύσαντα ἀποκίσει τὴν βλαστὴν τοῦ πτεροῦ,
ἢ δ' ἐντὸς μετὰ τοῦ ἡμέρον ἀποκεκλήμενη, πηδῶσα οἶον τὰ
σφύζοντα, τῇ διεξόδῳ ἐγκλίει ἐκαστῇ τῇ καθ' αὐτήν, ὅτε
πᾶσα κεντουμένη κύκλῳ ἢ ψυχῇ οἰστροῦ καὶ ὀδονᾶται· μνή-
μη δ' αὐτῆσθα τοῦ καλοῦ γέγηθεν. Ἐκ δ' ἀμφοτέρων με-
E μνημῶν ἀδημονεῖ τε τῇ ἀτοκίᾳ τοῦ πύθους καὶ ἀποδοῦσα
λυτῆρά, καὶ ἐμμανῆς οὖσα οὔτε νυκτὸς ὄνματα καθεδέειν
οὔτε μεθ' ἡμέραν οὐδ' ἂν ἢ μένειν, θεῖ δὲ ποθοῦσα, ὅπου
ἂν οἴηται ὑπεσθαι τὸν ἔχοντα τὸ κάλλος· ἰδοῦσα δὲ καὶ
ἐποχτυσαμένη ἡμερον ἔλυσσε μὲν τὰ τότε συμπεφραγμένα,
ἀναπνοῇ δὲ λαβοῦσα κέντρων τε καὶ ὀδόντων ἐκίχεν, ἢ ὁ-
νήν δ' αἶ ταύτην γλυκυντήν ἐν τῷ παρόντι κατποῦται.

252 Ὅθεν δὲ ἐκοῦσα εἶναι οὐκ ἀποκίπεται, οὐδέ τινα τοῦ κα-
λοῦ περὶ πλείονος ποιεῖται, ἀλλὰ μητέραν τε καὶ ἀδελφῶν
καὶ ἐταίρων πάντων λείησται, καὶ οὐσίας δι' ἀμέλειαν ἀ-
πολλυμένης παρ' οὐδὲν τίθεται, νομίμων δὲ καὶ εὐνοημιό-
νων, οἷς πρὸ τοῦ ἐκαλλωπίεστο, πάντων καταφρονησασα
δουλεύειν ἐτοίμη καὶ κοιμασθαι ὅπου ἂν ἐξ ἡς ἐγγυράτω
τοῦ πύθου· πρὸς γὰρ τῷ σέβασθαι τὸν τὸ κάλλος ἔχοντα ἰα-

85. Μέγρια ἴβεντα = ἀκραιπνότης.
86. ὄπος καὶ σφύζοντα· ἀφροσύνη.

τὴν σκληρότητα ἐνωμένην ἡμπεδίζον νὰ φυτρώουσι τὰ σπέρμα,
ὅταν δὲ εἰσέλθῃ ἢ τροφή, τὸ στελεχος τοῦ σπέρματος μέσα εἰς
διόκλητρον τὴν ψυχὴν καὶ ἐξοκκῶνεται καὶ παίρνει δύναμι
νὰ μεγαλώσῃ· οἷον ἀλλοτε ἢ ψυχῇ ἢ τοῦ δὴν φερωτῆ.

XXXIII. Τότε λοιπὸν ἢ ψυχῇ διόκλητρος εὐρίσκειται οὐ
ἀναδρασθῆ καὶ ἀνακκῶματα καὶ ὅπως παθαίνουσι τὰ βρέφη,
ποῦ βρέζουσι δόντια, πόλλος ἀρχίζουσι νὰ φυτρώουσι, φασγῶρα
καὶ ἐρεθισμὸς εἰς τὰ οὖλα, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς παθαίνει ἢ ψυχῇ,
ἢ ὅποια ἀρχίζει νὰ βράζῃ σπέρμα· καὶ βράζει καὶ στενο-
χωρεῖται καὶ γαργαλίεται, ὅταν φυτρώουσι τὰ σπέρμα
τῆς. Ὅταν λοιπὸν παρατηροῦσα τὸ κάλλος τοῦ νέου δέ-
χεται πόρος, ὅταν δὲ ἀποχωρισθῇ καὶ ἀπορροῦσι ἀπὸ αὐτοῦ,
ποῦ ἀκριβῶς ἐνεκα τούτου ἀνομάζονται ἡμερος⁸⁵, καὶ ἀνα-
πύσονται καὶ θερμαίνονται καὶ ἡσφᾶζει ἀπὸ τῆς στενοχωρίας
καὶ χαιρέται· ὅταν δὲ ἀποχωρισθῇ καὶ στενοχωρηθῇ, τὰ στο-
μία τῶν πόρων, ἀπ' ὅπου φυτρώουσι τὰ σπέρμα, ἐξηραίνονται
καὶ ἀποκλειόμενα ἐμποδίζουσι τὴν βλάστησιν τοῦ σπέρματος καὶ
αὐτῇ κλεισμένη μέσα μετὰ τὸν ἡμερον, πηδῶσα, ὅπως ἐκείνη
ποῦ ἀναπλάθονται⁸⁶, κεντᾶ κάθε μέρος ἀπὸ τοῦ πόρου τῆς,
ὅτε ἢ ψυχῇ, ἐπειδὴ διόκλητρος κεντιέται γύρω-γύρω, γίνε-
ται ἐκτός ἑαυτῆς καὶ ὑποφέρει ἀπ' ἐτέρου ὅμοιο, ἐπειδὴ ἐν-
θυμείται τὸ κάλλος, χαιρέται. Ἀπὸ τὴν ἀνάμειξι δὲ τῶν
δύο αὐτῶν συναυθιμῶν καὶ στενοχωρεῖται ἐνεκα τῆς πε-
ραδοσῆτος τῶν παθήματός τῆς, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἡμπορεῖ νὰ
τὸ ἐξήγησῃ, λυσσᾶ καὶ γεμάτη μανία οὔτε τὴν νύκτα ἡμ-
πορεῖ νὰ κοιμηθῇ, οὔτε τὴν ἡμέρα νὰ μένη εἰς τὴν θέσιν
τῆς, ἀλλὰ τρέχει μετὰ πόθο ἐκεῖ, ὅπου νομίσει, ὅτι θὰ ἰδῇ
ἐκεῖνον ποῦ ἔχει τὸ κάλλος· ὅταν δὲ τὸν ἰδῇ καὶ διο-
χέσῃ μέσα τῆς τὸν ἡμερον, ἀνοίγει μὲν τοὺς πόρους, οἱ
ὅποιοι τότε εἶχον κλεισθῆ, καὶ ἀπὸ ἕνασάμνη, παθεῖ νὰ
κεντιέται καὶ νὰ πονῇ, ἀπολαμβάνει δὲ τὴν στυγερὴν αὐτῆ
τὴν πλεόν γλυκεῖα εὐχαρίστησι. Ἐπομένως ἢ ψυχῇ δὲν
ἀποχωρίζεται πλεόν μετὰ τὴν θέλησιν τῆς ἀπὸ τὸν ὄρατον ἔρω-
μῆνο τῆς, οὔτε προτιμᾶ τίποτε ἀπὸ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μητέρας
καὶ ἀδελφῶν καὶ τοῦ φίλου ἐλθῶν ληθμονεῖ καὶ καθόλου
δὲν ὑπολογίζει τὴν περιουσίαν τῆς, ποῦ χάνεται ἀπὸ τὴν
ἀμέλειά τῆς, ἀλλὰ περιφρονώντας τὰ νόμιμα καὶ τὰ σεμνὰ
ἦθη, τὰ ὅποια προηγουμένως ἐθεωροῦσε στολίδια τῆς, εἶναι
ἐτοίμη καὶ νὰ κοιμηθῇ, εἰς ὅποιο μέρος θὰ τὴν ἀφῆκε κα-
νέας, ποῦ κοντὰ εἰς τὸν πόθο τῆς⁸⁷. οἷον ἐκτός τῆς λα-

87. Βλέπε ὅσα λέγει ὁ Πλάτωνας εἰς τὸ Συμπόσιον Παράφρασις
(183a), ὁ Ἀριστοφάνης (192d-e) καὶ ἡ Διοτίμα (203d).

Β τῶν εὐρηκῶν μόνον τῶν μερίστων πόνων. Τοῦτο δὲ τὸ πάθος, ὃ παῖ καλέ, πρὸς ὃν δή μοι ὁ λόγος, ἀνθρώποι μὲν Ἔρωτα ὀνομάζουσι, θεοὶ δὲ ὁ καλοῦσιν ἀκούσας εἰκότως διὰ νεότητά γελάσει. Λέγουσι δέ, οἶμαι, τιπὲς Ὀμηριδῶν ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπὶ δύο ἐπη εἰς τὸν Ἔρωτα, ὃν τὸ ἔραγον ὑβριστικῶν πάνυ καὶ οὐ σφοδρὰ τι ἔμμετρον ἄνωσσι δὲ ὡθεῖ.

Γ τὸν δ' ἦροι θνητοὶ μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποιητῶν, ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα, διὰ πτερόφορον ἀνάγκην.

Τούτοις δὴ ἔξοσι μὲν πείθεσθαι, ἔξοσι δὲ μὴ ὄμως δὲ ἦ γε αἰτία καὶ τὸ πάθος τῶν ἐρώτων τοῦτο ἐκείνο τῆρχά-
ναι ὄν.

XXXIII. Τῶν μὲν οὖν Διὸς ὀπαδῶν ὁ λευθεὶς ἔμβρο-
θέτερον δύναται φέρειν τὸ τοῦ πτερωτόμου ἄχθος· ὅσοι δὲ Ἄγεός τε θεοαπεινὰ καὶ μετ' ἐκείνου περιετόλιον, ὅταν ὕπ' Ἐρωτος ἀλώσι καὶ τι οἰηθῶσιν ἀδικεῖσθαι ὕπὸ τοῦ ἐρωμένου, φονικοί καὶ ἔτοιμοι καθιερεύειν αὐτούς τε καὶ τὰ παῖδικά καὶ οὕτω καθ' ἕκαστον θεόν, οὐ ἕκαστος ἦν χορευ-
τής, ἐκείνων τιμῶν τε καὶ μιμούμενος εἰς τὸ δυνατόν ἤ-
ἄως ἢν ἡ ἀδιάφθορος, καὶ τὴν τῆδε πρῶτην γένεσιν βιο-
τερεῖ, καὶ τοῦτω τῷ ἰσότηρ πρὸς τε τοὺς ἐρωμένους καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὁμιλεῖ τε καὶ προσφύεσται. Τῶν τε οὖν Ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς ἰσότηρ ἐκλέγεται ἕκαστος, καὶ ὡς θεὸν αὐτῶν ἐκείνων ὄντα ἑαυτῶ ὄλον ἀγαλμα τεκταίναται τε
Ε καὶ κατακοσμεῖ, ὡς τιμῶσιν τε καὶ ὀργιάσων. Οἱ μὲν δὴ οὖν Διὸς δῖον τινα εἶναι ζητοῦσι τὴν ψυχὴν τὸν ὕψ' αὐτῶν ἐρωμένων σκοποῦσιν οὖν, εἰ φιλόσοφος τε καὶ ἡγεμονικῶς τὴν φύσιν, καὶ ὅταν αὐτῶν εὐρόντες ἐρασθῶσι, πάν ποιούσιν ὅπως τοιοῦτος ἔσται. Ἐάν οὖν μὴ πρῶτερον ἡμεβεῶσι τῷ

88. Βλέπε τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους λεγόμενα εἰς τὸ Πλάτωνος Συμπόσιον 189d.

89. Τένος γαυφῶδων ἐκ Χίου, τὸ ὄνομα ἐπαλάσιν εἰς τὰς κοινὰς πανηγύρεις τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα. Τενικώτερον ἔδεικτο οἱ ποιεῖν τὰς κατὰ τὸ πρότυπον τῶν Ὀμηρικῶν ἐπὶν διάφορα ἐπη καὶ ἀκόμη καὶ ἠοιολοῦντο μὲ τὴν μελέτην τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων.

τρέφει, πῶς τρέφει δ' ὅποιον ἔχει τὸ κάλλος, εὐρήκε αὐτῶν ὡσὺν μοναδῶν ἰατρῶ τῶν μερίστων πόνων τῆς ἡ. Αὐτὸ δὲ τὸ πάθος, ὅρατε μοι νῆε, πρὸς τὸν ὅποιον αὐτὰ τὰ λόγια ἀπευθῶσι, οἱ ἀνθρώποι μὲν τὸ λέγουσιν Ἔρωτα, οἱ θεοὶ δὲ τοῦ δίνουσιν ὄνομα, τὸ ὅποιον ἀν ἀκούστας δικαιολογημένα θὰ γέλασας διὰ τὴν παραδοξότητά του. Νομίζω, μερικοί Ὀμη-
ρίδαι ἡ λέγουσιν δύο στίχους ἀπὸ τὰ ἀποκρυφα ποιήματα, πού ἀναφέρονται εἰς τὸν Ἔρωτα, ἀπὸ τοὺς ὅποιους ὁ ἔνας εἶναι πῶλυ ὑβριστικός καὶ ὄχι πῶλυ τέλειος κατὰ τὸ μέτρο καὶ ὡς ἔφη ἐξηγῶντων.

«Οἱ ἀνθρώποι τὸν εἶπανε Ἔρωτα φτερωτό, καὶ Πτέρωτα οἱ ἀθάνατοι, γιὰτ' ὄλο φτερουγίσει...»

Αὐτὰ βέβαια εἶναι δυνατό μὲν κανεῖς νὰ τὰ παραδέχε-
ται, ἡμπορεῖ δὲ καὶ νὰ μὴ τὰ πιστεύῃ· ἀλλ' ἔμως ἦ αἰτία καὶ τὸ πάθος τοῦλάχιστον ἐκείνων πού ἀγαποῦν, αὐτὸ εἶναι, ὅπως τὸ εἶπαμε.

XXXIII. Ὅποιοι μὲν λοιπὸν ἀπὸ ἐκείνους πού ἀκολού-
θησαν τὸν Δία κατελήθη ἀπὸ ἔρωτα ἡμπορεῖ ἀκολούτερα νὰ διαφέρῃ τὸ βάρος τοῦ θεοῦ, πού ἔχει τὸ δυνατὸν τοῦ ἀπὸ τὰ φτερά· ὅσοι δὲ ἦσαν ἀκόλουθοι τοῦ Ἄρεως καὶ μὰζι μ' ἐ-
κείνον περιεφέροντο εἰς τὸν οὐρανόν, ἔταν καταλήθησιν ἀπὸ τῶν Ἐρωτα καὶ νομίσουν, ἔτι κάπως ἀδικοῦνται ἀπὸ ὅποιον ἀγαποῦν, τοὺς ἐργεταί ἐπιθυμία νὰ διατρέξουσιν φόνο καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ θυσιάσων καὶ τὸν ἑαυτοῦ τους καὶ τὸν νεὸ τοῦ ἀγαποῦν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀνάλογα μὲ τὸν καθένα θεόν, τὸν ἔπιον ἕκαστος ἐπισημοῦσε, ἤν τιμῶντας καὶ μι-
μούμενος ἐκείνον κατὰ τὸ δυνατόν, ἐπ' ὅσον δὲν διαφθείρε-
ται, καὶ δίδει τὸν βίον του σύμφωνα μὲ αὐτὴν τὴν πρώτην γένεσι καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ συναναστρέφεται καὶ συμπεριφέρεται· καὶ πρὸς ὅσους ἀγαπᾷ καὶ πρὸς τοὺς ἀ-
λάους. Καθένας λοιπὸν ἐκλέγει ἀνάλογα μὲ τὸν χαρακτήρα του καὶ τὴν Ἔρωτα τῶν ὀραίων καί, ὡσάν νὰ εἶναι θεός ὁ ἀγαπώμενος, φαίνεται, πῶς τοῦ κατασκευάζει μέσα του ἀ-
γάμη καὶ τὸ καταστολίζει καὶ γιὰ τὸν τὴν φύσιν καὶ γιὰ τὴν τὸν κάμψιν ἀποκρυφους τελετάς. Ὅσοι μὲν λοιπὸν ἦσαν ἀκό-
λουθοι τοῦ Διὸς ζητοῦν ὁ ἀκριτεμένος των νὰ εἶναι· εἰς τὴν ψυχὴν Διὸς παρατηροῦν λοιπὸν, ἀν ἀπὸ φυσικῆ κλίσι εἶναι φιλόσοφος ἢ ἡγεμονικῶς καὶ ἔταν, ἀπὸ τὸν εἶβρον, τὸν ἀγα-
τήσουν, φροντίζουσι μὲ κάθε μέσο νὰ διατηρηθῇ τέτοιος. Ἐάν λοιπὸν προηγουμένως δὲν εἶχον ἀσχοληθῇ μὲ τὸν τοιοῦτον

ἐπιτηδύμιαι, τότε ἐπιχειρήσαντες μανθάνουσι τε ὄθεν ἂν τὸ
 δύνωνται καὶ αὐτοὶ μετέδωκονται, ἔχουσιντες δὲ παρ' ἑαυτῶν
 253 ἀνευθίσκειν τὴν τοῦ σφαιέσου θεοῦ φῶσιν εὐποροῦσι διὰ τὸ
 σφαιόνως ἠναγκάσθαι πρὸς τὸν θεὸν βλέπειν, καὶ ἐφαπτόμε-
 νοι αὐτοῦ τῇ μνήμῃ ἐνθουσιῶντες ἐξ ἐκείνου λαμβάνουσι τὰ
 εἶδη καὶ τὰ ἐπιτηδύμιατα, καθ' ὅσον δυνατόν θεοῦ ἀνθρώ-
 πῳ μετασχεῖν· καὶ τούτων δὴ τὸν ἐξώμενον αἰτιώμενοι εἶτι
 τε μᾶλλον ἀγαπῶσι, κἂν ἐκ Διὸς ἀρτίωσιν, ὅσπερ αἱ βάκχαι,
 ἐπὶ τὴν τοῦ ἐσωμέσου ψυχῆν ἐκπαινούσας ποιοῦσιν ὡς δυνα-
 254 τὸν ὁμοιωτάτον τῷ σφαιέτῳ θεῷ. Ὅσοι δ' αὐτὸ μεθ' Ἡρας εἶ-
 ποντο, βασιλικὸν ἔητοῦσι, καὶ εὐθύντες περὶ τούτων πάντα
 δρωσὶ τὰ αὐτὰ οἱ δὲ Ἀπόλλωνός τε καὶ ἐκείνου τῶν θεῶν
 οὕτω κατὰ τὸν θεὸν ἰόντες ἔητοῦσι τὸν σφαιέτῳ παιδῶν πε-
 φουκέναι, καὶ ὅταν κήσωνται, μιμούμενοι αὐτοὶ τε καὶ τὰ
 παιδικὰ πείθοντες καὶ θυμύλιοντες εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτή-
 255 δευμα καὶ ἰδέαν ἄγουσιν, ὅση ἐκείνῳ δύναμις, οὐ φθόνῳ
 οὐδ' ἀνελευθέρῳ θυμωσίᾳ χρώμενοι πρὸς τὰ παιδική,
 256 ὁδ' ἀλλ' εἰς ὁμοίωτα αὐτοῖς τῷ θεῷ, ὃν ἂν τιμῶσι, πᾶσαν
 πάντως ὅ τι μάλιστα πειθόμενοι ἄγειν οὕτω ποιοῦσι. Πλο-
 θυμία μὲν οὖν τῶν ὡς ἀληθῶς ἐδόντων καὶ τελειῆ, ἔτι γε
 διαφρέωνται ὁ προθυμοῦνται, ἦν λέγω, οὕτω καλῆ τε καὶ
 εὐδαιμονικῆ ὑπὸ τοῦ δι' ἐξῶτα μανέντος φίλου τῷ φίλῳ
 257 θέντι γίγνεται, ἔαν αἰεθῆῃ· ἀλλὰ καὶ δὲ δὴ ὁ αἰεθεὶς τοῦ-
 ῶδε τῶσπερ.

XXXIV. Καθάπερ ἐν ἀρχῇ τοῦδε τοῦ μύθου τριχῆ θι-
 ελόμην ψυχῆν ἐκείτην, ἱερομόρφω μὲν δύο τινὲ εἶδη,
 258 Ἰηνοχικὸν δὲ εἶδος τρίτον, καὶ πῶν εἶτι ἦμιν ταῦτα μνήστω.
 Τῶν δὲ δὴ ἔππων ὁ μὲν, φαμέν, ἀγαθός, ὁ δ' οὐ· ἀρετῆ
 δὲ τίς τοῦ ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ κακία, οὐ διαστραμν. πῶν δὲ
 259 λεκτέον. Ὁ μὲν τοῖνων αὐτοῖν ἐν τῇ καλλίονι στάσει ὄν τὸ
 τε εἶδος ὁρθός καὶ διηρθρωμένος, ὑψηλῆν, ἐτήρησας,

90. Αἱ ἀλλως Μαινιάδες ὀνομαζόμεναι· νόημα ἢ μυστικαὶ τῶν
 ναϊκῶν ἀκολουθεῖσαι τὸν Βάκχον (τὸν ἀλλως Διόνυσον λεγόμενον) καὶ
 τελοῦσαι μετ' αὐτοῦ τὰ ἄρτιά του ἐν βακχικῇ οἰστροφῇ.

ἔρωτά των, τότε ἐπιτιθέμενοι καὶ μανθάνουν ἀπὸ ὅπου δὴ πε-
 260 τε ἦμπορον καὶ τὰς δυνατόμενς των μεταχειρίζονται καὶ ἐρευ-
 νόυντες διὰ τὰ εἴδων μύθοι των τὴν ἰδιότητα τοῦ θεοῦ των
 τὸ ἐπιτυχεῖν, διότι ἠναγκάσθησαν νὰ ἔχουν ἐστραμ-
 261 μένα τὰ βλέμματά των συνεχῶς πρὸς τὸν θεὸν καὶ πλησιάζ-
 ῶντες αὐτὸν μὲ τὴν ἀνάμνησιν γεμᾶτοι ἐνθουσιασμοῦ παίρουν
 262 ἀπὸ ἐκείνου τὰς συνθειὰς καὶ τὸν χαρακτήρα. ὅσο εἶναι δυ-
 νατὸ εἰς τὸν ἀνθρώπου νὰ γίνῃ κοινωνὸς τῆς θείας φύσεως·
 καὶ ἐπειδὴ λοιπὸν θεωρῶν αἴτιον αὐτῶν τὸν ἀγαπητέον τους,
 263 ἀκόμη περισσότερο τὸν ἀγαπῶν καὶ ἂν ἢ πηγῆ ἀπὸ ὅπου
 ἐμπέονται εἶναι ὁ Ζεὺς, διαχρῶντες τὴν ἐμπειροὶ των ἐπά-
 264 γω εἰς τὴν ψυχῆν τοῦ ἐρωμένου. ὅπως αἱ Βάκχαι⁹⁰, τὴν κά-
 μινον ἔσο τὸ δυνατόν ὁμοιωτάτη μὲ τὸν θεὸν των. Ὅσοι δὲ
 265 ζῶν' ἐτέρου ἠκολούθησαν τὴν Ἡρα, ἔητοῦν ἐρωμένο μετὰ
 αὐτῶν χαρακτήρα καὶ, ἀφοῦ τὸν εἴδων, κάμνουν εἰς αὐτὸν τὰ
 266 ἴδια· ὅσοι δὲ ἠκολούθησαν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ καθένας ἄλλον
 ἀπὸ τοῦ θεοῦ. κανονίζοντες τὸν ἑαυτὸ τους σύμφωνα μὲ
 267 τὸν θεόν, ἀναζητοῦν νὰ ἔχη τὸ ἀγαπητέον τους παιδί τοιαύ-
 τας φυσικὰς ἰδιότητας, καὶ ὅταν τὸ ἀποκτήσων, καὶ οἱ ἴδιοι
 268 μιμούμενοι καὶ προσπαθοῦντες νὰ πείσων καὶ νὰ καθοδη-
 γήσων τὸ παιδί, τὸ φέρουν εἰς τὸν χαρακτήρα καὶ εἰς τὸν
 269 ὅπου ἐκείνου (τοῦ θεοῦ των), ὅσο καθένας ἦμπορεῖ, χωρὶς
 νὰ μεταχειρίζωνται τὸν νέο μὲ φθόνον οὔτε μὲ μικροπρεπῆ ἀν-
 270 τιμῆα, ἀλλὰ μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦντες τὸν κάμνουν
 271 ἔτι, ὥστε νὰ εἶναι τελείως ὁμοίος μὲ τὸν θεὸν τοῦ τιμῶν
 καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸ τους. Ἴσως λοιπὸν προθυμία καὶ προστά-
 272 θεία, τοῦ ἀνέφερα, διὰ τελειοποιῆσαι καταδέλλων, ὅσοι
 πραγματικὰ ἀγαπῶν, ἂν κατορθώσων βέβαια ἐκεῖνο, ποῦ
 273 τοῦ ἐπιθυποῦν, καί, ἔαν κατακτηθῆ, ὅποιος ἀγαπᾷται, τό-
 274 σον ὄρατα καὶ εὐδαιμονικὰ μωεῖται ἀπὸ τὸν τρελλὰ ἐρωτευ-
 μένο φίλον του· ὅποιος δὲ κατακτηθῆ, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο κα-
 275 τακτεῖται.

XXXIV. Ὅπως εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ τοῦ λόγου εὐήρησα
 260 κάθε ψυχῆ εἰς δύο μέρη μὲ μορφὰς ἑπτῶν καὶ εἰς τρίτον μὲ
 μορφήν ἡνίοχου, ἀκόμη καὶ τώρα ἄς ἐπιμεινουμε εἰς αὐτὴν
 τὴν παραβολήν. Ἀπὸ τοῦς ἑπτῶς λοιπῶν, εἴπομεν, ὁ ἕνας
 261 εἶναι καλὸς καὶ ὁ ἄλλος δὲν εἶναι· δὲν διεσαφῆσαμε ὅμως
 ποῦ εἶναι ἢ ἀρετῆ τοῦ καλοῦ καὶ ποῖα ἢ κακία τοῦ κακοῦ,
 262 τώρα ὅμως πρέπει νὰ μιλήσωμε γι' αὐτὰ. Λοιπὸν ὁ ἕνας
 263 ἀπὸ αὐτοῦς, ἐπειδὴ ἔχει ἐμφάνειναι πλεόν ὄρατα καὶ εἶναι εὐ-
 264 θυσιῆς καὶ μὲ καλοσυναρμολογημένα μέλη, μὲ ὀψηλὰ τὸν πρᾶ-
 265 κτισμοῦ, οὐρανοῦ

λευκὸς ἰδεῖν, μελανόμματος, τιμῆς ἕσρατῆς μετὰ σωφροσύνης τε καὶ αἰδοῦς, καὶ ἀληθινῆς δόξης ἑταῖρος, ἀπληκτος, κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἠνιοχεῖται· ὁ δ' αὖ σοκολίος, πο-
 254 Η λῆς, εὐκῆ συμπεφορημένος, κραιναυλήν, βραχυτεράγγηλος, αἰμοποδόσωπος, μελάγχρους, γλαυκώματος, ὕραιμος, ὕβρως καὶ ἀλαστονείας ἑταῖρος, περὶ ὧτα λάσιος, κωφός, μάστιγι μετὰ κέντρων μόλις ὑπείκων. Ὅταν δ' ὄν ὁ ἠνιόχος ἰδῶν τὸ ἕσρατικὸν ὄμμα, πᾶσαν αἰσθήσει διαθεσμῆτος τὴν ψυχὴν, γαυραλίσμου τε καὶ πόθου κέντρων ὑποπλησθῆ, ὁ μὲν εὐ-
 254 μενος, ἑαυτὸν κατέχει μὴ ἐπιπρόθῃ τῷ ἕσραμένῳ· ὁ δὲ ὄν τε κέντρων ἠνιοχικῶν οὔτε μάστιγος εἶι ἐντοπέπειται, οκικτρῶν δὲ βία φέρεται, καὶ πάντα πράγματα παδέων τῷ ὄσζονί τε καὶ ἠνιόχῳ ἀναγκάσει ἵνα τε πρὸς τὰ παιδικὰ καὶ μινείαν ποιείσθαι τῆς τῶν ἀφροδιαιῶν χάριτος. Τῷ δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν Β ἀννιτείνετον ἀγανακτοῦντε, ὡς δεινὰ καὶ παρανόημα ἀναγκά-
 254 ζομένῳ· τελευτῶντες δέ, ὅταν μαθῶν ἢ πέδας κακοῦ, προεῦε-
 254 σθον ἀγομένῳ, εἴξαντε καὶ ὁμολογήσαντε ποιήσαν· τὸ κέ-
 254 λευόμενον. Καὶ πρὸς αὐτῷ εἰ ἕξοντο καὶ εἶδον τὴν ὄμην τὴν τῶν παιδικῶν ἀναγράφουσαν.

XXXV. Ἰθόντος δὲ τοῦ ἠνιόχου ἢ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ μάλλους φύσιν ἠνέχθη, καὶ πάλιν εἶδον αὐτὴν μετὰ σω-
 254 φροσύνης ἐν ἀργῷ βάνθῳ βεβῶσαν· ἰδοῦσα δὲ ἕδειξέ τε καὶ σεφθεῖσα ἀπέπεισεν ὑπτία, καὶ ἅμα ἠναγκάσθη εἰς τοῦ-
 254 C πῖσου ἐκκῶσαι τὰς ἠνίας οὔτω σφοδρὰ, ὅσοι ἐπὶ τὰ ἰογία ἄμωφ καθίσαι τῷ ἔκρω, τὸν μὲν ἕκοντα διὰ τὸ μὴ ἀννι-
 254 τεῖνειν, τὸν δὲ ὕβροιστῆν μάκα ἄκοντα. Ἀπειθόντε δὲ ἄπω-
 254 τῶσα, ὁ μὲν ὅπ' αἰσχύνης τε καὶ θάμβους ἰδρωτι πᾶσαν ἔβρεξε τὴν ψυχὴν, ὁ δὲ λήξας τῆς ὀδύνης, ἦν ὅπῳ τοῦ χαλίνου τε ἕσραε καὶ τοῦ πτόματος, μόλις ἕξανταπέντας ἐλοιδορήσαν·
 254 D ὄρνῆ, πολλὰ κακῶν τὸν τε ἠνιόχον καὶ τὸν ὁμάζονα ὡς δεικῶ τε καὶ ἀνανοδία ἰπόντας τὴν τῶν καὶ ὁμολογίαν· καὶ πᾶ-
 254 λιν οὐκ ἐθέλοντας προσηῖται ἀναγκάζων μόλις συνεχθόρησε

91. Ὁ ἀνακῶμενος νέος εἶναι τὸ εἶδωλον, τὸ ἑπτοτον ἐπικαυφ-

χῆλο (ἀγέρωχος), μὲ κάπως κυρτῆ τῆ μύτη, λευκὸς εἰς τὸ χρῶμα, μὲ μαῦρα μάτια, φίλος τῆς τιμῆς μὲ σωφροσύνη καὶ συστολή, ὀπαδὸς τῆς ἀληθινῆς δόξης, χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκη ἀπὸ κτητήματα, ἐδηγγείται μόνον μὲ τὴν προσηπῆ καὶ τὸν λό-
 254 γον τοῦ ἠνιόχου, ὁ ἄλλος ὅμως εἶναι κυρτός, ὀγκώδης, κακο-
 254 φτιαχμένος, σαληροτεράγγηλος, κοντόλαιμος, πλάτυπρόσωπος, μαῦρος, γλαυκομήτης, αἱματώδης, γεμίματος περιφάνεια καὶ ἀλαζονεία, γύρω στ' αὐτὰ δασύτριχος, κωφός, πού μὸλις ἔπαυσει εἰς μαστίγι μὲ κεντρί. Ὅταν λοιπὸν ὁ ἠνιόχος, μὸλις ἰδῆ τὸ ἑσρατικὸ πρόσωπο καὶ ἄφω ἀπὸ τὴν θέαν αὐτῆ διαθερμάκη ἔλγην του τὴν ψυχὴ, αἰσθανθῆ τὸν ἑαυτοῦ του γε-
 254 μάτο ἀπὸ τὰ κεντήματα τοῦ γαυραλίσμου καὶ τοῦ πόθου, ἕκτινος ἀπὸ τοῦ ἔκρωτος, ὅσοις ἔπαυσει εἰς τὸν ἠνιόχο πᾶν-
 254 τοτε, καὶ τότε ἀναγκασμένος ἀπὸ τὴν ἐντροπῆ συγκρατεῖ τὸν ἑαυτοῦ του νὰ μὴ πηδᾷ ἔπᾶνω εἰς τὸν ἀγανακτῆμενὸν τὸν ἠνιόχο οὔτε εἰς τὸ κεντρί τοῦ ἠνιόχου οὔτε εἰς τὸ μαστίγι δίνει πλέον προσοχή, ἀλλὰ πηδῶντας ἀνηνιάζει καὶ προ-
 254 ξωνντας πολλῆ ταραχῆ εἰς τὸν ὁμάζονά του καὶ εἰς τὸν ἠ-
 254 νιόχο τοῦς συνεπαίρειναι πρὸς τὸν ἀγανακτῆμενὸ καὶ τοῦς ἀναγ-
 254 κάσει νὰ θυμηθοῦν τὴν ἀφροδιαια ἦδονῆ. Καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἀργῆ ἀντιστεκονται μὲ ἀγανάκτησι, διότι παρασῶρονται εἰς πρῆξις φοδῆρας καὶ παρανόμους· εἰς τὸ τέλος ὅμως, ἐπει-
 254 ὄη τὸ κακὸ δὲν ἔχει τέλος, προχωροῦν παρασῶρομένοι, ἀφροῦ ὑπεχῶρησαν καὶ παραδέχθησαν νὰ κάμουν εἰ τι τοῦς δια-
 254 ὄη του ν' ἀσπράφτη.

XXXV. Μόλις ὅμως τὸν ἰδῆ ὁ ἠνιόχος ἐνθυμεται τὴν οὐσίαν τοῦ κάλλους⁹¹ καὶ τὴν βλέπει πάλι νὰ περιπατῆ εἰς τὴν ἀνῆν ἕκτασι τοῦ οὐρανοῦ μὲ σωφροσύνη· καὶ μὸλις τὴν εἶδε ἐπροθήθη καὶ γεμάτη (ἢ μνήμη τοῦ ἠνιόχου) σεδασμὸ πῖ-
 254 πτει ὑπτία καὶ συγχρόνως ἀναγκάζεται νὰ τραθῆξη τὰ ἠνία πρὸς τὸ ὅπως τόσο δυνατὰ, ὡστε καὶ οἱ δύο ἔκρωι νὰ καθί-
 254 σων στὰ ἰογία, ὁ ἕνας θεληματικὰ, ἐπειδῆ δὲν ἀντιστεκεται, καὶ ὁ ἄλλος ὁ ὑπερηφάνος τελείως ἀκούσια. Ἀφροῦ δὲ ἀπομα-
 254 κρηθοῦν, ὁ μὲν ἕνας ἀπὸ ἐντροπῆ καὶ φόβο βρέχει ἔλγην του τὴν ψυχὴ μὲ ἰδρωτά, ὁ δὲ ἄλλος, μὸλις ἔπαυσε νὰ πονῆ ἀπὸ τὸν χαλινὸ καὶ τὴν πτόσι καὶ μὸλις ἕξαντάσανε, ἀργισμέτος ὄρηξε· πού κακολογοῦν καὶ τὸν ἠνιόχο καὶ τὸν ὁμάζονά του, ὅτι ἀπὸ δειλία καὶ ἀνανοδία ἐλιποκλήτησαν καὶ παρεβῆσαν τὴν ὕπθερασί των· καὶ τοῦς βιάζει πάλι, ἐνῶ δὲν θέλουν, νὰ
 254 ρεῖ εἰς τὴν μνήμη τὴν προσηπτικῶν οὐσίαν τοῦ κάλλους, τὴν ἑπτοτον ἐλπίστε ἢ ψυχῆ ἀντίκρυος (βλ. ἀνωτέρω 250b-c).

θεομένων εἰσαυθίς ὑπερβαλέσθαι. Ἐλθόντος δὲ τοῦ σὺντε-
 θέτου χρόνου, [οὗ] ἀμνημονεῖν προσποιουμένω ἀναμνη-
 σκων, βιάζόμενος, χρεμετίων, ἔκων ἠνύγκασεν αὐτὸν προσελ-
 θεῖν τοῖς παιδικαῖς ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς λόγους, καὶ ἐπειθὴ ἐ-
 γὼς ἦσαν, ἐγκώμως καὶ ἐκτείνας τὴν κέκρον, ἐνδοκῶν τὸν
 Ἐχάλινον, μετ' ἀναιδίας ἔλακε ὁ δ' ἠνίοχος εἶτι μᾶλλον ταύ-
 τὸν πάθος παθῶν, ὥσπερ ἀπὸ ὑπλήγους ἀναπεσῶν, εἶτι
 μᾶλλον τοῦ ὕβριστοῦ ἴππου ἐκ τῶν ὀδόντων βίβ' ὀπίσω
 σπᾶσας τὸν χάλινον, τὴν τε κακῆρόν γλῶσσαν καὶ τὰς γυ-
 θους καθήμαξε καὶ τὰ σκέλη τε καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν
 ἐδείσας ὀδύνας ἔδωκεν. Ὅταν δὲ ταῦτ' ἰδὼν πολλὰς πάσχων ὁ
 πονηρὸς τῆς ὕβρεως ἠέξη, ταπεινωθεὶς ἔπεται ἦδη τῆ τοῦ
 ἠνίοχου προνοία, καὶ ὄταν ἴδῃ τὸν καλόν, φέρβω διόλλυται·
 ὥστε ξυμβαίνει τότ' ἦδη τὴν τ' οὐ ἐξαοτοῦ ψυχὴν τοῖς παιδι-
 κοῖς αἰδουμένῃν τε καὶ δειδιωκυῖαν ἐπισθαί.

235

XXXVI. Ἄνε οὖν πάσαν θεαρείαν ὡς ἰσόθεος θε-
 σαπευόμενος οὐχ ὀπὸ σχηματισμοῦ τοῦ ἐξῶτος, ἀλλ' ἰ-
 ἀληθῶς τοῦτο πεπονθότος, καὶ αὐτὸς ὄν φῶσει φίλος τῷ
 θεαπεύοντι, ἔην ἄρα καὶ ἐν τῷ πρόσθεν ὀπὸ ξυμφορη-
 τῶν ἢ τινων ἄλλων διαββλημένος ἦ, λεγόντων ὡς αἰ-
 σχρὸν ἐξῶτι πλησιάζειν, καὶ διὰ τοῦτο ἀπωθῆ τὸν ἐξῶν-
 τα· προκόντος δὲ ἦδη τοῦ χρόνου ἦ τε ἡλικία καὶ τὸ χρεῖν
 Β ἦγαγεν εἰς τὸ προσέσθαι αὐτὸν εἰς ὀμιλίαν. Ὅτ' γὰρ οὐ
 ποτε εἴμασται κακὸν κακῷ φίλον οὐδ' ἀγαθὸν μὴ φίλον
 ἀγαθῷ εἶναι. Προσεμένου δὲ καὶ λόγον καὶ ὀμιλίαν δεξι-
 μένου, ἐγγύθεν ἢ εὖνοια γυγνομένη τοῦ ἐξῶτος ἐκλήθη-
 τει τὸν ἐξῶμενον διαισθανόμενον, ὅτι οὐδ' οἱ ξύμπασις
 ἄλλοι φίλοι τε καὶ αἰεταί μοῖσαν φίλιας οὐδεμίαν ποτε

92. Βλῆτε ἀνωτέρω 234b.
 93. Τὸ λαβεῖν τὴν σχολήν, τὸ ὄπισθεν ἢ το γεννητοῦ κατὰ μῆκος
 τῆς ἀφαιρησίας τοῦ σταδίου καὶ ἀπ' ἐπιτεσε ἐσεκίνον οἱ
 τοῦ ἰσχυμένου θρομῆς.

94. Περὶ τὸν Ὀμηρικὸν στίχον (Ὀδυσσεύς p 567)
 «οὔτε κακὸν βέβηκτα βάλων δούργειν ἔδωκεν»

τῆνοῖσάσων καὶ μὴδὲς δέχεται ἀπὸ τὰς παραλήψεις των νὰ
 ἀναδύσων δι' ἀλλή φασκ. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ καιρὸς, ποῦ ἔχουν
 συμψηφίσει, ἐνθ' αὐτοὶ ὑποκρίνονται, ὅτι τὸν ἐληγημόνησαν,
 ἀπὸ τοῦ τὸν ὑπενωθίση, μετ' ἡν βία, με χρεμετισμοῦ καὶ
 σέρνοντάς τους, ἀναγκάζει αὐτοὺς νὰ πληγίσασων πάλιν τὸν
 ἐκτῶμενον νέο διὰ τὸν ἴδιον λόγο, καὶ ἔταν πληγίσασων, σὺ-
 φησὼν καὶ ὀρθῶνοντας τὴν οὐρά του, ὀργακόντας τὸ χάλι-
 νῆρι, ἀναιδέεστατα τοὺς σέρνει ὁ δὲ ἠνίοχος παθαίνοντας
 ἐκὸμῃ περισσύτερον τὰ ἴδια⁹², καθὼς ἔταν κλίση πρὸς τὰ
 ὀπίσω μετὰ τὴν πῶσι τῆς ὑπὸ πλῆγος⁹³, με περισσύτερη δύ-
 νامي τσαδῶντας πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ χάλινῆρι μέσα ἀπὸ τὰ δόν-
 τια τοῦ κακοῦ ἴππου καὶ τὴν κακοδόμο γλῶσσα του καὶ τὰς
 αἰσθῶνας τοῦ ματώνει καὶ στρεβύτων τὰ σκέλη του καὶ τὰ
 ἰσχία εἰς τὴν γῆν τὸν πληγῶνει⁹⁴. Ὅταν δὲ, ἀπὸς πᾶθη τὸ
 ἴδιο πολλὰς, ὁ κακὸς ἴππος παρατηθῇ ἀπὸ τὴν κακῆ του
 ἐπιθύμια, ταπεινωμένος ὑποχωρεῖ πλέον εἰς τὴν καθῶδηγησι
 τοῦ ἠνίοχου, καί, ἔταν ἴδῃ τὸν ὄρατο νέο, χάνεται ἀπὸ τὸν
 φόβο του, ὥστε τότε πλέον ἢ ψυχῆ τοῦ ἐραστοῦ ἐντροπαλίῃ
 καὶ φοβισμένῃ καταντᾷ ν' ἀκολουθῆ τὸν ἀγαπημένο νέο.

XXXVI. Πνευδῆ λοιπὸν με κάθε εἶδους περιποίησι ὡ-
 σὸν ὄρισος με θεὸ λατρεύεται ἀπὸ τὸν ἐραστή, ὁ ὄρισος δὲν
 ἐπαπὲ ὑποκριτικῶ. ἀλλὰ πραγματικῶ, γίνεται καὶ αὐτὸς
 ποσιὰ φίλος πρὸς τὸν ἐραστή του, καίτοι ἔχει ἀκούσει συ-
 νοφαντίας προηγουμένως ἀπὸ συμμάθητάς καὶ ἀπὸ μερικὸς
 ἔλθους, οἱ ὄρισος λέγουν, ὅτι εἶναι αἰσχροὶ νὰ πλησιάζῃ ἐρα-
 στή⁹⁵, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέφευγε τὸν ἐραστή· με τὴν πάροδο
 ἡμῶς τοῦ καιροῦ καὶ ἢ ἡλικία καὶ ἢ ἀνάγκη τὸν ἔφεραν εἰς
 τὴ στήμειον, ὥστε νὰ τὸν δεχθῆ πρὸς συναναστοροφήν. Δότι
 βέβαια δὲν εἶναι ποτε πεπρωμένον ὁ κακὸς ν' ἀγαπᾷ τὸν κα-
 κῶ, ὥστε ὁ ἀγαθὸς νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὸν ἀγαθὸ⁹⁶. Ὅταν δὲ σχε-
 τισθῇ καὶ δεχθῆ τὴν συμβουλία καὶ τὴν συναναστοροφή τοῦ
 ἐραστοῦ, ἐπειθὴ ἀπὸ πλησίον ἀντιλαμπράνεται τὴν ἀγάπην τοῦ
 ἐραστοῦ του, ὁ ἐρωμένος ἐκπλήσσεται, ἐπειθὴ κατανοεῖ, ὅτι
 οὔτε ἴδιοι μαζὶ οἱ ἄλλοι φίλοι καὶ συγγενεῖς δὲν παρέχουν

95. Περὶ ἀνωτέρω 232b καὶ ὅσα λέγει ὁ Πανουανίας εἰς Πλά-
 τῶνος Σημησίον (183c).

96. Ἡ παρομοία ἐπίμοιος τὸν ὄρισον ἀγαπᾷ κατ' ὅσον ἐραστή
 εἶναι ἐνδοθε, ὅστι τότε ὁ κακὸς θ' ἀγαπᾷ τὸν κακόν· ἴδὲ καὶ τὴν
 ἐπισημῶν εἰς Πλάτωνος Ἄδων (213c-215c), ἐνθα ἀναφέρεται καὶ ὁ
 Ὀμηρικὸς στίχος (Ὀδυσσεύς p 218)
 καί, τοι τὸν ὄρισον ἀγει θεός ὡς τὸν ὄρισον».

χονται πρὸς τὸν ἔνθεον φίλον. "Όταν δὲ χρονίῃ τοῦτο ὄρων καὶ πλησιάζῃ μετὰ τοῦ ἀπειθεῖν ἔν τε γυμνασίῳ καὶ C ἐν ταῖς ἀλλιαῖς ὁμιλίαις, τὸν ἦδη ἢ τοῦ βεβήματος ἐκείνου πηγή, δὲ ἡμερον Ζεὺς Γανυμήδους ἔδων ἄνόμασας, πολλήν φερομένη πρὸς τὸν ἔραστην, ἢ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδω, ἢ δ' ἀπο- μεστομένου ἔξω ἀποδοεῖ καὶ οἷον πνεῦμα ἢ τις ἦχὸς ἀπὸ λείων τε καὶ στερεῶν ἀλλομένη πάλιν ὄδον ἀδηγήθη φέρε- ταί, οὕτω τὸ τοῦ κήλλου βεβήμα πάλιν εἰς τὸν κελὸν διὰ τῶν ὁμιλιῶν ἴον, ἢ πέφυκεν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἵεναι ἀφικόμενον.

D καὶ ἀναπεθεῶσαν τὰς διόδους τῶν περῶν, ἄρθοι τε καὶ ὄρθοι περφορεῖν τε καὶ τὴν τοῦ ἔρωμένου αὐτοῦ ψυχὴν ἔρωτος ἐπέλησεν. Ἐροῦ μὲν οὖν, ὅταν δέ, ἀποδοεῖ καὶ οὐδ' ὅ τι πέπονθεν οἶδεν οὐδ' ἔχει φράσαι, ἀλλ' οἷον ἀπ' ἀλ- λου ὀφθαλμίας ἀπολαυνῶς πέρφασιν εἰπεῖν οὐκ ἔχει, ὅσπερ δὲ ἐν κατόπτηρ ἐν τῷ ἔρωτι ἕαντὸν ὄρων λέληθε. Καὶ ὅταν μὲν ἐκείνος παρῆ, λήγει κατὰ ταῦτὰ ἐκείνω τῆς δόνησ' ὅταν δὲ ἀπῆ, κατὰ ταῦτὰ αὐτοῦ ποθεῖ καὶ ποθεῖται.

E εἰθελὸν ἔρωτος ἀντίφωτα ἔχων καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ οἶται οὐκ ἔρωτα ἀλλὰ φιλίαν εἶναι. Ἐπιθυμεῖ δὲ ἐκείνω παρὰ πλησίον μὲν, ἀσθενοτάτος δέ, ἄρῃν, ἀπειθεῖν, φιλεῖν, συγκατακεῖσθαι καὶ ἡ, οἷον εἰκός, ποιεῖ τὸ μετὰ τοῦτο ταχὺ ταῦτα. Ἐν οὖν τῇ συγκοιμῳσει τοῦ μὲν ἔραστοῦ ὁ ἀκόλατος ἴππος ἔχει ὁ τι λέγει πρὸς τὸν ἦνολον, καὶ ἀέτιοι 256 ἀντι πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπολαύσαι. ὁ δὲ τῶν παιδικῶν ἔχει μὲν οὐδὲν εἰπεῖν, σπαργῶν δὲ καὶ ἀπορῶν περιβιάλι- τὸν ἔραστην καὶ φιλεῖ, ὡς σφόδρ' εὐνοῶν ἀπακτόμενος ὅταν τε συγκατακείωνται, οἷός ἐστι μὴ ἀπαγορηθῆναι τὸ αὐ-

97. Τοῦτοιστοτόπως καὶ δ' Ἀλκιβιάδης εἰς Πλάτωνος Συμπόσιον (211c) προσπαθεῖ παλκιῶν καὶ γυμνασίου μετὰ τοῦ Σωκράτους, νὰ τὸν παραβῆρῃ εἰς ἐκδηλώσειν τῶν πρὸς αὐτὸν διαθεσῶν τῶν Πρωτ. καὶ κατωτέρω 256a μὲ δαα λήγει εἰς τὰ Συμπόσιον (219b-d) δ' Ἀλκιβιάδης.

98. Ἦτος τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρωὸς καὶ τῆς Κάλυπρῳς ὁ ἔπιτος διὰ τὴν ὠραϊότητά του ἠρώτην ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τοῦ ἀντι- μεταμορφωμένου εἰς αἰτὸν, καὶ κατέστη οἰνοχόος τῶν Ὀλυμπιῶν.

ἡμεῖαν ἀγάτη μετὰ τὸν ἔνθεο ἔραστη. "Όταν δὲ ἐπιμένη εἰς αὐ- τὴν τὴν σχέσι καὶ πλησιάζῶν αὐτὸν τὸν ἐγγίξῃ εἰς τὰ γυ- μναστήρια καὶ εἰς τὰς ἀλλιας συναναστοργὰς τῶν σ', τότε πλεον ἢ πηγή τοῦ ρεύματος ἐκείνου, τὸ ὅποιον ὁ Ζεὺς ἀγα- τῶν τὸν Γανυμήδη⁹⁷ ἄνόμασεν ἡμερον, ἀφθονή χυρομένη εἰς αὐτὴν, ἢ ὑπελόγιτος χύεται ἔξω καὶ ὅσων γεμίσῃ τοῦ ἀνέμου ἢ καμνιὰ ἀντήχῃται ἀπὸ τὰ λεία καὶ στερεὰ σώματα ἀνα- παλλομένη πάλιν ἐπιστρέφει πρὸς τὸ σώμα ἀπὸ τὸ ὅποιον προήλθε, ἔτσι καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ κήλλου πάλιν ἐπιστρέφον πρὸς τὸν ὠραῖον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ μέσου τῶν ὀπῳίων ἐκ φύσεως φθάσει εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ ἀφοῦ ἀνα- λωγονήσῃ τὰς διόδους τῶν περῶν, καὶ τρέφει καὶ παρ- ορηῖ νὰ περφορῆσῃ καὶ ἀφ' ἑτέρου γεμίσῃ τὴν ψυχὴν δὲν ἔαίρει καὶ οὕτε τί ἔχει πάθει ἔγνωε, οὕτε ἦμπορεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, ἀλλὰ ὡσὺν νὰ ἐκδηλῶσῃ ἀπὸ ἄλλου ποσῳμάτο δὲν δύναται νὰ ἐρηγνεύσῃ τὴν αἰτία καὶ δὲν ἀντιλαμπάσεται, ὅτι βλέπει τὸν ἑαυτὸ τοῦ μέσα εἰς τὸν ἔραστην ἔπιτος εἰς κα- τῆρῃ. Καὶ ὅταν ἐκείνος εἶναι παρῶν, ἀπαλάσεται ἀπὸ τῆς δόνησ' του, ὅπως καὶ ἐκείνος ὅταν ἡμῶς εἶναι μακρῶς τοῦ, ἡμῶς καὶ ποθεῖ καὶ εἶναι ποθητὸς ἔχων μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀντέρωτα οὐκ ἀντανάκλασι τῆς ἀγάτης τοῦ ἔρα- στοῦ⁹⁸. τὸν ὀνομάζει δὲ καὶ τὸν θεωρεῖ ὅχι ἔρωτα, ἀλλὰ ὅτι εἶναι φιλία. Ἐπιθυμεῖ δὲ, ὅμοια περῳτου μὲ ἐκείνου, κά- πως ἡμῶς ἀσθενοτέρα, νὰ τὸν βλέπῃ, νὰ τὸν ἐγγίξῃ, νὰ τὸν ἐπλήνω, τὰ κάμνεται αὐτὰ γρήγορα. "Όταν λοιπὸν συγκαοιμῶν- ται ὁ μὲν ἀκόλατος ἴππος τοῦ ἔραστοῦ ἔχει τί νὰ εἰπῆ πρὸς τὸν ἦνολο καὶ ἀπαρεῖ διὰ τοῦς πολλοῦς του κότους νὰ ἀπο- κείσῃ τὴν στυγμυαία ἦδον⁹⁹ καὶ ὁ (ἀντιστοιχῶς) ἴππος τοῦ ἔραστοῦ δὲν ἔχει μὲν τί νὰ εἰπῆ, ἀλλὰ ὄργων καὶ μὴ γνωρίζων τὴν αἰτία ἀγκαλιάζει τὸν ἔραστη καὶ τὸν φιλεῖ οὐκ οὐκ τὸν ἠέλον ἀγατῳτῶ του καὶ ὅταν συγκαοιμῶνται δὲν ἦμπορεῖ ν' ἀ-

99. Ἦεν ἡμερον, τὸν ἔπιτος ἀνέφερον ἀνωτέρω (251c) ὁ Πλάτων, ἐνταῦθα ἐπέφηγε μετὰ τὸ κῳρος τοῦ πατρὸς τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώ- πων αἰετῶν.

100. Πρωτ. πρὸς δαα εἰπεν ἀνωτέρω (252a) καθῶς καὶ δαα λέ- γει ὁ Ἀριστοφάνης εἰς Συμπόσιον (192b-e) διὰ τὸν στενον ἀνδρωμον τῶν ἀνακτομένων.

τοῦ μέγος χαρίσασθαι τῶ ἐγῶντι, εἰ θεηθεῖη τυχεῖν· ὁ δὲ ἡμότερος αὐτὸ μετὰ τοῦ ἡνίοχου πρὸς ταῦτα μετ' αἰδοῦς και λόγου ἀντιτείνει.

XXXVII. Ἐάν μὲν δὴ οὖν εἰς τεταγμένην τε διαίταν και φιλοσοφίαν νικήσῃ τὰ βελίω της διανοίας ἀγαθόντα, Β μακρόν μὲν και ὁμοιοητικόν τὸν ἐνθάδε βίον διάγουσιν.

ἐγκρατεῖς αὐτῶν και κόσμιοι ὄντες, δουλωσάμενοι μὲν ᾧ κακία ψυχῆς ἐνεργήσωτο, ἐλευθερώσαντες δὲ τὸ ἀρετῆ· τελευτήσαντες δὲ δὴ ὑπόπτεροι και ἐλαφροὶ γεγονότες τῶν τριῶν παλαιομάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν ἐν νεανικήκασιν, οὐ μείζον ἀγαθὸν οὔτε σαρφοσόννη ἀνθρώπινη οὔτε θεία μανία δυνατὴ ποθῆσαι ἀνθρώπῳ. Ἐάν δὲ δὴ διαίτη φρογικωτέρα τε και ἀφρισόσφρα, φιλοτιμῶ δὲ κηήσωσται,

С φρογικωτέρα τε και ἀφρισόσφρα, φιλοτιμῶ δὲ κηήσωσται, αὐτοῖν ἐπὶ σὺνίω λαβόντε τὰς ψυχὰς ἀφροῦθους, ἐνωσασγόντε εἰς ταῦτόν, τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαριστην αἰθεραν εἰλέτην τε και διετραξάντο· και διαπραξαμένω τὸ λοιπὸν ἤδη κροῦνται μὲν αὐτῆ, σπανία δέ, ἀτε οὐ πάσῃ δεδομημένα τῆ διανοία πρᾶττορες. Φίλω μὲν οὖν και τούτω, ἦτρον δὲ D ἐκείνων, ἀλλήλων διά τε τοῦ ἐγῶτος και ἔξω γενομένω διήγουν, πιστεῖς τὰς μελίτας ἠγουμενῶ ἀλλήλων δεδωκέναι τε και δεδέχθαι, ὡς αὐθμαῖον εἶναι λῦσαντας εἰς ἔχθραν ποτὲ ἐλθεῖν. Ἐν δὲ τῆ τελευτῆ ἀπτεγοι μὲν, ὠδημηκότες δὲ πτεροῦσθαι ἐκβαίνουσι τοῦ σώματος, ὄσσο οὐ οικικῶν ἀθλων της ἐδωτικῆς μακίας φέρονται· εἰς γὰρ σκότον και τὴν ὑπὸ γῆς ποθείαν οὐ νόμος ἐστιν εἶτι ἐλθεῖν τοῖς καρηόγμῆσως ἤδη της ἐπουρανίου ποθείας, ἀλλὰ φανὸν βίον διήγοντας εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων πορευομένους, και ὁμοπτέρους ἐγῶτος χάριιν, ὄσαν γένωνται, γετέσθαι.

101. Αἱ τριολιλιερεῖς περιόδοι· της ψυχῆς, τὰς ὁποίας ἀνέφεραν ἀνωτέρω (249a) ὁ Πλάτων, παραβάλλονται ἐνταῦθα πρὸς τὰ τρία Ὀλυμπιακά παλαιόματα. Εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς χιθῶνας, ὅταν ὁ εἰς πάλαιστις ὑπερίσχυεν εἰς τὴν πάλην, ἦτις ἐπικρατεῖσθαι τῶς φηρὸς οὐνεχθῆ (ὅσοι δὲ νικήσαντες νὰ πῶσθ ὄντας ἐπὶ τοῦ εἰσάφουσι, νηφῶν ἢ πᾶσθ τῶν νηῶνα, ὅπως λέγουσθ στήσθαι), ἀνεκτροῦσθαι νηφῶν

πρωηθη ἀπὸ μέγος του σὶν ἐραστή, ἀν τὸν παρακαλέσθ αὐτός, νὰ του κάμη καμμά χάρη· ἀλλὰ ὁ ἡμέτερος ἔτρος ἀφ ἔτρου μαζί με τὸν ἡνίοχο ἀπὸ ἐντροπῆ και ἀπὸ λογικῆ σκέψθ ἀνθίσταται εἰς αὐτά.

XXXVIII. Ἐάν μὲν λοιπὸν ὑπερισχύσθ τὸ εὐγενικῶτερο μέγος της διανοίας δηγώντας τους εἰς τακτικὸν τρόπο ζωῆς και εἰς τὴν φιλοσοφίαν, περνοῦ μὲν τὴν ἐδῶ ζωῆ τους εὐτυχημένη και με ὁμόνοια, ἐπειδὴ εἶναι ἐγκρατεῖς και σεμνολ. ἐπειδὴ ἐκυριόχρησαν μὲν τοῦ μέγος της ψυχῆς, ἀπὸ ἔτρου γεννέεται ἡ κακία, ἀπελευθερώσαν δὲ ἐκείνο, ἔξ οὐ προσέρχεται ἡ ἀρετῆ· ὅταν δὲ πλέον ἀποθάνου και γίνου φτερωτοὶ και ἐλαφροί, ἀπὸ τὰ τρία τὰ πραγματικῶς Ὀλυμπιακά ἀγωνίσματα τὸ ἐν τὸ ἔχου νικήσει¹⁰¹, ἀπὸ τὸ ὄσσο μεγαλύτερο ἀγαθὸ, οὔτε ἡ ἀνθρώπινη σαρφοσόννη, οὔτε ἡ θεικῆ μανία, εἶναι ἱκανῆ νὰ δώσθ εἰς τὸν ἀνθρώπο. Ἐάν ὄσως βέβαια ζῆσουσ κᾶπως ἀγροίκως και ἀντιθετα πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, ἔσσο και ἐντίμω, ἴσως εἰς στυγμὴν μέθης και καμμάς ἀλλῆς ἀμελείας εὐρίσκοντες τὰς ψυχὰς ἀφροῦρητους οἱ ἀκόλαστοι ἴτροι αὐτῶν και συνενώνοντες αὐτὰς ἐκλέξου και πραγματοποιήσουσ ἐκείνο, τὸ ὄσσο δὲ ὄχλος θεωρεῖ εὐδαιμονίαν· και ἀφοδ ἀπολαύσουσ, κατέπιπ ἀκολουθοῦν τὸν ἴδιο ὄρομο, ἀλλὰ σκάνια, διότι· ἐκτελοῦν πράξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιροτοῦνται ἀπὸ ὄλη τὴν διάνοιά τους. Φίλοι μὲν λοιπὸν και αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι μετὰ τῶν, ὄλιγώτερον ὄσως ἀπὸ ἐκείνους¹⁰², και ὄσσο διαρκεῖ ὁ ἔρωσ τους και ὄσαν ἐκλείψθ, ἐπειδὴ ἔχουσ τὴν γνώμη, ὅτι ἔσσαν και ἐπῆραν τὰς πλέον μεγάλας ἐγγυήσεις διά τὴν φίλια των, τὰς ὁποίας θὰ ἦτο ἀσέβεια παραδαινόντες νὰ γίνουσ ποτὲ ἐχθροί. Ὅταν δὲ φθάσουσ εἰς τὸ τέμμα της ζωῆς των, ἀποχωρίζονται τοῦ σώματος ἀπτεροι μὲν, ἀλλ' ὄσως με τᾶσιν πρὸς πτέρωσιν, ὄσσο δὲν ἀποχωρίζουσ μικρὸ βραδέιο διά τὴν ἐρωτικὴ των μακία· διότι εἰς ὄσσο πλέον ἀρχίσουσ τὴν ἐπυρῆσθ πορεία, ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει νὰ κατέλθουσ εἰς τὸ σκατάδι και κᾶτω ἀπὸ τὴν γῆ, ἀλλὰ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ πορευῶνται μαζί εὐτυχεῖς, ζῶντες λαμπρά, και ἔνεκα τοῦ ἔρωτός τους μαζί νὰ ἀποκρήσουσ φτερά, ὄσαν τ' ἀποκρήσουσ¹⁰³.

της· Πρῶδ, και Αἰολυόλοσ ἔθμνωσθ στήχ. 589 :

102. Χορός: «ἐν μὲν τῶι ἦσθ τῶν τριῶν παλαιομάτων».

103. Ὅσσο κατὰ τὴν ἀρετῆ εἶναι ἀνὴρ και ἀπῆλακῆμένη της ὄσως ἀπολαύσασθ.

104. Ὅσσο κατὰ τὴν ἀρετῆ εἶναι ἀνὴρ και ἀπῆλακῆμένη της ὄσως ἀπολαύσασθ. ὄσσο κατὰ τὴν ἀρετῆ εἶναι ἀνὴρ και ἀπῆλακῆμένη της ὄσως ἀπολαύσασθ.

XXXVIII. Ταῦτα τοιαῦτα, ὦ παῖ, καὶ θεῖα ὄντων σοὶ θεωροῦσθαι ἢ παρ' ἔραστοῦ φίλια ἢ δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ ἔσθωντος οἰκειότης, σωφροσύνη θνητῇ κεκαμμένη, θνητὰ τε καὶ φειδωλὰ οικονομοῦσα, ἀνελευθερίαν ἐπὶ πλίθους ἐπανουμένην ὡς ἀετὴν τῇ φιλίᾳ ψυχῇ ἐντεκοῦσα, ἐνεία χιλιάδας 257 ἔτων περὶ γῆν κλινομένην αὐτὴν καὶ ἐπὶ γῆς ἄνουν παρῆξει. Αὕτη σοι, ὦ φίλε "Ἐρως, εἰς ἡμετέραν δόνησιν ὁ τι καλλίωτη καὶ ἀγίωτη δέδοται τε καὶ ἐκτίεται παλινροθία, τὰ τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἠραγκασμένη ποιητικῶς τὰ δὴ Φαῖδρον εἰδηθῆσθαι. Ἄλλα τῶν ποτεῶν τε συγγνώμην καὶ τῶνδε χάριν ἔχων, εὐμενῆς καὶ ἴλαως τὴν ἔσονται μοι τέχνην, ἦν ἔδωκας, μήτε ἀρβύλῃ μήτε πηρώσῃ δι' ὄψην, δίδου δ' ἔτι μάλλον ἢ νῦν παρὰ τοῖς καλοῖς τίμιον B εἶναι. Τῷ πρόσθεν δ' εἴ τι λόγῳ σοι ἀπηνῆς εἴποιμεν Φαῖδρος τε καὶ ἐγώ, λυοίαν τὸν τοῦ λόγου πατέρα αἰτιώμενος παυτέων τοιοῦτων λόγων, ἐπὶ φιλοσοφίαν δέ, ὄσπερ ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Πολέμαχος τέτραται, ἔχρον, ἴνα καὶ ὁ ἔραστῆς ὅδε αὐτοῦ μηκέτι ἐκαμφοτερίῃ καθάπερ νῦν, ἀλλ' ἀτάως πρὸς "Ἐρωτα μετὰ φιλοσόφων λόγων τὸν βίον ποιῆται.

XXXIX. ΦΑΙ. Δυνεύχομαί σοι, ὦ Σώκρατες, εἴπερ C ἄμεινον ταῦθ' ἡμῖν εἶναι, ταῦτα γίνεσθαι. Τὸν λόγον δέ σου πάσαι θαναμάσας ἔχω, ὅσα καλλίω τοῦ ποτεῶν ἀπειγύσσω· ὅσοι δὲ κινῶ μή μοι ὁ λυοίος ταπεινός φανῆ, ἐὰν ἄρα καὶ ἐθελήσῃ πρὸς αὐτὸν ἄλλον ἀντιπαραστήναι. Καὶ γάρ τις αὐτὸν, ὃ θαναμάσει, ἐπαγγελῶ τῶν πολιτικῶν τοῦτ' αὐτὸ λοιδορῶν ὠρείδιζε, καὶ διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἐκάλει λογογράφον· τάχ' οὖν ἂν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίταχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γράφειν.

104. "Οπως εἶπεν ὁ Φαῖδρος διὰ τὸν λόγον τοῦ λυοίου (ἀν. 234d).
 105. Διότι ὁ λυοίος ἐγίνων ἢ αἰτία νὰ ἀφωσυνθῶν ἀπὸ τῶν Σωκράτη τοῦ ὄνο λόγου.
 106. Ἦτος τοῦ Κεφάλου καὶ προσβύτηρος ἀδελφός τοῦ λυοίου, ὁραζός τῆς δημοκρατικῆς μερίδος, φωνουθεῖς ἐπὶ τῶν 30 τυράκων.
 107. Ἐνωσεὶ τὸν Φαῖδρον θαυμάζοντα τὰ χρηστικά πρὸς τεχνίματα, τὰ ὅσα συνήθως εἶναι κενὰ βαθυτέρων ἐνωσῶν.
 108. Λογογράφοι ἀλέγοντο οἱ ἐπὶ μισθῷ εἰς τὰ δικαστήρια διὰ λογαριασμὸν ἄλλου γράφοντες δικανικοῦς λόγους. Ὁ Πλάτων, δὲως

XXXVIII. Αὐτὰ, παιδί μου, καὶ τὰ μεγάλα καὶ τόσο θεῖα θὰ σοὺ προσέβρω ἢ φίλια καὶ προσέβρωται ἀπὸ ἐραστῆ ἢ σκέαι ἡμῶς με ἔπιον δὲν ἀγαπᾷ, εἰπειθὶ εἶναι ἀνελευθερία με θνητῇ σωφροσύνη καὶ εἰπειθὶ προσέβρωτη ψυχῇ ἀνελευθερία, τὴν ὅποιον μόνο ὁ ὄχλος ἐξυμνεῖ ἀετῆ. γίνετα: αἰτία νὰ κυλιεται αὐτὴ εἰς καταστασι παραλογισμοῦ γύρω καὶ κάτω ἀπὸ τὴν γῆ ἐπὶ ἐνεία χιλιάδας ἔπορουσα πλέον ὄρατα καὶ πλέον καλῆ, σου ἀφιέρωσα καὶ μεταχειρισθῶ ἔνεκα τοῦ Φαῖδρου, ἐπὶ τὰ τὰ ἄλλα, καὶ διὰ τὸν προηγούμενον λόγον καὶ μ' εὐχαρίστησι δεχόμενος αὐτῶν, εὐμενῆς καὶ ἴλαως μήτε νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃς, μήτε ἀπὸ ἔραστῆ, ἀλλὰ ἀξίως με νὰ ἐκτιμῶμαι ἀκόμη περισσότερο ἢ τώρα ἀπὸ τοῦ ὄρατος. Ἐὰν δὲ κατὰ τὸν προηγούμενον λόγο εἴπαμε κατὰ βαρὺ διὰ οὗ, ὁ Φαῖδρος καὶ ἐγώ, θεωρῶν ἀπὸ τὸν λυοία, τὸν πατέρα αὐτοῦ τοῦ λόγου, κάμει τον νὰ πύσση νὰ γράφῃ τέτοιους λόγους καὶ ἀνάγκασέ τον νὰ στραφῇ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, ὅπως ἔχει στραφῆ πρὸς αὐτὴν ἔραστῆς του μὴ ἀμειφοτέτη, ὅπως τώρα, ἴνα καὶ αὐτὸς ἐδῶ ὁ πρῶτη τῇ ζωῇ του εἰς τὸν μετὰ φιλοσοφίας "Ἐρωτα.
 (Ἐδῶ τελεσιθῶναι ὁ δεύτερος τοῦ Σωκράτους καὶ τὸ πρῶτον ἡμέρος τοῦ ὄνο διαλόγου)

XXXIX. ΦΑΙΔΡΟΣ.—Εὐχόμεαι, Σωκράτη, κατὰ μὲ ἡμῶς τὰ καλύτερα. Ἦν λόγῳ σου δὲ πρὸ πολλοῦ ἐθαύμασα, ποδοῦμαι μήπως ὁ λυοίος μοῦ φανῆ καλύτερος, ἐὰν βέβαια θελήσῃ ν' ἀντιπαρτάξῃ ἄλλον λόγο πρὸς αὐτὸν τὸν ἰδικῶ σου. Καὶ μάλαστα, ἀγαπητέ μου, ὀλίγο πρὶν κάποιος ἀπὸ τῶν πολιτευομένων τὸν ἐκάκιζε περὶ τὰ ἰσχυρῶν τῶν ὄντων κατὰ λόγον γράφῃ. ἴσως λοιπὸν ἀπὸ φιλοτιμίας νὰ συγκαταστήνῃ νὰ μᾶς γράψῃ ἀπάντησι.

κατανοεῖται ἐκ τῶν κατωτέρων, ἔχει πλατυτέραν ἀντιλήψιν τῆς ἐνωσίας τοῦ λογογράφου, διότι ὡς τοιοῦτον θεωρεῖ πάντα ὅστις ἠοχολοῖσται με τὴν τέχνην τοῦ λόγου.

ΣΩ. Τελείον γ', ὃ νεανία, τὸ δόγμα λέγεις, καὶ τοῦ
 Δέσποδος συγρῶν διαμαρτυρεῖς, εἰ αὐτῶν οὕτως ἦγετ' ἰνὰ
 φοροδοεῖ. Ἰσως δὲ καὶ τὸν λουδοδοούμενον αὐτῷ οἶσι νομί-
 ζοντα λέγειν ἄλλωθεν.

ΦΑΙ. Ἐφαίνετο γάρ, ὡ Σώκρατες· καὶ συνοισιῶτά που
 καὶ αὐτὸς ὅτι οἱ μέγιστον θυνάμενοι τε καὶ σεμνότεροι ἐν
 ταῖς πόλεσιν αἰσθύνονται λόγους τε γράφειν καὶ καταλείπειν
 συγγράμματα ἑαυτῶν, δόξαν φοβούμενοι τοῦ ἔπειτα χρο-
 νου, μὴ σοφιστὰ καλῶνται.

ΣΩ. Πῶς ἀρκῶν, ὃ φαῖδρε, λέληθές σε ὅτι ἀπὸ
 Ε τοῦ μακροῦ ἀρκῶνος τοῦ κατὰ Νεῖλον ἐκλήθη καὶ πρὸς
 τῷ ἀρκῶνι λανθάνει σε, ὅτι οἱ μέγιστον φρονούντες τῶν
 πολιτικῶν μάλιστα ἐγῶσι λογογραφίας τε καὶ καταλείψουσ
 συγγραμμάτων, οἳ γε καὶ ἐπειδὴν τινα γράφουσι λόγων, οὐ-
 τως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας, ὥστε προσπαθουγράφουσι
 πρῶτους, οἳ ἂν ἐκασταχοῦ ἐπαινωσῶν αὐτούς.

ΦΑΙ. Πῶς λέγεις τοῦτο ; Οὐ γὰρ μανθάνω.

928 ΣΩ. Οὐ μανθάνεις ὅτι ἐν ἀρχῇ ἀπόδος πολιτικοῦ συγ-
 γράμματα πρῶτος ὁ ἐπαινέτης γέγραπται.

ΦΑΙ. Πῶς ;

ΣΩ. Ἐδοξέ ποῦ φησι τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ ἢ ἀμφο-
 τέροισι, καὶ ὅς εἶπε, τὸν αὐτὸν δὴ λέγων μάλα σεμνῶς καὶ
 ἔγκωμιάων ὁ συγγραφεύς, ἔπειτα λέγει δὴ μετὰ τοῦτο,
 ἐπιδεικνύμενος τοῖς ἐπαινέταις τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν, ἐνίοτε
 πάνυ μακρῶν ποιησάμενος σύγγραμμα· ἢ σοι ἄλλο τι φη-
 Β νεται τὸ τοιοῦτον ἢ λόγος συγγεγραμμένος ;

ΦΑΙ. Οὐκ εἶμιονγε.

109 Τὸ τιμήμα «εἰτι ἀπὸ τοῦ μακροῦ ἀρκῶνος τοῦ κατὰ Νεῖλον ἐκλήθη καὶ πρὸς τῷ ἀρκῶνι λανθάνει σε» τὸ ἀρῶνοθεν ἀπειράτου καὶ ὁ στον, διότι οὐδὲμὴν σχέσιν ἔχει μετὰ τὸ νόημα (τὸ παραλείπειν καὶ μεταφράσας τὸν «φαῖδρον» εἰς τὴν αἰσθάν τῆς βιβλιοδόχηκῆς φέσῃ καὶ τοῦνοφης καὶ ὁ Robin εἰς τὴν γαλλικὴν μετάφρασιν τοῦ «φαῖδρον» εἰς τὴν αἰσθάν «Les belles lettres»). Ἐφνομίσεται ἢ φράσαι πρὸς ἐσθῆν ὁπὸ ἀντιγράφου, πρὸς τὸ ἔργον καὶ τὸ «γῶνος ἀρῶνων», τὸ ὅτι εἶναι πρὸς τὴν λαγυμίστην κατ' εὐσημησιὸν καὶ εἰρημνικῶς

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Νέε μου, ἀστεῖαν ἰδέα ἐκφέρεις καὶ ἀπατάσαι ποῦ δὲ τὸν φλό σου, ἐὰν τὸν θεωρῆς τόσο δεῖλῶ.
 Καὶ ἰσως νομίσῃς, ὅτι ὁ πολιτευόμενος, πρὸ τὸν περιέπταις, ἐπίσταν εἰς ὅσα τοῦ κατῆροδοσε.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Βέβαια, Σωκράτη, ἐφαίνετο, ὅτι ἐπίστανε καὶ ἀσφαλῶς γνωρίζεις καὶ σὺ καλά, ὅτι οἱ ἰσχυρότεροι καὶ οἱ σπουδαίτατοι εἰς τὰς πολιτείας μας ἐντρέπονται καὶ νὰ γράφουσι λόγους καὶ νὰ ἀρῶνον συγγράμματα, διότι φο-δοῦνται τὴν γνώμη τῶν μεταγενεστερῶν, μῆπως θυνάμζονται ἀπὸ αὐτῶς σοφιστὰι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Πῶς εἰς τὸν ἔργον σου, Φαῖδρε, λησμονεῖς τὴν ἰσοδοσίαν ἀπὸ τοῦς πολιτευόμενους πᾶσα ποῦ ἐ-πιθροδὸν καὶ νὰ γράφουσι λόγους καὶ νὰ ἀρῶνον συγγράμ-ματα καὶ ἔταν γράφουσι κανένα λόγο, τόσο ἀγαπῶν ἐκεί-νοισι, πρὸ τοῦς ἐπαινωσῶν, ὥστε ἀντιγράφουσι εἰς τὴν πρῶτην παράγραφο ἐκείνου, οἱ ὅποιοι εἰς κάθε μέρος τοῦς ἐπα-νοδῶν.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Πῶς τὸ λέγεις αὐτὸ ; Δέν τὸ καταλα-βαίνω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Δέν ἐνωσεῖς, ὅτι εἰς τὴν ἀρχῇ τοῦ συγ-γράμματος πολιτευομένου ἀνδρός πρῶτος ἔχει γραφῆ ὁ ἐ-παινέτης.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Πῶς ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—«Ἐφάνη καλὸ εἰς τὴν βουλῇ ἢ εἰς τὸν δήμῳ ἢ καὶ εἰς τοῦς δύο», λέγει, «καὶ αὐτὸς ἐγνωμάτευσεν» 110, με ἐπαινωσῶς ὁ συγγραφεύς ἔπειτα δὲ ἀπὸ αὐτὸ συνεχίσει ἐπιδεικνύοντα εἰς τοῦς ἐπαινέτας τοῦ 111 τὴν σοφία του, κἀμνοντα χάρτε ποῦ μακρὸ σύγγραμμα ἢ σοφ φαίνεται τῶς αὐτὸ (τὸ ψήφισμα) εἶναι τίποτε διαχωρητικὸ ἀπὸ λόγου, ὅστις ἔχει συγγραφή ;

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Ὅχι, βέβαια.

110 Ἐπει καὶ ὁ συγγραφεύς εἰσαγωγικῶς τῆρος τῶν ψηφισμάτων τῶν ἐπαινωσῶν ἀνελάσει τὸν λαοῦ (τῆς ἔκκλησίας τοῦ δήμου) π. χ. τῶς τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. Κεχωριστῶς ἀπυράστανε, Μνησίθεος ἐπισημαίνουσι, Εὐνομήθης ἐπιστάται, Καλλίας εἶπε ἀνοδοδῶναι κάτ.». 111 Ἐνωσεῖ τὸν ἀμνον καὶ τὴν βουλῇ, τῶν ὁποῖων προεστέ-δοσε τὸ ὄνομα εἰς τὰ ψηφισματα (ἰδὲ πρῶτον μὲν στήμειον).

ΣΩ. Οὐκοῦν ἐὰν μὲν οὗτος ἐπιμένῃ, γερηθῶς ἀπέχε-
ται ἐκ τοῦ θεάτου δ ποιητής· ἐὰν δὲ ἐξαλειφῇ καὶ ἄμοιρος
γένηται λογογραφίας τε καὶ τοῦ βίβλιος εἶναι συγγράμμεν,
πενθαὶ αὐτὸς τε καὶ οἱ ἐταῖοι.

ΦΑΙ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Δῆλον γε ὅτι οὐχ ὡς ὑπερφρονονῶντες τοῦ ἐπιτη-
δεύματος, ἀλλ' ὡς τεθναυμακότες.

ΦΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τί δέ; Ὅταν ἱκανὸς γένηται εἴρωθ ἢ βασιλεὺς
ὥστε λαβῶν τὴν Λυκούργου ἢ Σόλωνος ἢ Δαρείου δύναμιν
ἀθάνατος γενέσθαι λογογράφος ἐν πόλει, ἀρ' οὐκ ἰσόθεον
ἦγείται αὐτὸς τε αὐτὸν εἶναι ὡν, καὶ οἱ ἔπειτα γινώσκοντες
ταῦτα ταῦτα περὶ αὐτοῦ νομίζονται, θεώμενοι αὐτοῦ τὰ συγ-
γράμματα;

ΦΑΙ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Οἷα τινὰ οὖν τῶν τοιούτων, ὅστις καὶ ὁπω-
τιῶν ὄνομος Ἀνοιά, θυνεδίξεν αὐτὸ τοῦτο ὅτι συγγράμμεν;

ΦΑΙ. Οὐκ οὐκ εἰκός γε ἐξ ὧν οὐ λέγεις· καὶ γὰρ ἂν
τῇ ἑαυτοῦ ἐπιθυμίᾳ, ὡς ἔοικεν, θυνεδίξοι.

ΧΙ. **ΣΩ.** Τοῦτο μὲν ἄρα παντὶ δῆλον, ὅτι οὐκ αἰ-
σχρὸν αὐτὸ γε τὸ γράμμεν λόγους.

ΦΑΙ. Τί γάρ;

ΣΩ. Ἄλλ' ἐκεῖνο αἴμαι αἰσχρὸν ἦδη, τὸ μὴ καλῶς
λέγειν τε καὶ γράμμεν, ἀλλ' αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς.

ΦΑΙ. Δῆλον δῆ.

ΣΩ. Τίς οὖν ὁ τρόπος τοῦ καλῶς τε καὶ μὴ γράμμεν;
Δοξιεθῆτι, ὃ Φαῖδρε, Ἀνοίαν τε περὶ τούτων ἐξετάσαι καὶ
ἄλλων, ὅστις πᾶσι καὶ γέγραπται ἢ γράμμεν, εἴτε ποιητικῶν
συγγράμματα εἴτε ἰδιωτικῶν, ἐν μέτρῳ ὡς ποιητής, ἢ ἄνευ
μέτρων ὡς ἰδιώτης;

112. Ὁ περιφρῶνος νομοθέτης τῆς Σπάρτης (ἢ Ἰοιορινέτης τῆς
προσώπου του ἀναφορῶνται) τιμηθεὶς ὡς ἦρωδ ὅτι τῶν Σπάρτι-
κῶν, ὅτινες κατ' ἔτος ἐτάδον πρὸς τὴν τῆν του τὰ Λυκούργεια. Ἰσο
τοῦ Πλάτωνος ὁ Λυκούργος ἐπιταίνεται εἰς ἄλλα του ἔργα (ὡς Νόμοι
698ε καὶ ἔργα καὶ Σμπόσιον 209δ).

113. Ἰσο τοῦ Ἐξηκαστίδου, ὁ περιφρῶμος νομοθέτης καὶ κοινῶς
ἔκός μεταφρασμῶν τῶν Ἀθηνῶν (639-559 π. Χ.) διακριθεὶς καὶ ὡς

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.— Δοιπὴν, ἐὰν μὲν ὁ λόγος αὐτὸς ψηφισθῇ,
ἀπέχεσθαι ὁ συγγραφεὺς ἀπὸ τὴν συνέλευσι χαρούμενος· ἐὰν
ἄλλως δὲν γίνῃ δεκτὸς καὶ χαρακτηρισθῇ, ὅτι δὲν ἀξίεται ὡς
λογογράφος καὶ συγγραφεὺς, καὶ αὐτὸς τότε λυπείται καὶ
οἱ φίλοι του.

ΦΑΙΔΡΟΣ.— Βεβαίως.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.— Εἶναι λοιπὸν φανερό, ὅτι λυποῦνται οἱ
διδῶντες περὶ τῶν ἐπιτηδεύματων, ἀλλὰ δίδῶντες τὸ θεολογῶν.

ΦΑΙΔΡΟΣ.— Ἀσφαλῶς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.— Μὰ τί. Ὅταν κανεὶς γίνῃ ἱκανὸς πῆ-
τωρ ἢ βασιλεὺς ὥστε, ἀπὸ ἀποκρίσει τὴν δύναμιν τοῦ Ἀν-
κούργου ἢ τοῦ Σόλωνος ἢ τοῦ Δαρείου ἢ, καὶ ἀπαθ-
νατοῦ εἰς τὴν πόλιν ὡς λογογράφος, ἀρ' ἔτι δὲν θεωρεῖ τὸν
ἑαυτοῦ τοῦ δ' ἴδιος ὡς ἴσο πρὸς τοὺς θεοὺς, ὅσον ἀκόμη τῆ,
καὶ οἱ μεταγενέστεροι δὲν ἔχουν τὴν ἴδιαν γνώμην ὅτι αὐτὸν
βλέποντες τὰ συγγράμματα του;

ΦΑΙΔΡΟΣ.— Καὶ βέβαια.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.— Φαντάζεσθαι λοιπὸν, ὅτι κανεὶς ἀπὸ
τῶν τοιούτων, ὅπως καὶ ἂν εἶναι καὶ ἑρωδιώτερος ὅσοι
μῆθως καὶ ἂν εἶναι διατεθειμένος διὰ τὸν Ἀνοία, θὰ περι-
καίξῃ αὐτὸν εἰς αὐτὸ, δηλαδὴ δίδῶν συγγράμμεν.

ΦΑΙΔΡΟΣ.— Ἀπὸ ὅσα λέγεις δὲν συνέχεται βέβαια
αὐτὸ καὶ δίδῶν, ὅπως φαίνεται, θὰ περιπέταιε τὴν ἰδιω-
τικὴν τοῦ ἐπιτηδεύμα.

ΧΙ. **ΣΩΚΡΑΤΗΣ.**— Ἐπισημῶς εἶναι φανερό εἰς τὸν
καθένα αὐτὸ, δηλαδὴ ὅτι δὲν εἶναι ἐντροπὴν καὶ γράμμεν κανεὶς
λόγους.

ΦΑΙΔΡΟΣ.— Καὶ πράγματι διατὶ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.— Ἀλλὰ ἐκεῖνο πλεον νομίζω αἰσχρὸν καὶ
τὸ καὶ μὴ διὰ τῆ καὶ τὸ καὶ μὴ γράμμεν κανεὶς καλῶς, ἀλλὰ αἰ-
σχρὰ καὶ κακά.

ΦΑΙΔΡΟΣ.— Βέβαια, αὐτὸ εἶναι φανερό.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.— Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ τρόπος καὶ γράμμεν
κανεὶς καλῶς καὶ καὶ μὴ γράμμεν κακά; Ἐχομε κάπως ἀνάγ-
κην, Φαῖδρε, καὶ ἐξετάσωμε γι' αὐτὰ καὶ τὸν Ἀνοία καὶ κα-
νὴν ἄλλων, ὁ ὅποιος κάποτε ἔχει γράμμεν κατὰ τὴν ἴδιαν γράμμεν
εἴτε συγγράμματα ποιητικῶν ὑποθέσεως εἴτε ἰδιωτικῶν, ἐπι-
μέτρον ὅταν ποιητής ἢ περὶ ὅταν κοινῶς συγγραφεὺς;

Ἐπισημῶς ποιητής γνωστότατον εἶναι τὸ πατριωτικῶν ἐλαφίστων του
Στάσις.

114. Ὁ Πλάτων εἰς τοὺς Νόμους του (III 698c) ἐπιταίνεται τὸ νο-
μοθετικῶν ἔργων τοῦ Δαρείου, βασιλέως τῶν Περσῶν.

Ε ΦΑΙ. Ἐρωτῆς εἰ δέωμεθα ; Τίνας μὲν οὖν ἐνεκα κἄν τις εἰπεῖν ζῶη, ἀλλ' ἢ τῶν τοιούτων ἦδονων ἐνεκα ; Οὐ γὰρ που ἐκείνων γε ὧν προλαμβάνηται θεὶ ἢ μηδὲ ἠσθῆναι, ὃ δὴ ὀλίγου πάσαι αἰ περὶ τὸ σῶμα ἦδοναι ἔχουσι· διὸ καὶ δίκαιως ἀνθραποδαίσεις κέκληται.

ΣΩ. Σχολῆ μὲν δὴ, ὡς εἴποιε καὶ ἄμα μοι δοκοῦσιν ὡς ἐν τῷ πνίγει ἐπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν οἱ τέττιγες ἄδοντες 259 καὶ ἀλλήλοις διαλεγόμενοι καθορῶν. Εἰ οὖν ἴδωμεν καὶ νῦν καθάπερ τοὺς πολλοὺς ἐν μεσημβρίᾳ μὴ διαλεγόμενους, ἀλλὰ νυστάζοντας καὶ κηλουμένους ὅφ' οὐτῶν δι' ἀσπλάντης διαβολίας, δίκαιως ἂν καταγελῶμεν, ἠγνούμενοι ἀνθραποδα ἄττα σπλάν ἐλθόντα εἰς τὸ κατανώγιον ὡπερ πρὸ βάρια μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εἶδεν· ἂν δὲ ἄσπλάντι διαλεγόμενους καὶ παραπλεόντας σφας ὡπερ Σειρήνας Β ἀκηλήτους, ὃ γέρας παρὰ θεῶν ἔχουσι· ἀνθραποδαὶς διδόναι, τάχ' ἂν δοίεν ἀγαθόντες.

ΧΙΙ. ΦΑΙ. Ἐγροῦσι δὲ δὴ τί τοῦτο ; Ἀνήκους γάρ, ὡς εἴποιε, τυγχάνω ὧν.

ΣΩ. Οὐ μὲν δὴ πρέπει γε φιλόμουσον ἄνθρα τῶν τοιούτων ἀνήκων εἶναι· λέγεται δ' ὡς ποτ' ἦσαν οὗτοι ἂν θρωποὶ τῶν πρὶν Μούσας γεγονέναι, γενόμενων δὲ Μουσῶν καὶ φανείσης ᾠδῆς οὕτως ἄρα τινὲς τῶν τότε ἐξεπλάγησαν C ὅφ' ἠδονῆς, ὡστε ἄδοντες ἠμέλησαν οἴων τε καὶ ποτῶν, καὶ ἔλαθον τελευτήσαντες αὐτοὺς· ἐξ ὧν τὸ τετίγων γένος μετ' ἐκείνο φέρεται, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν, μηδὲν τσοφῆς δεῖσθαι γενόμενον, ἀλλ' αὐτὸν τε καὶ ἄριστον εἶ-

115. Μυθολογικαὶ πρὸς τὴν γυναικῆς, θεο καθ' Ὀμηρον (Ὀδυσσεύς, μ στχ. 39-54 καὶ 166-200), κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους τρεῖς ἡ ἔσοσας, διαμεινόμεναι εἰς τὰς νοτίους ἀκτῆς τῆς Ἰταλίας καὶ μεγάλας οὐαὶ τοῦς διερχομένους διὰ τοῦ σφραγιστοῦ των, ὡστε οὗτοι ληγονοδόντες παρὰ τὴν καὶ οἰκίαν περὶ σφραγιστοῦ πλῆστον των καὶ καταπρόγονο δὲ αὐτῶν. Ὅτε διήρχοντο πλῆστον των οἱ Ἀργοναῦται, ὃ Ὀρφέος διὰ τῆς ἄρας του ἀπέστρεψε τὴν προσοχὴν των ἀπὸ τὰς Σειρήνας, ὡστε ἀπέσταν ἀκωλύτως, ὃ δὲ Ὀδυσσεὺς κατὰ συμβεβηκὸς τῆς Κίρκης ἔφραξε τὰ αὐτὰ τῶν συντρόφων του διὰ κηροῦ διὰ νὰ μὴ ἀκωλύσιν.

ΦΑΙΛΠΟΥΣ.—Ἐρωτῆς, ἂν ἔχωμε ἀνάγκη ; Ἐνεκα τίλος λοιπὸν ἀξίει κανεὶς νὰ ζῆ παρὰ δι' αὐτὰς τὰς ἀπολαύσεις (τὰς πνευματικὰς) ; Ὅχι βέβαια δι' ἐκείνας ἀπὸ τὰς ὁποίας κατ' ἀνάγκην κανεὶς θὰ λυπηθῆ εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ καὶ δὲν θὰ εὐχαριστηθῆ καθόλου, πράγμα που συμβαίνει μὲ θλας τὰς ἀπολαύσεις τὰς σωματικὰς· δι' αὐτὰ καὶ ὀρθῶς ἔχουν ἐπονομασθῆ ἀξίαι δοῦλων.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ.—Ἐγροῦμαι καιρῶ, καθὼς φαίνεται· καὶ μάλιστα μέσα εἰς τὴν ἀσφυκτικὴν ζῆστη ἐπὶ τῶν ἀπὸ τὸ κεφάλαι μὰς μὸν φαίνονται, ὅτι τὰ τῆτικτικὰ τραγουδιῶντας καὶ κοθεντιάζοντας μὰς κοιτάζουν. Ἐὰν λοιπὸν ἴδωμεν καὶ ἡμᾶς, ἦτος τοὺς κοινὸς ἀνθρώπους, νὰ μὴ συνουμιλοῦμε τὸ μεσημέρι, ἀλλὰ νὰ νυστάζωμε καὶ νὰ κανουριζώμαστε ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τοὺς ἀπὸ νωθρότητα τῆς διαβολίας μὰς, δίκαιως θὰ μὰς καταγελάσωμεν, διότι θὰ μὰς νομισοῦν ὅτι μερικὸς δοῦλος, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ θὰ ἤρχοντο εἰς αὐτὸ τὸ καταφύγιο, κοιμῶνται; ἔπως τὰ πρόβατα, τὰ ὅποια τὸ μεσημέρι ἐκουραζόμενοι γύρω ἀπὸ τὴν βροῦν· ἂν ἄλλο μὰς ἴδωμεν νὰ συνουμιλοῦμε καὶ ὅτι τὸ προσπεροῦμε, ἔπως τὰς Σειρήνας; γὰρ νὰ δελεασθώμε, ἵσως ἀπὸ θαυμασμοῦ θὰ μὰς ἔδωκεν τὸ ὄμορο, τὸ ὅποιο ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἔχουν νὰ τὸ δωρίζουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ΧΙΙ. ΦΑΙΛΠΟΥΣ.—Ποιὸ εἶναι λοιπὸν τὸ ὄμορο, ποῦ ἔχουν, διότι, καθὼς φαίνεται, δὲν ἔτυγε νὰ τὸ ἀκούσω.

ΣΟΚΡΑΤΗΣ.—Δὲν ταυριάζει δὲ εἰς ἀνθρα φιλόμουσο νὰ μὴν τὰ ἔχη ἀκούσει αὐτὰ διηγούνται δὲ, ὅτι κάποτε, πρὸ τοῦ νὰ γεννηθῶν αἱ Μοῦσαι, τὰ τῆτικτικὰ ἦσαν ἀνθρωποει καὶ ἀφοῦ ἐγεννήθησαν αἱ Μοῦσαι καὶ ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον, τόσο μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τότε ἀνθρώπους, ὅπως ἦτο φυσικὸ, ἐθουσιδάθησαν ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν, ὡστε τραγουδοῦντες παραμέλησαν νὰ τραγοῦν καὶ νὰ πλῖνουν καὶ χλωρὶ νὰ τὸ ἐνωροῦν ἀπέθανον· καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους προῆλθε κατόπι τὸ γένος τῶν τῆτικτικῶν, ποῦ ἔτιπτε ἀπὸ τὰς Μούσας αὐτὰ τὸ ὄμορο, δηλαδὴ ἀφ' ἑστου γεννηθῆ νὰ μὴ ἔχη ἀνάγκη τσοφῆς, ἀλλὰ χλωρὶς φαιγητὸ καὶ ποτὸ νὰ

αὐτὸ δὲ προσεβῆθη ὅφ' αὐτῶν εἰς τὸν ἱστορὸν τοῦ πλοίου. Αἱ Σειρήνες κατὰ τὴν παράδοσιν κατόπιν ἔνεσαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀντίλησαν ἦσαν δὲ θυγατέρες τῆς κόουσης Τερψιχόρης ἢ Μελπομένης καὶ τοῦ Ἀχαιῶου ποταμοῦ, μεταμορφωθεῖσαι εἰς πτηνὰ ὅφ' ἑστου τῆς ἀνῆλθης, ὅφ' ἔστι δὲν ἐδοθήσαν τὴν ἱεροσάνην, ὅτε τὴν ἠρακλῆαν ὃ ἱστόσαν.

θός ἄδων, ἕως ἂν τελευτήσῃ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθὼν παρὰ Μούσας ἀπαγγέλλειν, τίς τίνα ἀντῶν τιμῶν ἐνθάδε. Τετραχόρῳ μὲν οὖν τοὺς ἐν τοῖς χοροῖς εὐμνηκότας αὐτὴν Δ ἀπαγγέλλοντες ποιοῦσι προσηφιστάτους, τῇ δὲ Ἐγρατῷ τοὺς ἐν τοῖς ἑσωτικοῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις οὕτω, κατὰ τὸ εἶδος ἐκείνης τιμῆς· τῇ δὲ περὶβυτάτῃ Καλλιόπῃ καὶ τῇ μετ' αὐτὴν Οὐρανίᾳ τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ διδόντας τε καὶ τιμῶντας τὴν ἐκείνων μουσικὴν ἀγγέλλουσαι, αἱ δὲ μάλιστα τῶν Μουσῶν περὶ τε οὐρανῶν καὶ λόγους οὕσαι θεῖους τε καὶ ἀνθρωπίνους ἴσασι καλλίστην φωνήν. Πολλῶν δὲ οὖν ἔσκεν λεκτέον τι καὶ οὐ καθυπόδητον ἐν τῇ μεσημβρίᾳ.

ΦΑΙ. Λεκτέον γὰρ οὖν.

Ε ΧΙΙΙ. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὅπερ νῦν προσθέμεθα σκέψασθαι, τὸν λόγον ὅπῃ καλῶς ἔχει λέγειν τε καὶ γράφειν καὶ ὅπῃ μὴ, σκεπτόν.

ΦΑΙ. Δῆλον.

ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐχ ὑπάδειν δεῖ τοῖς εἶ γε καὶ καλῶς ἐνηθυσμένοις τὴν τοῦ λόγου διατριβὴν εἰδίαν τὸ ἀληθές ὧν ἂν ἔρειν περὶ μέλλῃ;

ΦΑΙ. Οὕτως περὶ τούτου ἀνήκω, ὧ φίλε Σώκρατες, οὐκ εἶναι ἀνάγκην τῷ μέλλοντι ἤτρογι ἕσεσθαι τὰ τῷ ὄντι δίκαια μανθάνειν, ἀλλὰ τὰ δόξαντα ἂν πλῆθει, οἷον δικασοῦσιν, οὐδὲ τα ὄντως ἀγαθὰ ἢ καλὰ, ἀλλ' ὅσα δόξει ἐκ τούτων εἶναι τὸ πείθειν, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς ἀληθείας. ΣΩ. Οὕτοι ἀπόβλητον ἔπος εἶναι δεῖ, ὧ Φαίδρε, ὃ ἂν εἴπωσι σοφοί, ἀλλὰ σκοπεῖν μὴ τι λέγωσι καὶ ἢ καὶ τὸ νῦν λεχθὲν οὐκ ἀφαικόν.

ΦΑΙ. Ὅρθῶς λέγεις.

ΣΩ. Ὅδε δὲ σκοπῶμεν αὐτό.

116. Ἐνταῦθα ὁ Πλάτων ἠκονοσε τὴν ἀρμονίαν τῶν οὐρανίων σφαιρῶν τὴν ἐρηγνυμένη κατὰ τοὺς Πυθαγορείους συσχετίσεων τῆς Ἀστρονομίας (Θύρακλαν) μετὰ τὴν φιλοσοφίαν (Καλλιόπην).

117. Πρὸς τοὺς Ὀμηρικούς στίχους τῆς Ἰλιάδος (B 361) «οἱ τοὶ ἀπόβλητον ἔπος ἔσεται, ὃ, τι κεν εἴπω»

τορνοῦσθαι ἀμείως, ἕως ἔρου νὰ πεθάνῃ, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ὕπαινον εἰς τὰς Μούσας, τοὺς ἀναγγέλλον, ποίος ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ποία ἀπὸ αὐτὰς τιμῆ. Ἀναγγέλλοντας μὲν λοιπὸν εἰς τὴν Τετραχόρῳ ἐκείνους αἱ ὅμοιοι τὴν τιμὴν εἰς τοὺς χοροῦς, τοὺς καθίστους πλέον ἀγαπητοὺς εἰς αὐτὴν, εἰς τὴν Ἐγρατῷ δέ, ὅσους τὴν τιμὴν μετὰ τὰ ἑσωτικά των ἄγιστα, καὶ εἰς τὰς ἄλλας, ὁμοίως ὅσους ἀποδίδου τὴν τιμὴν ἢ ποία ταυράζει εἰς τὴν κάθε μία· καὶ εἰς τὴν πλέον μεγάλῃ, τὴν Καλλιόπῃ, καὶ εἰς τὴν ἔπειτα ἀπὸ αὐτῆν τὴν Οὐρανίαν ἀναγγέλλον ἐκείνους, αἱ ὅμοιοι φιλοσοφῶν καὶ τιμῶν τὴν μουσικὴν τέχνην, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς Μούσας περιεσῶ. τερὸν αὐταὶ ἐπιθέπουσαι τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους λόγους προνοοῦσιν μελωδικιώτατα ἰα. Αὐτῶν ἕκκα ὄλων αὐτῶν πρέπει κατὰ νὰ εἴπομε τὸ μεσημέρι καὶ νὰ μὴ κοιμηθῶμε.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Πρέπει βέβαια κατὰ νὰ εἴπομε.

ΧΙΙΙ ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Αὐτῶν πρέπει νὰ ἔξετάσωμε τὴν σκέψιν, τὴν ὅμοια τώρα δὲ καθόρισται, νὰ ἐρευνησωμε δηλαδὴ τι κάνει ἓνα προφορικὸν ἢ γραπτὸν λόγον καλὸν καὶ τί ὄχι.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Βέβαια.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Ἄρα γε λοιπὸν ὁ ρήτωρ, διὰ νὰ δηλώσῃ καλὰ καὶ ὠραία, δὲν πρέπει μέσα εἰς τὴν διάνοιάν του νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ὃ' ὅσα μέλλει νὰ δηλώσῃ;

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Αἰ· αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀγαπητὲ Σωκράτη, ἔχω ἀκούσει αὐτὰ, δηλαδὴ ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσῃ τὰ πραγματικῶς δίκαια. ὅμοιος πρόκειται νὰ γίνῃ ῥήτωρ, ἀλλὰ ἐκείνα τὰ ὅμοια φαίνονται δίκαια εἰς τὸ πλῆθος, τὸ ὅμοιον ἀκριβῶς θὰ εἶναι ὁ δικαστής, ὅτε τὰ πραγματικῶς ἀγαθὰ ἢ ὠραία, ἀλλὰ ὅσα θὰ φανῶν τέτοια· διότι ἀπὸ αὐτὰ δημιουργεῖται ἢ πειθῶ καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Δὲν πρέπει, Φαίδρε, νὰ ἀπορίπτεται ὅ, τι λέγουσιν αἱ σοφοί ἰα, ἀλλὰ νὰ ἔξετάσωμε, ἂν λέγουσιν κατὰ λοιπὸν καὶ αὐτὸ, τὸ ὅμοιον ἐλέχθη τώρα, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφῆσωμε ἀνεξέταστο.

ΦΑΙΔΡΟΣ.—Σιωπῶν λέγεις.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.—Αὐτῶν ἄς τὸ ἔξετάσωμε ὡς ἔξῃς.

καὶ (F 65)

«οἱ τοὶ ἀπόβλητ' ἑστί θεῶν ἐρικυδέα ὄμαρα».